

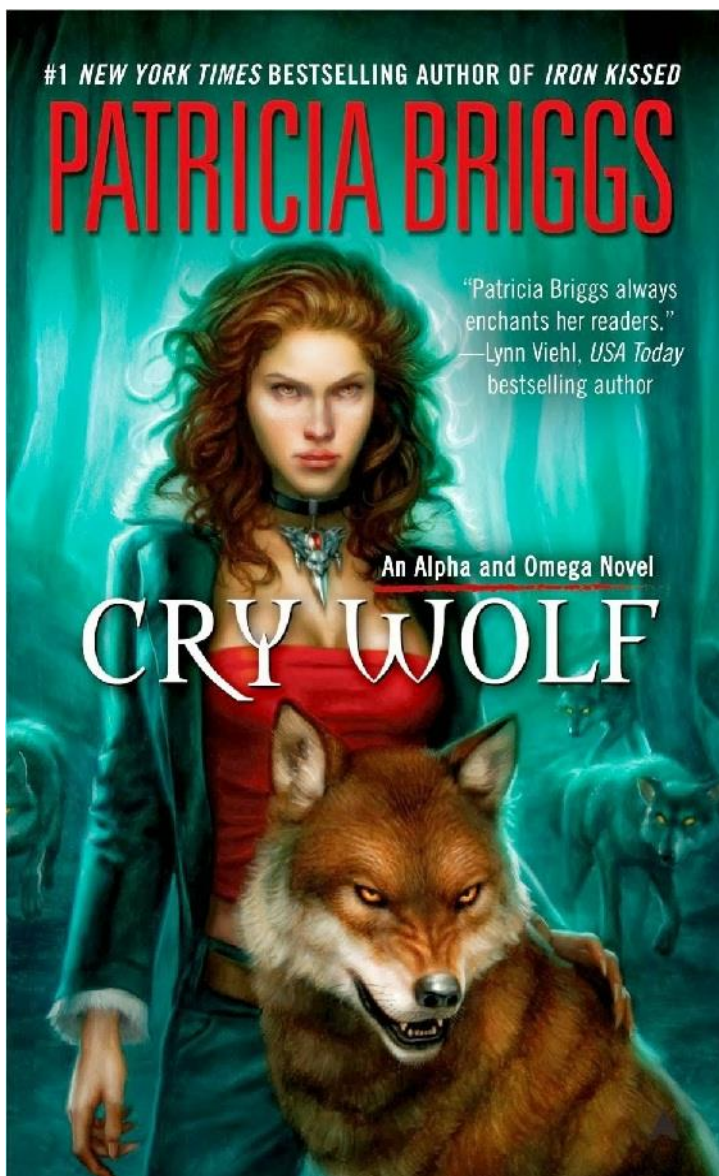
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *IRON KISSED*

PATRICIA BRIGGS

"Patricia Briggs always
enchants her readers."
—Lynn Viehl, *USA Today*
bestselling author

An Alpha and Omega Novel

CRY WOLF

THE BERKLEY PUBLISHING GROUP

Published by the Penguin Group

Penguin Group (USA) Inc.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, USA

Penguin Group (Canada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto,
Ontario M4P 2Y3, Canada

(a division of Pearson Penguin Canada Inc.)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL, England

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, Ireland (a
division of Penguin Books Ltd.)

Penguin Group (Australia), 250 Camberwell Road, Camberwell,
Victoria 3124, Australia

(a division of Pearson Australia Group Pty. Ltd.)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park,
New Delhi—110 017, India

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632,
New Zealand

(a division of Pearson New Zealand Ltd.)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue,
Rosebank, Johannesburg 2196,
South Africa

Penguin Books Ltd., Registered Offices: 80 Strand, London
WC2R 0RL, England

This is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents either are the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales is entirely coincidental. The publisher does not have any control over and does not assume any responsibility for author or third-party websites or their content.

CRY WOLF

An Ace Book / published by arrangement with Hurog, Inc.

PRINTING HISTORY

Ace mass-market edition / August 2008

Copyright © 2008 by Hurog, Inc.

All rights reserved.

PATRICIA BRIGGS

VINE LUPUL!

Prolog

Nord-vestul Montanei, Sălbăticia muntelui Cabinet: Octombrie

Nimeni nu știa mai bine decât Walter Rice că singurul loc sigur era departe de alți oameni. Mai sigur pentru ei, adică. Singura problemă era că el încă avea nevoie de ei, *avea nevoie* să audă glasuri umane și râsete. Spre rușinea lui, uneori zăbovea la marginea unor locuri de camping pentru a asculta vocile și a se preface că vorbeau cu el.

Ceea ce era o foarte mică parte a motivului pentru care se afla întins pe burtă în lemn câinesc și ace vechi de zadă, în umbra unui pâlci de copaci, privindu-l pe tânărul care scria cu un creion într-un caiet legat în metal după ce luase o probă de excrement de urs și depozitase punguța de plastic parțial plină pe care o obținuse așa în rucsacul său.

Walter nu se temea că băiatul putea să-l vadă: Unchiul Sam se asigurasă că Walter putea să se ascundă și să urmărească, iar decenii de trai de unul singur în una din cele mai periculoase zone sălbatice din State îl transformaseră într-unul din acei indieni invizibili în mod miraculos care populasera cărțile și filmele preferate ale copilăriei lui. Dacă nu voia să fie văzut, n-avea să fie – și apoi, băiatul se pricepea la natură precum o nevastă din suburbii. N-ar fi trebuit să fie trimis în ținutul urșilor grizzly de unul singur – să hrănești urșii grizzly cu masteranzi nu era o idee bună, îi putea învăța unele lucruri rele.

Nu că se aflau urși în preajmă azi. Ca Walter, știau să citească semnele: în următoarele câteva patru sau cinci ore urma să înceapă o furtună mare. Putea s-o simți în oase, iar străinul nu avea un rucsac suficient de mare pentru a fi pregătit pentru ea. Era devreme pentru o furtună de iarnă, dar ținutul ăsta așa era. Mai văzuse zăpadă în august.

Furtuna era celălalt motiv pentru care îl urmărea pe băiat. Furtuna și ce era de făcut în legătură cu asta – și nu prea mai avea așa momente de indecizie în ultima vreme.

Putea să-l lase pe puști să continue. Furtuna avea să vină și să-i răpească viața, dar ăsta era felul muntelui, al sălbăticiiei. Era o moarte curată. Dacă măcar masterandul n-ar fi fost atât de tânăr. Cu o viață în urmă văzuse atât de mulți băieți murind – ai fi crezut că se obișnuise cu asta. În schimb, încă unul era cu unul prea mulți.

Ar fi putut să-l avertizeze pe băiat. Dar toată ființa lui se revolta doar când se gândea la asta. Trecuse prea mult timp de când vorbise de la persoană la persoană cu oricine... și doar gândul la asta îl făcea să-și piardă respirația.

Era prea periculos. Poate ar fi avut altă amintire – nu mai avusese una de ceva timp – dar ele apăreau pe neașteptate. Ar fi fost păcat dacă ar fi încercat să-l avertizeze pe băiat și l-ar fi ucis în schimb.

Nu. Nu putea risca să piardă puțina pace pe care o avea pentru a avertiza un străin – dar nici nu-l putea lăsa să moară.

Frustrat, îl urmărise timp de câteva ore pe băiatul care rătăcea, fără să-și dea seama, tot mai departe de cel mai accesibil drum și siguranță. Sacul de dormit din rucsacul lui arăta clar intenția lui de a înnopta pe munte – ceea ce ar fi trebuit să însemne că credea că știe ce ce face în pădure. Din nefericire, devenise din ce în ce mai clar că era o convingere nefondată. Era ca și cum June Cleaver ar fi mers să doarmă în pădure. Trist. Pur și simplu trist.

La fel ca vederea nou-veniților în Nam, apretați și gata să fie bărbați, când toată lumea știa că nu erau decât carne de tun.

Afurisitul de băiat răscolea tot felul de lucruri pe care Walter voia să le țină departe. Dar iritația nu era destulă pentru a înclina balanța conștiinței lui Walter. Cam șase mile, calculase el, îl urmărise pe băiat, incapabil să se hotărască: preocuparea îl împiedică să simtă pericolul până când studentul se opri brusc în mijlocul drumului.

Tufișurile dese dintre el îl lăsau să vadă doar vârful rucsacului băiatului, și orice-ar fi fost cauza opririi lui era mai scund de-atât. Partea bună era că nu era un elan. Puteai să cazi la pace cu un urs negru – chiar și cu un grizzly dacă nu era înfometat (ceea ce în experiența lui nu era deseori cazul), dar un elan era...

Walter scoase cuțitul său mare, deși nu era încă sigur c-avea să-l ajute pe băiat. Chiar și un urs negru era o moarte mai rapidă decât furtuna – deși mai sângeroasă. Iar pe ursul din părțile astea îl cunoștea, ceea ce nu putea spune despre băiat. Se mișcă încet prin desiș, fără să facă zgomot în ciuda frunzelor de plop căzute pe pământ. Când nu voia să facă zgomot, nu făcea zgomot.

Un mârâit jos trimise un fior de teamă prin el, iar nivelul de adrenalină îi sări direct în stratosferă. Nu mai auzise niciodată un așa sunet, și cunoștea toți prădătorii din teritoriul lui.

Aproape un metru mai departe și nimic nu-i mai bloca vederea.

În mijlocului drumului stătea un câine – sau ceva ce semăna cu un câine, cel puțin. La început crezu că era un ciobănesc german din cauza culorii, dar era ceva în neregulă cu încheieturile din partea din față, care îl făceau să aducă mai mult a urs decât a câine. Și era mai mare decât orice afurisit de câine sau lup pe care-l văzuse vreodată. Avea ochi reci, ochi de ucigaș, și dinți imposibil de lungi.

Poate că Walter nu putea să-i dea un nume, dar știa ce este. În acel chip bestial se ascundeau toate imaginile de coșmar care-i bântuiau viața. Era lucrul cu care se luptase două tururi în 'Nam și în fiecare noapte de atunci: moartea. Asta era o bătălie pentru un războinic care vărsase sânge, așa pângărit și plin de cicatrici precum el, nu pentru un nevinovat.

Ieși din ascunzătoare cu un strigăt sălbatic, pentru a atrage atenția, și alergă, ignorând protestul genunchilor prea bătrâni pentru luptă. Trecuse mult timp de la ultima bătălie, dar nu uitase niciodată senzația sângelui bătându-i în vene.

„Fugi, puștiule, „spuse trecând în viteză pe lângă băiat, cu un zâmbet aspru, gata să înfrunte dușmanul.

Animalul ar fi putut fugi. Pierduse mult timp măsurându-l pe băiat, și uneori, când prânzul unui prădător atacă, prădătorul poate să plece. Cumva, însă, nu credea că bestia asta era un astfel de animal – în ochii lui de un auriu orbitor exista o inteligență ciudată.

Orice ar fi fost ce îl oprise să-l atace imediat pe băiat, nu avu nicio problemă cu Walter. Se lansă asupra lui ca și cum n-ar fi fost înarmat. Poate nu era așa inteligent precum îl crezuse – sau poate fusese înșelat de aspectul lui petrecut și nu-și dădea seama de ce era capabil un veteran bătrân înarmat cu un cuțit lung cât brațul lui. Poate că îl ațâțase fuga băiatului – care luase de bun sfatul lui Walter și alerga ca un atlet de elită – și îl considera pe Walter ca un obstacol în drumul lui spre carne proaspătă și moale.

Dar Walter nu era un băiat neajutorat. Căpătase cuțitul de la un general inamic pe care-l omorâse, asasinându-l în miez de noapte cum fusese învățat. Cuțitul era acoperit de semne magice săpate în lamă, simboluri ciudate care se transformaseră de mult în negru, în loc de argintiu strălucitor inițial. În ciuda exotismului, era un cuțit bun și se afundă adânc în umărul animalului.

Bestia era mai rapidă decât el, mai rapidă și mai puternică. Dar dăduse prima lovitură și îl împiedicase, iar asta era tot avantajul de care avea nevoie.

Nu câștigase, dar triumfa. Ținu bestia ocupată și o răni rău. N-avea să se poată lua după puști în noapte asta – și dacă băiatul ăla era deștept, deja era la jumătatea drumului până la mașină de-acum.

În cele din urmă, monstrul plecă, târându-și un picior din față și sângerând dintr-o duzină de răni – deși nu era loc de îndoială despre cine era mai grav rănit. Văzuse mulți oameni murind, și își dădu seama după mirosul de intestine perforate că-i venise timpul.

Dar tânărul era în siguranță. Poate că asta avea să compenseze, în mică parte, pentru toți tinerii care nu supraviețuiseră.

Își lăsă mușchii spatelui să se relaxeze și simți iarba uscată și pământul cedând sub greutatea lui. Terenul era rece sub corpul lui fierbinte și transpirat, și asta îl îmbărbătă. Părea un lucru bun să-și piardă viața aici, salvând un străin, după ce ajunsese aici din cauza morții altui străin.

Vântul se întetea, și i se păru că temperatura mai scăzuse cu câteva grade – dar poate că erau doar pierderea de sânge și șocul. Își închise ochii și așteptă răbdător ca moartea, vechiul lui dușman, să vină în sfârșit la el. Cuțitul era încă în mâna lui dreaptă, pentru cazul în care durerea devenea prea rea. Rănile la stomac nu erau cea mai ușoară moarte.

Dar nu moartea veni la el în prima furtună a sezonului.

UNU

Chicago: Noiembrie

Anna Latham încercă să dispară în scaunul mașinii.

Nu-și dăduse seama cât din încrederea ei de sine era legată de prezența lui Charles lângă ea. Nu-l cunoștea decât de o zi și jumătate și el îi schimbase lumea... cel puțin cât timp era alături de ea.

Fără el, toată încrederea ei proaspăt recâștigată dispăruse. Absența ei batjocoritoare servea doar ca să-i arate ce lașă era de fapt. De parcă avea nevoie să-și aducă aminte.

Aruncă o privire către omul care conducea SUV-ul închiriat al lui Charles cu ușurința obișnuinței prin traficul slab de-după-graba-de-diminează pe drumul expres acoperit de moină de parcă ar fi fost un băștinaș din Chicago și nu un vizitator din sălbăticia Montanei.

Tatăl lui Charles, Bran, arăta la prima vedere ca un student la facultate, un fanatic al computerelor sau poate un artist. Cineva sensibil, blând și tânăr – dar ea știa că el nu e nici unul din aceste lucruri. Era Marrok-ul, cel în fața căruia răspundeau toți Alfa – și nimeni nu putea domina un vârcolac Alfa fiind sensibil și blând.

Nici tânăr nu era. Ea știa că Charles avea aproape două sute de ani, iar asta însemna că tatăl lui trebuia să fie și mai bătrân.

Se uită cu atenție, cu colțul ochilor, dar în afară de ceva în forma ochilor și mâinilor, nu-l vedea deloc pe Charles în trăsăturile lui. Charles arăta ca un indian nord-american pur sânge, ca mama lui, dar ea tot credea că ar fi putut să vadă o mică asemănare, ceva care să-i arate că Marrok-ul era același gen de om ca fiul său.

Mintea ei era dispusă să creadă că Bran Cornick n-avea să-i facă rău, că era diferit de toți lupii pe care-i cunoștea ea. Dar corpul ei fusese antrenat să se teamă de masculul speciei ei. Cu cât erau mai dominanți vârcolacii, cu atât mai dispuși erau să o rănească. Și nu exista un lup mai dominant decât Bran Cornick nicăieri, indiferent cât de nepericulos părea el.

„N-am să permit să ți se întâmple nimic,” zise el fără s-o privească.

Putea să-și miroase propria teamă – bineînțeles că și el putea să i-o miroase.

„Știu,” reuși să spună, urându-se pentru că le permisesese s-o transforme într-o fricoasă. Spera că el va crede că îi e teamă de ideea de a-i întâlni pe ceilalți lupi din haita ei după ce cauzase moartea Alfa-ului lor. Nu voia ca el să știe că-i e frică și de el. Sau chiar mai mult de-atât.

El zâmbi puțin, dar nu mai spuse nimic.

Toate locurile de parcare din spatele clădirii de apartamente de patru etaje erau ocupate de mașini străine. O camionetă cenușie strălucitoare trăgea o remorcă mică, alb-portocalie cu o vacă-de-mare uriașă pictată pe o parte chiar deasupra unor litere care îi anunțau pe

toți cei din cartier că Florida era „Statul Vacilor-de-Mare”.

Bran parcă în spatele remorcii fără să-i pese că blochează aleea. Păi, își dădu ea seama ieșind din mașină, n-avea de ce să-i pese de părerea proprietarului de-acum înainte. Pleca în Montana. Oare Montana era „Statul Vârcolacilor”?

Patru lupi în formă umană îi așteptau la ușa de siguranță, între ei și Boyd, noul Alfa. Ochii lui întunecați o studiară în amănunt. Ea își lăsa privirea în pământ după acea întâlnire a ochilor și avu grijă ca Bran să fie între ei.

Îi era mai teamă de ei decât de Marrok, până la urmă. Ce ciudat, pentru că astăzi nu era nici urmă de avariție, de speculație în ochii lor, ca cele care-i trezeau teama de obicei. Arătau sub control... și obosiți. Ieri, Alfa fusese ucis și asta îi rănise pe toți. Chiar ea simțise asta – dar o ignorase din cauză că-l crezuse pe Charles pe moarte.

Durerea lor era din cauza ei. Toți știau asta.

Își reaminti că Leo trebuia să fie ucis – omorâse personal atât de mulți oameni și permisesse uciderea a și mai mulți. N-avea să se mai uite la ei. Trebuia să încerce să nu vorbească cu ei și să spere că o vor ignora.

Doar că – veniseră s-o ajute să se mute. Încercase să se opună, dar nu fusese în stare să se certe cu Marrok-ul pentru mult timp. Îndrăzni să-i arunce altă privire rapidă lui Boyd, dar nici acum nu reuși să-i citească mai bine expresia.

Își scoase cheia și începu să desfacă încuietoarea cu degete împleticite din cauza fricii. Niciunul dintre vârcolaci nu făcuseră vreo mișcare care să arate că nu mai au răbdare, dar încercă să se grăbească, simțindu-le privirile în spate. Oare ce gândeau? Își aminteau ce-i făcuseră unii dintre ei? Ea nu făcea asta. *Nu* o făcea.

Respiră, se certă singură.

Unul dintre bărbați se clătină pe picioare și scoase un sunet poficios.

„George,” zise Boyd, și celălalt lup tăcu.

Frica ei îl impulsiona pe lup, își dădu ea seama. Trebuia să se stăpânească – și încuietoarea înțepenită nu-i venea în ajutor. Dacă Charles ar fi fost aici, ea s-ar fi descurcat cu toate, dar el se recupera de pe urma câtorva gloanțe de argint. Tatăl lui îi spusese că el avea o reacție mai puternică la argint decât cei mai mulți.

„Nu mă așteptam să vii,” spuse Bran – ea presupuse că nu i se adresa ei, pentru că o manipulasese și o convinsese să-l lase pe Charles singur în dimineața asta.

Probabil vorbea cu Boyd, pentru că Boyd fu cel care răspunse. „Aveam zi liberă.”

Până noaptea trecută Boyd fusese terț în haită. Dar acum era Alfa al Haitei din Suburbia Vestică a Chicago-ului. Haita pe care ea o părăsea. „Am considerat că aş putea grăbi puțin lucrurile,” continuă Boyd. „Thomas a fost de acord să conducă camioneta până în Montana și înapoi.”

Ea deschise ușa, dar Bran nu intră imediat, așa că ea se opri în hol chiar la intrare, ținând-o deschisă.

„Cum sunt finanțele haitei?” întrebă Bran. „Fiul meu mi-a spus că Leo pretindea că are nevoie de bani.”

Ea auzi în vocea lui Boyd zâmbetul lui tipic, lipsit de umor. „Nu mințea. Perechea lui era foarte costisitor de întreținut. N-o să pierdem casa, dar asta e singura veste bună pe care mi-a dat-o contabilul. O să obținem ceva din vânzarea bijuteriilor Isabellei, dar nu cât a plătit Leo pentru ele.”

Ea se putea uita la Bran și urmări cum privirea lui evaluează lupii pe care îi adusese Boyd, ca un general care trece trupele în revistă. Ochii lui se opriră pe Thomas.

Anna se uită și ea, văzând ce vedea Marrok-ul: blugi vechi cu o gaură în genunchi, teniși care avuseseră parte de zile mai bune. Semăna mult cu ce purta ea, doar că gaura o avea la genunchiul stâng și nu la cel drept.

„Slujba ta o să fie în pericol dacă vei conduce până în Montana?” întrebă Bran.

Thomas răspunse cu voce moale, ținându-și privirea pe vârful degetelor. „Nu, domnule. Lucrez în construcții și nu suntem în sezon. Am cerut voie de la șef; mi-a dat liber două săptămâni.”

Bran scoase un carnet de cecuri din buzunar, și, folosind umărul unuia dintre ceilalți lupi drept suprafață stabilă pentru scris, completă unul. „Asta este pentru cheltuielile de pe drum. O să calculăm o diurnă și o să-ți dăm banii când ajungi în Montana.”

Ușurarea fulgeră în ochii lui Thomas, dar el nu spuse nimic.

Bran trecu prin ușă, o depăși pe Anna și începu să urce scările.

Imediat ce el nu-i mai putea vedea, ceilalți lupi ridicară privirile spre Anna.

Ea ridică bărbia și le întâlnește privirile, uitând complet de decizia ei de a nu face exact asta, până era prea târziu. Ochii lui Boyd nu puteau fi citiți, iar Thomas încă se uita în jos... dar ceilalți doi, George și Joshua, erau ușor de înțeles. În spatele lui Bran, se putea vedea perfect în ochii lor amintirea a ceea ce fusese ea în haita lor.

Și fuseseră lupii lui Leo atât din înclinație cât și în fapt. Ea era nimic, și din cauza ei Alfa murise: ar fi ucis-o dacă ar fi îndrăznit.

Doar încercați, le spuse ea fără cuvinte. Le întoarse spatele fără să întrerupă contactul vizual – ca perechea a lui Charles, teoretic avea un rang superior lor. Dar ei nu erau doar lupi, iar partea lor umană n-avea să uite niciodată ce îi făcuseră, cu încurajarea lui Leo.

Cu stomacul arzând, gâtul înțepenit de tensiune, Anna încercă să meargă cu pas măsurat până sus în apartamentul ei la etajul patru. Bran așteaptă alături de ea până descuie ușa. Pași la o parte ca el să intre primul, arătându-le celorlalți că cel puțin pe el îl respecta.

El se opri în prag și aruncă o privire în jur, încruntat. Știa ce vede el: o masă de cărți cu două scaune pliante uzate, salteaua și mai nimic altceva.

„V-am spus că pot împacheta în dimineața asta,” îi zise Anna. Știa că n-are multe, dar nu suporta judecata lui tăcută. „După aceea puteau veni doar să care cutiile.”

„N-o să dureze nici o oră să împachetăm și să cărăm lucrurile jos,” zise Bran. „Boyd, câți dintre lupii tăi trăiesc așa?”

Chemat, Boyd alunecă pe lângă Anna în cameră și se încruntă. Nu fusese niciodată la ea acasă. Se uită la Anna apoi merse la frigider și-l deschise, expunând spațiul gol din interior. „Nu știam că e așa rău”. Privi în spate. „Thomas?”

Invitat înăuntru, Thomas intră și el.

Îi oferi noului Alfa un zâmbet de scuză. „Eu nu stau chiar așa rău, dar soția mea lucrează și ea. Taxele sunt cam mari”. Era aproape la fel de jos ca Anna în ierarhia haitei și, căsătorit fiind, nu fusese niciodată invitat să se „joace” cu ea. Dar nici nu obiectase. Ea presupunea că nu i se putea cere așa ceva unui lup supus, dar asta n-o împiedica să țină ranchiună împotriva lui.

„Probabil cinci sau șase atunci,” oftă Boyd. „O să văd ce se poate

face.”

Bran deschise portofelul și îi dădu o carte de vizită noului Alfa. „Sună-l pe Charles săptămâna viitoare și stabilește o întâlnire între el și contabilul tău. Dacă e nevoie, putem aranja un împrumut. Nu e sigur să avem lupi flămânzi, disperați, pe străzi.”

Boyd încuviință cu capul.

Pentru că treaba Marrok-ului părea încheiată, ceilalți doi lupi trecură pe lângă Anna, George împingând-o intenționat. Ea se retrase de lângă el, strângându-și brațele protector pe lângă trup în mod instinctiv. El îi aruncă un rânjel pe care-l ascunse repede de ceilalți.

„*Illegitimus nil carborundum*,” murmură ea. Era o prostie. Realiză asta chiar înainte ca pumnul lui George să cadă.

Ea se înclină și evită. În loc să se lase lovită în stomac, primi pumnul în umăr și se răsuci. Intrarea îngustă nu prea-i dădea spațiu ca să scape de o a doua lovitură.

A doua nu mai veni.

Boyd îl ținea pe George fixat la pământ cu un genunchi în spatele lui. George nu se opunea, doar vorbea repede. „N-are voie să facă asta. Leo a zis, fără latină. Tu ți-amintești.”

Pentru că îndată ce Anna înțelesese că nimeni din haită, cu excepția Isabellei, pe care o crezuse prietenă, nu înțelegea latinește, o folosise ca o sfidare secretă. Lui Leo îi trebuise ceva vreme ca să-și dea seama ce se petrece.

„Leo e mort,” zise Boyd foarte încet, cu gura aproape de urechea lui George. „Reguli noi. Dacă ești destul de inteligent ca să supraviețuiești, n-o s-o lovești pe perechea lui Charles în fața tatălui lui.”

„Nu-i lăsa pe bastarzi să te doboare?” zise Bran din intrare. Se uita la ea ca la un copil care făcuse pe neașteptate ceva inteligent. „Latina ta e îngrozitoare și mai ai de lucru la pronunție.”

„Tata e de vină,” îi spuse ea, masându-și umărul. Vânătaia avea să dispară până mâine, dar acum durea. „A făcut câțiva ani de latină în facultate și o folosea ca să se amuze. Toți cei din familia mea au prins ceva. Zicerea lui favorită era, *Interdum feror cupidine partium magnarum europe vicendarum*.”

„Câteodată îmi vine pofta să cuceresc părți mari din Europa?” zise Boyd, parcă puțin neîncrezător. Aparent, Isabella nu era singura

care să înțeleagă sfidarea ei.

Ea dădu din cap. „De obicei spunea asta când eu sau fratele meu ne purtam oribil mai mult ca de obicei.”

„Și asta era cuvântul lui *favorit*?” zise Bran, examinând-o de parcă era un gândac... dar un gândac pe care îl plăcea din ce în ce mai mult.

Ea zise, „Fratele meu era mare bătaie de cap.”

El zâmbi încet și ea recunoscă zâmbetul ca unul al lui Charles.

„Ce vrei să fac cu asta?” întrebă Boyd, înclinându-și capul spre George.

Zâmbetul lui Bran dispăru, și el se uită la Anna. „Vrei să-l omor?”

Se lăsă liniște în timp ce toată lumea îi aștepta răspunsul. Pentru prima dată ea își dădu seamă că frica pe care o mirosea nu era doar a ei. Marrok-ul îi speria pe toți.

„Nu, ”minți ea. Voia doar să împacheteze lucrurile din apartament și să termine cu asta, ca să nu-l mai vadă pe George sau cei ca el niciodată. „Nu”. De data asta era sigură.

Bran își înclină capul și ea-i văzu ochii schimbându-se puțin, strălucind auriu în lumina slabă a holului. „Lasă-l să se ridice.”

Ea așteptă până când toată lumea intrase în apartament înainte de a ieși din ascunzătoarea sălii. Bran îi dezvelea salteaua când intra ea. Era ca și cum l-ar fi văzut pe președinte tăind iarba pe pajiștea Casei Albe sau ducând gunoiul.

Boyd veni lângă ea și-i dădu cecul pe care-l lăsase pe ușa frigiderului, ultimul ei cec de salariu. „O să vrei să iei asta cu tine.”

Îl luă și-l îndesă în pantaloni. „Mulțumesc.”

„Toți îi suntem datori, ”îi spuse el. „Nimeni dintre noi nu-l putea contacta pe Marrok când lucrurile au început să meargă rău. Leo interzisese asta. Nici nu pot să-ți spun câte ore am petrecut holbându-mă la telefon și încercând să-i înving comanda.”

Ea fu așa de surprinsă că-l privi în ochi.

„Mi-a trebuit ceva vreme până să înțeleg ce erai tu”. El îi aruncă un zâmbet amar. „Nu eram atent. Încercam din greu să nu fiu atent sau să gândesc. Era mai ușor așa.”

„Omega sunt rari, ”spuse Bran.

Boyd nu-și mută privirea de la ea. „Aproape am ratat ce făcea

Leo, de ce te-a ales pe tine pentru un așa tratament, când întotdeauna fusese de tipul „omooară-i repede”. Îl cunoșteam de multă vreme și niciodată nu a permis abuzul. Puteam să văd că-i repugnă – doar lui Justin îi plăcea.”

Anna își controlează tresărirea, reamintindu-și că și Justin murise noaptea trecută.

„Când mi-am dat seama că Leo nu putea fi sigur că tu îi ascuți ordinele, că nu erai doar un lup supus, că erai un Omega... era aproape prea târziu”. Oftă. „Dacă ți-aș fi dat numărul Marrok-ului acum doi ani, n-ai fi avut nevoie de atâta timp ca să-l suni. Așa că îți datorez atât mulțumirile mele cât și cele mai umile scuze”. Și-și coborî privirea, înclinându-și capul ca să-i arate gâtul vulnerabil.

„O să...” Ea înghiți ca să-și umezească gâtul uscat deodată. „O să te asiguri că nu se va mai întâmpla niciodată? Nimănui? Nu doar eu am fost rănită”. Nu se uită spre Thomas. Lui Justin îi plăcuse mult să-l chinuiască pe Thomas.

Boyd își înclină capul, solemn. „Promit.”

Ea îi oferi un semn din cap și asta fu de ajuns pentru el. Luă o cutie goală din mâinile lui Joshua și plecă spre bucătărie. Aduseseră cutii și bandă izolantă și material pentru împachetat, mai mult decât de-ajuns ca să împacheteze tot ce avea ea.

Nu avea genți așa că luă o cutie ca să adune lucrurile absolut necesare pe care să le ia cu ea. Avea mare grijă să nu se uite nicăieri în mod special. Prea multe se schimbaseră iar ea nu știa cum altfel să reacționeze.

Era în baie când sună telefonul mobil al cuiva. Auzul de vârcolac însemna că putea auzi ambele părți ale conversației la telefon.

„Boyd?” Era unul din lupii noi, doctorul Rashid, i se păru ei. Suna panicat.

„Eu sunt. Care e problema?”

„Lupul din camera de gardă, el...”

Boyd și telefonul lui erau în bucătărie, dar ea tot putu auzi zgomotul prin microfon.

„El este, ”șopti Rashid disperat. „El este. Încearcă să iasă – și face bucați toată camera de siguranță. Nu cred că poate să reziste.”

Charles.

Era amețit când plecase ea, dar păruse suficient de satisfăcut s-o lase în mâinile tatălui său în timp ce el urma să doarmă până la trecerea efectelor celor câteva gloanțe de argint pe care le scosese din el noaptea trecută. Aparent lucrurile se schimbaseră.

Anna apucă de cutia ei și-l întâlni pe Bran în ușa băii.

Îi aruncă o privire cercetătoare, dar nu părea supărat. „Se pare că este nevoie de noi în altă parte,” spuse el, cu voce calmă și relaxată. „Nu cred că va răni pe cineva – dar argintul are un efect mai puternic și mai imprevizibil asupra lui decât asupra altor vârcolaci. Ai lucrurile necesare?”

„Da.”

Bran privi în jur, apoi ochii lui căzură pe Boyd. „Spune-i lupului tău că vom ajunge acolo cât de repede posibil. Sper că te vei asigura că totul este împachetat iar apartamentul este curat când pleci.”

Boyd își înclină supus capul.

Bran luă cutia și o aranjă sub un braț iar apoi întinse mâna într-un gest de modă veche. Își puse delicat degetele în îndoitura brațului lui iar el o escortă așa tot drumul până la SUV, încetinind-o când ea ar fi vrut să alerge.

El conduse înapoi spre casa din Naperville pe care o avea haita din Suburbia Vestică fără a încălca legile traficului, dar nici pierzând vremea.

„Cei mai mulți lupi n-ar putea să scape dintr-o cameră de siguranță,” spuse el blând. „În gratii este argint și sunt o grămadă de gratii, dar Charles este și fiul mamei lui. Ea n-ar fi permis niciodată să fie ținută captivă de ceva atât de simplu precum câteva gratii și o ușă întărită.”

Nici nu o mai surprindea pe Anna că Bran știa cum este construită camera de siguranță a haitei.

„Mama lui Charles era o vrăjitoare?” Anna nu întâlnise vreodată o vrăjitoare, dar auzise poveștile. Și de când devenise vârcolac învățase să creadă în magie.

El dădu din cap. „Nu era așa de clar. Nu sunt nici măcar sigur că folosea magia – strict vorbind. Indienii Salish nu văd lumea așa: magică și non-magică. Natural și nenatural. Orice a fost ea, însă, și fiul ei este.”

„Ce se întâmplă dacă scapă?”

„Ar fi bine să ajungem acolo înainte să se întâmple asta,” fu tot ce spuse el.

Ieșiră de pe șoseaua expres și el încetini sub limita de viteză. Singurul semn de nerăbdare era bătaia ritmică a degetelor lui pe volan. Când trase în fața casei, ea sări din mașină și alergă spre ușa de la intrare. El nu păruse să se grăbească dar cumva era acolo înaintea ei și-i deschise ușa.

Ea alergă pe hol și coborî scările spre beci câte trei odată, cu Bran la umărul ei. Lipsa zgomotului nu era liniștitoare.

De obicei singurul mod în care puteai să-ți dai seama care e camera de siguranță și care erau camere de oaspeți din beci erau ușa și rama din oțel. Dar bucăți mari de tencuială fuseseră smulse din pereți de fiecare parte, lăsând să se vadă barele din argint și oțel care fuseseră zidite în perete. Tapetul din cameră atârna în fâșii ca o cortină, împiedicând-o pe Anna să vadă înăuntru.

Trei din haită, în formă umană, stăteau în fața ușii, iar ea le putea simți teama. Știa ce au în acea cameră – cel puțin unul dintre ei văzuse cum el îl ucisese pe Leo, chiar dacă Charles fusese împușcat de două ori cu gloanțe de argint.

„Charles,” spuse Bran pe un ton dojenitor.

Lupul urlă în răspuns, un sunet prelung și răgușit care răni urechile Annei și care nu conținea decât furie oarbă.

„Șuruburile ieșeau singure din balamale, domnule. De unele singure,” spuse nervos unul din lupi și Anna își dădu seama că lucrul pe care-l ținea în mână el era o șurubelniță.

„Da,” spuse Bran calm. „Presupun că așa făceau. Fiul meu nu reacționează bine la argint și chiar mai rău la captivitate. Poate ați fi fost mai în siguranță să-l lăsați afară – sau poate nu. Scuzele mele că v-am lăsat aici singuri să-l înfrunțați. Credeam că e într-o formă mai bună. Se pare că am subestimat influența Annei.”

Se răsuci și-i întinse o mână Annei, care se oprise la baza scărilor. Nu o deranja atât de mult lupul furios cât bărbații care stăteau în beci. Pereții holului erau prea apropiați și nu-i plăcea să fie aproape de atât de mulți.

„Vino aici, Anna,” spuse Bran. Deși vocea lui era blândă, fusese o comandă.

Ea trecu pe lângă ceilalți lupi, privind către picioare și nu la fețe.

Când Bran o luă de braț, Charles mârâi sălbatic – deși cum văzuse el prin tapetul care atârna era dincolo de înțelegerea Annei.

Bran zâmbi și-și luă mâna. „Bine. Dar să știi că o sperii.”

Instantaneu, mârâitul se îmblânzi.

„Vorbește cu el puțin, „îi spuse Bran. „O să-i duc pe ceilalți sus pentru o vreme. Când simți că e momentul, poți deschide ușa – dar ar fi o idee bună să aștepti până când nu mai mârâie.”

Ș o lăsară singură. Poate că era nebună, dar se simți imediat mai în siguranță decât fusese toată ziua. Era amețitor să nu mai simtă frica. Tapetul flutură când Charles începu să se plimbe dincolo de barieră, și ea putu zări o urmă de blană roșiatică.

„Ce ți s-a întâmplat?” întrebă ea. „Erai bine când am plecat azi-dimineață.”

În formă de lup, el nu putea răspunde, dar încetă să mârâie.

„Îmi pare rău, „oferi ea. „Dar îmi împachetau lucrurile din apartament și trebuia să fiu acolo. Și aveam nevoie de haine de purtat până când remorca ajunge în Montana.”

El lovi ușa. Nu suficient de tare pentru a produce daune, dar clar cerând ceva.

Ea ezită, dar el încetase să mârâie. Cu un gest din umeri, descuie lacătul și deschise ușa. El era mai mare decât își amintea ea – sau poate doar arăta așa când își arăta colții. Sânge supura din gaura din piciorul lui stâng din spate și curgea pe laba lui. Cele două găuri din coastele lui supurau ceva mai rapid.

În spatele lui, camera, destul de bine mobilată când plecase, era distrusă. Scosese bucăți mari de tencuială din toți cei patru pereți și din tavan. Resturi sfâșiate de canapea erau împrăștiate peste tot, amestecate cu bucăți din dulap și sertare.

Ea fluieră ușurel. „Fir-ar...”

El șchiopătă până la ea și o miroși cu atenție peste tot. O treaptă scârțâi și el se răsuci mârâind, punându-se între ea și intrus.

Bran se așează pe treapta de sus. „Nu-i fac nimic, „comentă el. Apoi se uită la Anna. „Nu știi cât înțelege acum, de fapt. Dar cred că o să fie mai bine la el acasă. Am sunat pilotul și e gata să ne ducă cu avionul.”

„Credeam că mai avem cel puțin câteva zile”. Ea simți cum i se

strânge stomacul. Chicago era *acasă*. „Trebuie să sun la Scorci și să-i spun lui Mick că plec, să caute altă chelneriță. Și n-am apucat să-mi sun vecina și să-i spun ce se întâmplă”. Kara avea să-și facă griji.

„Trebuie să mă întorc azi în Montana,” spuse Bran. „Măine dimineață avem înmormântarea unui prieten al meu care tocmai a murit. Voiam să te las aici și să vii mai târziu, dar acum nu mai cred că e o idee bună”. Bran dădu din cap spre Charles. „Evident el nu se vindecă așa bine precum credeam. Trebuie să-l duc acasă și să îl mai investigăm o dată. Am un telefon mobil. Poți să-ți suni vecina și pe Mick și să le explici cum stau lucrurile?”

Ea se uită la lupul care se așezase între ea și tatăl lui ca s-o păzească. Nu era prima dată când făcea asta.

Și apoi, care era alternativa? Să rămână în haita din Chicago? Boyd poate că era un mare progres față de Leo, dar... nu voia să stea cu ei.

Puse o mână pe spatele lui Charles și-i mângâie blana. Nici nu era nevoie să se întindă în jos – Charles era un vârcolac mare. El își schimbă poziția până se apăsă de ea, deși nu-și luă nici o clipă ochii de la Bran.

„Bine,” spuse ea. „Dă-mi telefonul.”

Bran zâmbi și i-l oferi de la distanță. Charles nu se mișcă dintre ei, forțând-o pe Anna să se întindă să-l apuce în timp ce Charles stătea acolo privindu-l fix și rece pe tatăl lui. Atitudinea lui o făcu să râdă – ceea ce făcu să fie mult mai ușor să o convingă pe Kara că Anna pleca de bună voie în Montana.

DOI

După dezastrul de azi-dimineață, Annei îi fusese teamă de zborul spre Montana. Nu mai urcase într-un avion în viața ei, și ar fi crezut că era ceva înspăimântător, în special în avioneta Lear mică, de doar șase persoane, la care îi condusesese Bran.

Bran se așază în scaunul copilotului, ceea ce lăsă toate cele șase scaune de pasageri neocupate. Charles o împinse cu nasul dincolo de primul rând de scaune orientate spre fața avionului, și se uită fix la perechea de scaune care erau orientate spre spate până când ea se

aseză. Când el se întinsese pe podea și-și puse capul pe picioarele ei, ea lăsa cutia pe scaunul de alături, își legă centura, și așteptă decolarea.

Nu bănuise că avea să fie distractiv, mai ales că pentru Charles era atât de evident că situația era complet diferită. El călători înțepenit și morocănos la picioarele ei, mârâind ușurel de câte ori avioneta tresărea puțin.

Dar călătoria într-un avion de mici dimensiuni era ca și cum ar fi fost în cel mai înalt traseu dintr-un parc de distracții din lume. Unul lent, ca o roată Ferris, dar cu o urmă de pericol care făcea totul și mai excitant. Nu credea de fapt că ar fi putut cădea din văzduh cum nu credea că o roată Ferris de carnaval s-ar fi putut desprinde și s-o ia rostogolindu-se prin arcade. Și nicio roată Ferris din lume nu oferea așa o panoramă.

Nici măcar coborârea rapidă spre o pistă mărunțică care părea mai mică decât o parcare de Wall-Mart nu-i strică buna dispoziție. Își legă centura și asigură cu o mână cutia ca să nu cadă pe Charles când avionul coborî, iar stomacul ei încercă să rămână unde fusese în aer. Își dădu seama că zâmbește când lovira macadamul și săriră de două ori înainte ca roțile să rămână pe pământ.

Pilotul rulă avioneta într-un hangar suficient de mare pentru două avioane de aceeași mărime, dar cealaltă jumătate a clădirii era goală. Anna își luă cutia și-l urmă pe Charles afară din avion. Șchiopăta rău – era clar că nu-i făcuse bine să rămână nemișcat atât de mult timp. Încă se poziționa între ea și tatăl lui.

Odată pe pământ, ea începu să tremure. Jacheta ei era doar puțin prea subțire pentru Chicago, dar pentru zona asta nu era deloc potrivită. Hangarul nu era încălzit și era suficient de frig ca să-și vadă propria respirație.

Nu-și dăduse seama cât de aproape era Charles, și când se răsuci să se uite la avion, îl lovi cu genunchiul în partea bandajată. Nu arătă nici un semn că l-ar fi deranjat, dar cu siguranță duruse. Dacă n-ar fi stat așa de aproape, nu s-ar fi împiedicat de el.

„Las-o mai moale, „îi spuse, exasperată. „Tatăl tău n-o să se-apele să mă atace.”

„Nu cred că se teme că te-aș răni, „spuse Bran, amuzat. „Hai să te ducem undeva departe de ceilalți masculi ca să se poată relaxa puțin.”

Pilotul, care-i urmase din hangar și începuse să facă un fel de

verificare zâmbi auzind asta. „N-aș fi crezut să-l văd pe indianul ăsta bătrân așa pornit.”

Charles îi aruncă o privire și pilotul coborî ochii, dar surâsul nu dispăru. „Nu te încrunta la mine – te-am adus acasă bine și în siguranță. Aproape la fel de bine precum ai fi făcut-o tu, eh, Charles?”

„Mulțumesc, Hank”. Bran se întoarse spre Anna. „Hank trebuie să închidă totul, așa că mergem să încălzim camioneta”. O prinse de cot când ieșiră de la protecția oferită de hangar în douăzeci de centimetri de zăpadă. Charles mârâi; Bran răspunse în același fel, exasperat. „Destul. Destul. N-am nicio intenție cu domnița ta și terenul e accidentat.”

Charles încetă cu zgomotele, dar mergea atât de aproape de Anna că o făcu să intre în Bran pentru că nu voia să-l lovească pe Charles. Bran o sprijini încruntându-se la vârcolacul de lângă ea dar nu mai spuse nimic.

În afară de hangar, pista de aterizare și două dâre adânci în zăpadă unde cineva condusesse o mașină de curând, nu mai exista practic nici un alt semn de civilizație. Munții erau impresionanți, mai înalți, întunecați și mai sălbatici decât dealurile blânde din vest pe care le știa ea. Putea să miroasă fum de la un foc de lemne totuși, așa că nu puteau fi atât de izolați precum păreau.

„Credeam că ar fi mai liniște aici”. Nu avusese de gând să spună nimic, dar zgomotul o luase prin surprindere.

„Vântul între copaci”, spuse Bran. „Și mai sunt niște păsări care nu migrează. Câteodată când nu bate vântul și este ger, liniștea e atât de adâncă încât o simți în oase”. Ei îi suna ciudat, dar putea să simtă din tonul lui că lui îi plăcea.

Bran o conduse în jurul hangarului, unde îi aștepta o camionetă utilitară cenușie, acoperită de zăpadă. Se întinse în remorcă, scoase o mătură și o lovi puternic de pământ ca să dea zăpada jos.

„Intră înăuntru”, îi spuse. „Poți porni motorul să se încălzească. Cheile sunt înăuntru”. Mătură de zăpadă ușa de pe partea pasagerului și o ținu deschisă pentru ea.

Ea puse cutia jos pe podeaua camionetei și urcă. Din cauza cutiei, era cam greu să alunece peste bancheta din piele în scaunul șoferului. Charles sări și el după ea și cu o labă trase ușa să o închidă. Avea blana umedă, dar după tresărirea inițială, ea își dădu seama că

genera multă căldură corporală. Motorul începu să toarcă, trimițând aer rece peste tot în cabină. Imediat ce fu sigură că nu se va opri, alunecă în mijlocul banchetei.

Când camioneta era aproape complet dezăpezită, Bran aruncă mătura în remorcă și urcă în scaunul șoferului. „Hank nu mai are mult”. O observă tremurând și se încruntă la ea. „O să-ți facem rost de o haină mai călduroasă și niște ghetе potrivite pentru iarna de-aici. Chicago nu-i chiar la tropice – ar trebui să fi avut lucruri pentru iarnă mai bune de-atât.”

Cât vorbea el, Charles trecu peste ea, forțând-o să se mute în scaunul pasagerului la margine. Se așează între ei, dar ca să aibă loc, jumătate din corpul lui rămase în poala ei.

„Aveam de plătit electricitate, gaze, apă și chirie,” spuse ea pe un ton relaxat. „Uf, Charles, cântărești o tonă. Chelnerițele nu câștigă destul ca să-și permită lux.”

Ușa din spate se deschise și Hank se cățăără înăuntru și își puse centura de siguranță înainte de a-și sufla în pumni. „Vântul ăla e cam aspru.”

„Ar fi cazul să mergem acasă,” fu de acord Bran, schimbând viteza și demarând, deși dacă urma un drum, nu se vedea nimic din cauza zăpezii. „O să-i las mai întâi pe Charles și perechea lui.”

„Perechea?” Ea privea în față, dar era imposibil să nu audă surpriza din vocea lui Hank. „Nu e de mirare că e așa stresat. Bravo, Charles, ai lucrat rapid. Și mai e și drăguță.”

Iar ea nu aprecia că se vorbea despre ea ca și cum n-ar fi fost prezentă. Chiar dacă era prea intimidată ca să spună asta.

Charles își întoarse capul spre Hank și ridică buza, lăsând să se vadă câțiva colți foarte ascuțiți.

Pilotul râse. „Bine, bine. Dar bună treabă, omule.”

Doar atunci nasul ei îi comunică ceva ce nu băgase de seamă în avion: Hank nu era vârcolac. Dar era clar că știe ce este Charles.

„Credeam că nu trebuie să spunem nimănui,” zise ea.

„Să spunem ce?” întrebă Bran.

Ea îi aruncă o privire lui Hank. „Să le spunem ce suntem.”

„O, aici este Aspen Creek,” îi răspunse Hank. „Toată lumea știe despre vârcolaci. Dacă nu te-ai măritat cu unul, ești copilul unuia – sau

unul din părinții tăi era. Țasta e teritoriul Marrok-ului și suntem toți o familie mare și fericită”. Era ceva sarcasm în vocea lui? Nu-l cunoștea destul de bine ca să-și dea seama cu certitudine.

Aerul care-i sufla în față se încălzise în cele din urmă. Asta și Charles o făceau să nu se mai simtă ca un cub de gheață.

„Credeam că vârcolacii n-au familie, doar haită,” spuse, nu prea sigură.

Bran privi spre ea înainte de a se întoarce din nou spre drum. „Tu și Charles trebuie să aveți o discuție lungă. De cât timp ești vârcolac?”

„De trei ani.”

El se încruntă. „Ai familie?”

„Tata și fratele meu. Nu i-am văzut de...” Ridică din umeri. „Leo mi-a spus că trebuie să rup toate legăturile cu ei – sau altfel avea să considere că erau un risc pentru haită”. Și să-i omoare.

Bran se încruntă iar. „În afară de Aspen Creek lupii nu pot spune nimănui cu excepția soților ce sunt – asta e permis pentru siguranța soților. Dar nu e nevoie să te izolezi de familie”. Aproape pentru sine, spuse, „Presupun că Leo se temea că familia ta se putea împotrivi la ce voia să facă cu tine.”

Putea să-și sune familia? Aproape îl întrebă pe Bran dar se hotărî să aștepte și să vorbească cu Charles în schimb.

La fel ca zborul cu avionul, casa lui Charles era complet diferită de așteptările ei. Cumva, din cauză că era într-o fundătură din Montana, crezuse că era o cabină mare de bușteni sau ceva vechi, precum conacul haitei. Dar casa unei îi lăsa Bran nu era nici mare nici din bușteni. În schimb, arăta ca o casă gen ranch, vopsită într-o combinație plăcută de cenușiu și verde. Era lipită de marginea unui deal și avea priveliște către o serie de pășuni închise de garduri, ocupate de câțiva cai.

Îi făcu cu mâna spre mulțumire lui Bran când el plecă. Apoi își cără pe scări cutia, care începuse să arate cam hărtănită pentru că se udase pe podeaua camionetei, cu Charles urmând-o imediat la călcâiul

ei. Scările erau acoperite de puțină zăpadă, deși era evident că de obicei cineva o curăța cu lopata.

Avu un moment neplăcut când își dădu seama că uitase să-l roage pe Bran să deschidă ușa – dar mânerul se răsuci cu ușurință sub mîna ei. Se gândi că dacă toată lumea din Aspen Creek știa despre vârcolaci, știau că nu era recomandat să fure ceva de la unul dintre ei. Totuși, pentru că crescuse la oraș, i se părea ciudat că Charles lăsase casa deschisă când era plecat la distanță de jumătate de țară.

Deschise ușa – și toate gândurile la încuietori dispărură. Exteriorul casei era obișnuit, dar interiorul era complet diferit.

Ca și podeaua apartamentului ei, podeaua din sufragerie era din scândură, dar a lui avea un model de parchet din lemn de culori deschisă și închisă care înconjura camera într-un stil care i se păru ei amerindian. Covoare persane groase, care arătau ca și cum ar fi fost moi, acopereau partea centrală a sufrageriei și livingului. Lipit de perete era un cămin uriaș din granit, minunat și des folosit.

Canapele și scaune confortabile erau plasate printre măsuțe și rafturi pentru cărți din arțar în ape, lucrate manual. Tabloul în ulei reprezentând o cascadă înconjurată de o pădure de molizi ar fi putut fi expusă într-un muzeu și probabil, după calculele ei, costa mai mult decât câștigase ea întreaga viață.

Din hol putea vedea direct în bucătărie, unde polițe din granit cenușiu deschis licăreau subtil în contrast cu dulapurile din stejar închise la culoare, stil Shaker, care erau suficient de neregulate pentru a fi și ele lucrate manual, ca mobila din sufragerie. Aparatura din oțel inoxidabil cu chenare negre ar fi trebuit să arate prea modernă, dar cumva, toate se îmbinau perfect. Nu era o bucătărie mare, dar nimic din ea n-ar fi putut fi pus într-un conac.

Stătu locului, picurând zăpadă topită pe podeaua lustruită, știind fără urmă de îndoială că ea și cutia ei n-aveau ce căuta acolo. Dacă ar fi avut unde să meargă, s-ar fi întors și-ar fi plecat, dar afară n-o așteptau decât frigul și zăpada. Chiar dacă venea vreun taxi aici, n-avea decât patru dolari în buzunar și mai puțin de-atât în contul din bancă. Cecul din buzunar ar fi dus-o până la jumătatea drumului spre Chicago, dacă putea găsi o bancă să-l încaseze și o stație de autobuz.

Charles o atinsese în trecere și intrase în casă, dar se opri când își dădu seama că nu-l urma. Îi aruncă o privire lungă iar ea își strânse

cutia udă în brațe. Poate că și el se răzgândise.

„Îmi pare rău, „spuse ea, coborându-și privirea în fața ochilor lui aurii. Îi părea rău să deranjeze, că nu era mai puternică, mai bună, ceva.

Peste pielea lui izbucni puterea și ea se întoarse iar spre el. Se așezase pe podea și începuse să se transforme în om.

Era prea devreme, era prea grav rănit. În grabă, ea închise ușa spre exterior împingând-o cu coapsa, lăsă cutia să cadă pe podea și se duse repede lângă el.

„Ce faci? Încetează.”

Dar începuse deja și nu îndrăzni să-l atingă. Schimbarea în orice sens era dureroasă – chiar și o atingere tandră îl putea trimite în agonie.

„Fir-ar să fie, Charles.”

Chiar după trei ani de când ajunsese vârcolac, nu-i plăcea să urmărească transformarea – a ei sau a oricui altcuiva. Era ceva oribil în a vedea cu brațele și picioarele cuiva se răsucesc și se îndoaie – și mai era și partea care-i întorcea stomacul pe dos din mijloc, când nu existau nici blană nici piele care să acopere mușchii și oasele.

Charles fusese diferit. Îi spusese că fie magia mamei lui fie faptul că se născuse vârcolac făceau ca schimbarea lui să fie mai rapidă: o mai făceau și aproape frumoasă. Prima dată când îl văzuse transformându-se, fusese încântată.

De data asta nu era așa. Era la fel de încet și oribil ca la ea. El uitase de bandaje și nu erau de forma potrivită ca să se schimbe odată cu el. Știa că se vor rupe eventual, dar mai știa că urma să doară.

Așa că alunecă pe lângă perete ca să evite să-l atingă, apoi alergă în bucătărie. Trase de sertare, căutând cu frenezie până când îl găsi pe cel în care el ținea obiectele ascuțite și tăioase, inclusiv o foarfecă. Hotărând că era mai puțin probabil să-l înțepe cu o foarfecă decât cu un cuțit, o apucă și se întoarse.

Tăie în timp ce el se transforma, ignorând mârâitul lui intermitent când ea apăsa lama sub materialul prea strâns. Presiunea suplimentară probabil cauza durere, dar era mai bine decât să aștepte ca tensiunea pe material să-l sfâșie în bucăți.

Viteza schimbării scăzu din ce în ce mai mult în timpul desfășurării, până când ea începu să se teamă că avea să rămână blocat

unde la mijloc: avusese coșmaruri despre cum rămânea între forme, nici om, nici altceva. În sfârșit, se ghemui la picioarele ei, complet uman.

Crezuse că terminase, dar apoi în jurul trupului gol se formară haine, alunecând peste pielea lui precum aceasta alunecase peste carnea lui în timpul schimbării. Nimic special, doar niște blugi și un tricou alb simplu, dar ea nu mai auzise niciodată despre vreun alt vârcolac care să facă asta. Asta era magie adevărată.

Nu știa câtă magie adevărată putea face el. Nu știa prea multe despre el, în afară de felul în care îi făcea inima să bată mai puternic și-i alunga starea normală de aproape panică.

Tremură, dându-și seama că era răcoare în casă. Probabil el dăduse termostatul mai jos când plecase la Chicago. Privi în jur și găsi un macat matlasat mic, împăturit pe spătarul unui balansoar și îl înhăță. Cu grijă ca să nu apese prea tare pe pielea lui suprasensibilă, așează păturica ușor peste el.

El rămăsese cu un obraz lipit de podea, tremurând, cu respirația întretăiată.

„Charles?” Primul impuls era să-l atingă, însă după o schimbare ultimul lucru pe care l-ar fi vrut ea era să fie atinsă. Pielea lui era probabil ca nouă și dureroasă.

Pătura alunecă de pe umărul lui, și când o ridică să-l acopere iar, văzu o pată întunecată răspândindu-se rapid pe spatele tricoului lui. Dacă rănilor ar fi fost normale, schimbarea le-ar fi vindecat mai mult de-atât. Rănilor cauzate de argint se vindecau mult mai lent.

„Ai o trusă de prim-ajutor?” îl întrebă. Trusa de prim-ajutor a haitei ei era dotată cu ce era necesar pentru a avea grijă de răni căpătate în luptele pe jumătate serioase care izburneau de câte ori haita se strângea la un loc. Era imposibil să considere că Charles nu era pregătit la fel de bine ca ea... ca haita din Chicago.

„În baie”. Vocea lui era aspră din cauza durerii.

Baia era în spatele primei uși pe care o deschise, o cameră mare cu o cadă cu picioare stil vechi, un duș mare și o chiuvetă cu pedestal din porțelan alb. Într-un colț era un dulap pentru albituri. Pe raftul cel mai de jos găsi o trusă de prim-ajutor de nivel industrial și o luă cu ea în sufragerie.

Pielea lui Charles, de obicei de un arămiu cald era acum cenușie,

își ținea fălcile încheștate din cauza durerii și ochii lui luminau febril, strălucind cu puncte aurii ca cerceul din ureche. Se ridicase pe jumătate, macatul împrăștiat pe podea în jurul lui.

„Asta a fost o prostie. Rănile cauzate de argint nu sunt vindecate de transformare, „îl certă ea, cu o furie bruscă alimentată de durerea pe care și-o provocase el. „N-ai făcut decât să consumi energie de care corpul tău are nevoie ca să se vindece. Lasă-mă să te bandajez și o să caut ceva de mâncare”. Și ei îi era foame.

El zâmbi la ea – doar puțin. Apoi închise ochii. „Bine”. Vocea îi era răgușită.

Trebuia să-i dea jos cam toate hainele pe care le luase el. „De unde au apărut hainele?”

Presupusese că erau cele purtate când se transforma din om în lup, doar că ajutase la dezbrăcarea lui ca doctorul din Chicago să-l poată examina. Nu purtase prea multe în afară de bandaje când se transformase în lup.

El dădu din cap. „De undeva. Habar n-am.”

Blugii erau Levi's, uzați în genunchi, iar tricoul avea eticheta Hanes. Ea se întrebă dacă nu cumva era cineva care acum se trezise doar în chiloți pe undeva. „Frumos, „spuse în timp ce trăgea cu grijă de tricou ca să poată vedea rana de la piept. „Dar ar fi mai ușor acum dacă nu te-ai fi îmbrăcat.”

„Scuze, „mormăi el. „Din obișnuință.”

Un glonț îi străpunsese pieptul imediat în dreapta sternului. Gaura din spate era mai mare și mai rea decât cea din față. Dacă ar fi fost uman, ar fi fost încă în camera de urgențe, dar vârcolacii erau rezistenți.

„Dacă pui un bandaj din bumbac în față, „îi spuse, „pot să țin eu de el. În spate trebuie să-l ții tu. Apoi trebuie să înfășori totul cu bandă adezivă umedă.”

„Bandă umedă.”

„Chestia aia colorată care arată ca un bandaj pentru atleți. Se lipește de banda anterioară, nu e nevoie s-o legi. Probabil e nevoie de două bandaje tampon ca să acopere destul.”

Îi tăie tricoul cu foarfeca găsită în bucătărie. Apoi deschise pachetul de bandaje absorbante, apăsă unul pe gaura mică deschisă în pieptul lui și încercă să nu se gândească la gaura care-l străpungea pe

dinăuntru, din față în spate. El apăsă mai puternic decât ar fi îndrăznit ea.

Scotoci prin trusă căutând banda adezivă și găsi câteva role pe fund. Cele mai multe erau negre sau maro, dar mai erau și alte câteva. Pentru că era furioasă pe el că se rănise și mai mult când ar fi putut rămâne în formă de lup pentru câteva zile, apucă o pereche de role de un roz fluorescent.

El râse când le scoase, dar probabil dureau – strânse din buze și trebui să respire superficial pentru o vreme. „Fratele meu le-a pus acolo, „îi spuse când ce era mai rău trecuse.

„Ce-ai făcut să-l enervezi și pe el?” întrebă ea.

El zâmbi. „A pretins că era tot ce are în cabinet când m-am dus să refac stocul trusei.”

Era gata să-l mai întrebe câte ceva despre fratele lui, dar dorința de a-l șicana dispăru când îi văzu spatele. În cele câteva minute în care ea organizase bandajarea, sângele se scursese între piele și talia blugilor. Ar fi trebuit să lase tricoul în pace până când strângea toate cele necesare.

„*Tarditas et procrastinatio odiosa est*, „își comunică și mai deschise un pachet de bandaje.

„Vorbești latinește?” întrebă el.

„Nu, doar citez o grămadă. Înainte trebuia să fie ceva din Cicero, dar tatăl tău mi-a spus că nu prea pronunț corect. Vrei să-ți traduc?” Tăietura făcută de primul glonț, pe care îl încasase ca să o protejeze pe ea, ardea roșie și inflamată într-o linie diagonală deasupra rănii mai periculoase. Urma să doară pentru o vreme, dar nu era importantă.

„Nu vorbesc latina, „spuse el. „Dar știu puțină franceză și spaniolă. Amânarea e nașpa?”

„Asta înseamnă în general”. Deja înrăutățise situația; ar fi trebuit să aducă un doctor pentru el.

„E în regulă, „spuse el ca răspuns la tensiunea din vocea ei. „Astupă scurgerea și atât.”

Întunecată, se apucă să facă exact asta. Îi adună părul umed de transpirație, lung până la talie și îl împinse peste umărul lui.

Nu erau bandaje suficient de mari pentru rana din spatele lui, așa că luă două și le ținu în loc aplicând liberal apăsare cu genunchiul

În timp ce-l înfășură împrejur cu bandă adezivă umedă. El luă capătul liber de la ea fără să întrebe și-l ținu pe coaste. Ea folosi punctul de ancoră ca să înfășoare restul în jurul lui pentru prima dată.

Îl făcea să sufere. Aproape nu mai respira decât în gâfâieli mici, chinuite. Să aplice primul-ajutor vârcolacilor era periculos. Durerea îl putea face pe lup să piardă controlul cum făcuse el în dimineața asta. Dar Charles se ținu nemișcat când ea trase de bandaj suficient de strâns ca să țină pansamentele unde trebuiau să stea.

Folosi ambele role de bandă încercând să nu bage în seamă ce bine arăta rozul aprins lângă pielea lui întunecată. Când un om e pe cale să leșine din cauza durerii, pare nelalocul lui să observi cât de frumos este. Pielea lui netedă și închisă la culoare întinsă peste mușchii încordați și oase... poate dacă nu ar fi mirosit atât de bine sub sânge și sudoare, ar fi putut menține distanța.

Al ei. Era al ei, șopti acea parte a ei care nu-și făcea griji omenеști. Orice temeri ar fi avut Anna despre schimbările rapide din viața ei, lupoaica era foarte mulțumită cu evenimentele din ultimele câteva zile.

Luă o cârpă de vase din bucătărie, o umezi și curăță sângele de pe pielea lui în timp ce el se recupera după încercările ei neîndemânaticе de a-i da primul ajutor.

„Ai sânge și pe picior,” îi spuse ea. „Trebuie să dai jos blugii. Nu poți să-i trimiți înapoi prin magie, cum i-ai adus?”

Dădu din cap. „Nu acum. Nici măcar ca să mă dau mare.”

Ea calculă dificultățile în a da jos o pereche de pantaloni și apucă iar foarfeca cu care-i tăiasе tricoul. Fusese ascuțită și bună – și tăie prin denimul dur la fel de bine cum trecuse prin tricou, lăsându-l într-o pereche de boxeri verzi.

„Sper că ai dat un strat bun de suprafață pe podeaua asta,” murmură ea ca să poată păstra distanța față de rană. „Ar fi păcat să se păteze.”

Sângele lui se împrăștiase peste modelul interesant de pe podea. Din fericire covoarele persane erau prea departe pentru a fi în pericol.

Al doilea glonț trecuse prin gamba lui. Arăta mai rău ca ieri, mai inflammat și închis la culoare.

„Sângele n-are ce-i face,” răspunse el, ca și cum sângera pe podele tot timpul. „Am dat patru straturi de poliuretan anul trecut. N-o

să aibă nimic.”

Trusa rămăsese fără roz, așa că pentru picior alese culoarea de pe locul doi ca nivel de obiectare, un verde-gălbui. Ca și rozul, culoarea strălucitoare îi stătea bine. Ea folosi toată rola și încă o pereche de pansamente ca să nu lase bandajul să se lipească – și era gata, pătura, hainele lui și podeaua pline de sânge în jur. Nici hainele ei nu erau în stare mai bună.

„Vrei să te ajut să ajungi în pat înainte să am grijă de dezordinea asta, sau mai degrabă ai aștepta câteva minute ca să-ți mai revii?”

„Aștept,” zise el. În ciuda crizei de furie pe care o avusese dimineață și care-i speriasse pe lupii din Chicago, controlul lui era foarte, foarte bun ca el să stea nemișcat pentru ea – dar nu era nici un motiv să-l provoace.

„Unde e spălătoria?”, întrebă, luându-și un schimb de haine din cutie.

„La subsol.”

Avu nevoie de câteva minute ca să găsească subsolul. Până la urmă deschise o ușă în holul scurt dintre bucătărie și sufragerie, unde ea crezuse că era o toaletă și găsi o scară. Găsi spălătoria într-un colț al subsolului semi-finisat – în restul beciului era o sală de forță echipată cu deosebită capacitate.

Aruncă zdrențele bandajelor și hainelor lui în coșul de gunoi de lângă mașina de spălat. Avea o chiuvetă acolo și o umplu cu apă rece umplând-o apoi cu tot ce se mai putea salva. Lăsă lucrurile să se înmoaie câteva minute până se schimbă în haine curate, aruncându-și cămașa și pantalonii pătați de sânge tot în chiuvetă. Găsi o găleată de zece litri plină cu cârpe curate împăturite chiar lângă uscător și luă câteva ca să curețe podeaua.

El nu reacționează la întoarcerea ei; avea ochii închiși și fața controlată. Ar fi trebuit să arate caraghios în boxerii pătați de sânge și înfășurat de jur-împrejur cu benzi roz și verzi de bandaje, însă arata doar a Charles.

Sângele de pe podea se curăță repede, cum promisese el. Îi mai dădu o ultimă lustruială și se ridică să meargă jos cu cârpele pătate de sânge, dar Charles îi prinse glezna în mâna-i mare iar ea înțepeni, întrebându-se dacă nu cumva el își pierduse controlul, până la urmă.

„Mulțumesc,” spuse el, părând destul de civilizat.

„Aș spune, cu plăcere, dar dacă mă faci să te bandajez prea des, o să trebuiască să te omor,” îi spuse ea.

El zâmbi, cu ochii încă închiși. „O să încerc să nu sângerez mai des decât e necesar,” promise, dându-i drumul să-și facă treburile.

După ce mașina de spălat era pornită în subsol, ea își găsi de lucru să pună la microunde niște burrito congelate din frigiderul lui. Dacă ei îi era foame, el probabil era rupt.

Nu găsi deloc cafea, dar erau ciocolată caldă instant și câteva feluri de ceai. Hotărând că era nevoie de zahăr, fierse apă pentru cacao.

Când totul fu gata, luă o farfurie și o ceașcă de cacao în sufragerie și le lăsă pe podea în fața lui. Nu deschise ochii și nici nu se mișcă, așa că îl lăsă în pace.

Căută prin casă până găsi dormitorul lui. Nu era greu. Deși mobilierul și materialele erau luxoase, nu era o casă prea mare. Nu era decât o cameră cu un pat.

Asta o surprinse într-un mod neplăcut.

Trase la o parte păturile. Măcar n-avea să aibă de-a face cu sexul pentru câteva zile, cel puțin. El nu era capabil de gimnastică în prezent. Fiind vârcolac se învățase – printre altele – să ignore trecutul, să trăiască în prezent și să nu se gândească prea mult la viitor. Funcționa perfect, cât timp prezentul putea fi suportat.

Era obosită, obosită și complet în afara zonei sale de confort. Făcu ceea ce învățase în ultimii câțiva ani, atrase puțin din energia lupoaicei. Nu destul cât să simtă un alt lup, și era sigură că dacă ar fi privit în oglindă, și-ar fi văzut proprii ochi. Dar sub piele putea simți acel *Altceva*. Folosise lupoaica pentru a trece prin lucruri cărora jumătatea ei umană n-ar fi reușit să le supraviețuiască. Pentru moment, îi dădu mai multă putere și o izolă de temeri.

Trecu mâna peste cearșafurile verzi-pădure – lui Charles părea să-i placă verdele – și apoi se întoarse în sufragerie.

El stătea așezat, cu ochii deschiși, iar sandvișurile și băutura pe care i le lăsase dispăruseră – toate semne bune. Dar privirea lui nu era focalizată iar fața îi era mai palidă decât ar fi trebuit să fie, brăzdată de linii adânci de încordare.

„Hai să te ducem în pat,” îi spuse ea din siguranța oferită de hol. Mai bine să nu sperii un vârcolac rănit, chiar unul în formă umană care nu prea putea să se ridice de unul singur.

El dădu din cap și îi acceptă ajutorul. Chiar în formă umană, era mare, cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât ea, care avea doar vreo 157 cm. Era și greu.

Ar fi putut să-l ridice și să-l care dacă ar fi fost nevoită, însă nu i-ar fi fost la îndemână și ar fi putut să-l rănească. În loc de asta, puse umărul sub brațul lui și îl sprijini tot drumul până în dormitor.

Atât de aproape de el, era imposibil să nu răspundă la mirosul pielii lui. Mirosea a mascul și a pereche. Ajutată de miros, se lăsă întărită de siguranța lupoaicei în el, acceptând cu plăcere mulțumirea fiarei.

El nu făcu nici un sunet tot drumul până în dormitor, deși ea putea să simtă că durerea era mare din cauza mușchilor lui încordați. Era fierbinte la atingere, febril, și asta o îngrijora. Nu mai văzuse niciodată vreun vârcolac să aibă febră.

El se așează pe saltea cu un sâsâit. Sângele care mai rămăsese pe talia boxerilor lui urma să păteze cearșafurile, dar ea nu era atât de confortabilă ca să-i atragă atenția la asta. El părea gata să se prăbușească – fusese într-o formă mult mai bună înainte de a se hotărî să se schimbe în om. Așa bătrân cum era, ar fi trebuit să știe mai bine.

„De ce n-ai rămas lup?” îl certă.

Ochii reci îi întâlneau pe ai ei, cu mai mult lup decât om în strălucirile lor gălbui. „Voiai să pleci. Lupul nu putea să te convingă să rămâi.”

Trecuse prin schimbare pentru că era îngrijorat c-o să-l părăsească? Romantic... și prostesc.

Își roti ochii, exasperată. „Și unde-aș fi plecat? Și ce-ar mai fi contat pentru tine, dacă tot ai fi sângerat până la moarte?”

În mod deliberat, el își plecă privirea.

Îi luă respirația, faptul că lupul acesta, omul acesta, atât de dominant că până și oamenii se împrăștiu la trecerea lui îi ceda ei avantajul.

„Tata te-ar duce oriunde vrei să pleci,” îi spuse el încet. „Eram destul de sigur că te pot convinge să rămâi, dar am subestimat cât de rău sunt rănit.”

„Prostește,” îi spuse ea sec.

El se uită la ea, și orice-ar fi văzut în expresia ei îl făcu să

zâmbească, deși vocea îi era serioasă când răspunse acuzației ei. „Da. Din cauza ta nu mai raționez bine.”

Începu să se întindă în pat și ea își puse repede brațul în jurul lui, deasupra bandajului, ca să-l ajute să se lase pe saltea.

„Vrei să stai pe o parte?”

El dădu din cap și-și mușcă buza. Ea știa din proprie experiență cât de rău durea să te întinzi când erai rănită grav.

„Să chem pe cineva pentru tine?” întrebă. „Un doctor? Pe tatăl tău?”

„Nu. O să fiu bine dacă dorm puțin.”

Ea îi aruncă o privire sceptică pe care el nu o văzu. „Există un doctor? Sau o persoană cu pregătire medicală care știe mai mult decât mine, pe aici pe undeva? Cum ar fi un Cercetaș de vreo zece ani?”

El arată un surâs rapid, iar frumusețea lui austeră era atât de caldă că o duru inima. „Fratele meu e doctor, dar probabil e încă în statul Washington”. Ezită. „Sau poate că nu. Probabil se întoarce pentru înmormântare.”

„Înmormântare?” În mormântarea prietenului lui Bran, își aminti – motivul pentru care Bran nu mai putuse rămâne mai mult timp în Chicago.

„Măine,” îi răspunse el, deși ea nu întrebase asta. Nu era sigură că vrea să știe mai mult despre cine murise și de ce, așa că nu mai întrebase din nou. El tăcu, și ea crezu că adormise, până când el vorbi iar. „Anna, să nu ai încredere prea ușor.”

„Ce?” Îi puse mâna pe frunte, dar nu i se păru mai caldă.

„Dacă te hotărăști să accepți oferta tatălui mei pentru a pleca, ține minte că el rareori face lucruri din motive simple. N-ar fi așa bătrân precum este, n-ar stăpâni cât are, dacă ar fi un om simplu. Te vrea pentru scopurile lui”. Își deschise ochii aurii și o ținui cu privirea. „E un om bun. Dar este bine ancorat în realitate iar realitatea îi spune că un Omega ar putea însemna că nu va mai trebui niciodată să-și ucidă alt prieten.”

„Ca cel a cărui înmormântare e mâine?” zise ea. Da, astea erau dedesubturile pe care le simțise.

El dădu din cap o dată, apăsând. „N-ai fi putut fi de ajutor cu acesta, nimeni n-ar fi putut. Dar poate următorul...”

„Tatăl tău *chiar* nu m-ar lăsa să plec?” Era prizonieră?

El îi recunoscuse anxietatea. „Nu asta voiam să spun. El nu minte. Ți-a spus că o să aibă grijă să pleci dacă asta vrei – și o va face. Va încerca să te facă să fii de acord să mergi unde are nevoie mai mare de tine, dar nu te va reține împotriva voinței tale.”

Anna se uită la el, și lupoaica din ea se relaxă. „Nici tu nu m-ai ține aici dacă eu n-aș fi de acord să stau.”

Mâinile lui se mișcă cu viteză amețitoare, capturându-i încheieturile înainte ca ea să poată reacționa. Ochii lui se luminau de la un auriu roșcat la ambra strălucitoare a lupului când îi spuse, „Să nu te bazezi pe asta, Anna. Să nu te bazezi pe asta.”

Ar fi trebuit să fie speriată. Era mai mare și mai puternic decât ea, iar viteza mișcării lui fusese calculată ca s-o sperie – deși nu era sigură de ce crezuse el că era necesar în afară de a o face să înțeleagă. Dar cu lupoaica atât de aproape, nu-i putea fi frică de el – era al ei și n-avea cum să-i facă rău cum nici ea nu i-ar fi făcut rău intenționat.

Se aplecă înainte, lipindu-și fruntea de a lui. „Eu te cunosc,” îi spuse. „Pe mine nu mă poți păcăli”. Cu convingerea asta, se liniști. Poate că îl cunoștea doar de puțin timp – foarte puțin timp – dar într-un fel îl cunoștea mai bine decât se cunoștea el însuși.

Surprinzător, el râse – un pufăit tăcut care, speră ea, nu-l durea prea tare. „Cum a reușit Leo să te facă să te porți ca un lup supus?”

Toate bătaile, toate cuplările nedorite cu bărbați pe care nu-i voia – se uită în jos la cicatricile de la încheieturile mâinilor pe care le ținea Charles. Folosise un cuțit de argint, și dacă ar fi avut mai multă răbdare, dacă ar fi așteptat să ajungă acasă, ar fi murit.

Leo încercase s-o distrugă pentru că nu era supusă, era ceva complet diferit. El nu voise ca ea să știe. Era în afara structurii haitei, îi spusese Charles. Nici dominant, nici supus. Omega. Orice-ar fi însemnat asta.

Mâinile lui Charles urcară rapid de pe încheieturile ei pe față. O îndepărtă până îi putu vedea fața. „Anna? Anna, îmi pare rău, nu voiam să...”

„Nu era din cauza ta,” îi spuse ea. „Sunt bine”. Se concentră și observă că el părea și mai obosit ca înainte. „Ai nevoie să dormi.”

Se uită la ea cercetător, apoi încuviință din cap și îi dădu drumul.

„E un televizor în sufragerie. Sau poți să te joci pe internet pe

computerul din biroul meu. Sunt...”

„Și eu sunt obosită”. Poate că fusese dresată să umble cu coada între picioare, dar nu era proastă. Minte ei extenuată avea nevoie exact de somn pentru a încerca să se adapteze la schimbările rapide din viața ei. Să dea Chicago pe sălbăticia Montanei era doar începutul: Omega și valoroasă, nu supusă și fără de valoare; o pereche și orice însemna asta. Mai bine decât fusese înainte, cu siguranță, dar tot era puțin traumatic.

„Te deranjează dacă dorm aici?” Avu grijă să vorbească indiferent, fără să vrea să se înfigă unde nu era dorită. Acesta era teritoriul lui – dar lupoaica nu voia să-l lase singur și rănit.

Era ciudată, nevoia asta. Ciudată și periculoasă, de parcă el ar fi putut să se întindă și s-o înghită cu totul – sau s-o schimbe dincolo de orice închipuire. Dar era prea obosită ca să se mai lupte cu asta sau măcar să-și dea seama dacă voia să se lupte cu asta.

„Te rog,” spuse el, și asta fu de ajuns.

Ea avea dreptate, știa și el. Avea nevoie de somn.

După ce se întorsese din baie într-o cămașă roasă din flanel și pantaloni de pijama decolorați, se încolăcise lângă el și adormise imediat. Și el era extenuat, dar își dădu seama că nu voia să renunțe la nici un moment pe care-l putea petrece cu ea în brațele lui, cadoul lui neașteptat.

Nu știa ce crede ea despre el. Înainte de a fi împușcat, plănuise să petreacă mai mult timp curțând-o. Așa ea putea fi sigură despre intențiile lui înainte s-o târască din teritoriul ei.

Expresia de pe fața ei când pășise în casa lui... ea scoase un sunet și el își mai descleștă brațele. Își provocase și mai multe daune cu acea transformare, și se vindeca chiar mai lent în formă umană – dar dac-ar fi pierdut-o, ar fi căpătat o rană care, bănuia el, nu se putea vindeca niciodată.

Ea era puternică să supraviețuiască tratamentului dat de Leo și să rămână întreagă la sfârșit. Orice ar fi spus despre lipsa unor opțiuni,

el știa că dacă nu i-ar fi distras atenția, ea ar fi fugit de el. Oboseala pe care o simțea acum și durerea transformării meritau efortul. Așteptase mult ca s-o găsească și nu avea de gând să riște s-o piardă.

Era ciudat să aibă o femeie în pat – și în același timp, părea că ea fusese dintotdeauna acolo. A lui. Mâna ei era așezată pe rana lui de la piept, dar ignoră durerea pentru o durere mai puternică și mai bucurătoare.

A lui.

Vocea Marrok-ului intră și ieși din capul lui, ca un curent cald. *Înmormântarea e mâine dimineață la nouă. Dacă nu poți să vii, dă-mi de știre. Samuel va fi acolo; o să vrea să se uite la rănila tale după înmormântare.*

Bran nu era un adevărat telepat; putea să trimită dar nu putea primi. Samuel îi spusese lui Charles că odată, Bran nu fusese capabil să facă nici măcar atât, dar cândva după ce devenise Alfa pentru prima dată, dezvoltase un talent pentru asta.

Și am nevoie de ceva cu tine...

Vocea tatălui lui se stinse, și Charles își dădu seama că n-ar fi trebuit să prindă ultima parte. Sau cel puțin tatăl lui nu intenționase ca el s-o audă.

Rareori pusese la îndoială credința tatălui său în Dumnezeu, sau credința bunicului său în spirite, pentru că le cunoștea pe amândouă. Dumnezeu îi vorbea rareori, deși din când în când îl avertiza sau trimitea reconfortare sau putere. Dar spiritele erau mai solicitante, chiar dacă deseori mai puțin benevole, iar Charles învățase să recunoască când unul dintre ele se juca cu el.

„Scuze,” îi șopti Annei în timp ce se întindea spre telefon, care din fericire nu era prea departe de marginea lui de pat. Dar ea nu se trezi.

Formă numărul tatălui său.

„Nu poți veni la înmormântare? Ți-e mai rău?” Chiar înainte să existe identificarea apelantului, tatăl lui știuse întotdeauna cine sună. Cu Charles, încetase de mult să piardă vremea cu salutări și intra direct în conversație.

„Sunt bine, tată,” spuse Charles. Mușchii Annei se încordară puțin lângă el, când ea se trezi. „Dar mai aveai ceva să-mi spui.”

Fu o pauză. „Dacă-ai fi știut că mama ta e fiica unui șaman, n-aș fi

luat-o ca pereche niciodată”. Așa spunea de când fiul lui începuse să arate semne că avea talentul mamei lui. Charles zâmbi: tatăl lui știa foarte bine că nu poate minți un alt vârcolac – sau cel puțin nu unul din fiii lui. Nici măcar la telefon.

„Bine,” spuse Bran, când Charles continuă să aștepte. Vocea lui era ascuțită de frustrare. „A avut loc un omor în Sălbăticia Cabinet. Un vânător de mufloni a fost făcut bucăți acum câteva zile, în ultima zi a sezonului de vânatoare. Unul din contactele noastre de la pădurari mi-a spus. O să apară mâine în ziare. Oficial, dau vina pe un grizzly.”

„Lup învățat la rele?” întrebă Charles.

„Poate. Sau poate altcineva care încearcă să-mi dea de înțeles că ar fi o idee rea să aduc lupii la iveală”. Anna era foarte liniștită lângă el. Era trează și asculta.

Bran continuă, „Sălbăticia Cabinet e chiar în curtea noastră, unde aș primi mesajul cu siguranță. N-am mai avut un vagabond în Montana de cincisprezece-douăzeci de ani”. Cei mai mulți erau suficient de deștepți să stea departe de teritoriul personal al Marrok-ului. „Pădurarii au mai avut un raport acum o lună și ceva despre un monstru peste care a dat un masterand – era doar la câteva mile distanță de locul unde l-au găsit pe vânătorul mort.

Studentul a spus că lucrul acesta a ieșit pur și simplu din pădure. A răgit la el și a arătat colți și gheare – toată lumea a presupus că e o puma, dar studentul era destul de supărat că nu-l credeau în stare să recunoască o puma. A ținut-o într-una că era un monstru până l-au bătut la cap suficient ca să-și schimbe povestea.”

„De ce mai e viu să poată povesti?” întrebă Charles, și o simți pe Anna încremenind și mai mult. Nu-i înțelesese bine întrebarea. Așa încât continuă, mai mult pentru ea decât pentru tatăl său. „Dacă era un vagabond, nu l-ar fi lăsat să plece după ce-l văzuse așa,” clarifică.

Nu mai avusese de ucis un martor de multă vreme. În general se putea baza pe neîncrederea generală în supranatural și, cel puțin în nord-vestul Pacificului, pe poveștile cu Big Foot. Una din haitele din Oregon își făcuse un hobby din a crea vederi ale lui Big Foot de când distrugerea unei mașini de către unul din noii lor lupi fusese atribuită lui Big Foot.

„Studentul a spus că un moș nebun cu un cuțit a sărit de nicăieri și i-a strigat să fugă,” spuse Bran. „Așa că a fugit.”

Charles absorbi asta vreme de un minut. „Un moș nebun era pe acolo *din întâmplare* tocmai când un vârcolac avea de gând să-l ucidă pe puștiul ăsta? Un om mai în vârstă n-are nicio șansă să încetinească măcar un vârcolac.”

„N-am pretins că povestea lui avea sens”. Vocea tatălui său era uscată. „Și nu putem fi siguri că monstrul era un vârcolac. N-am fost atent până când vânătorul n-a fost ucis în aceeași zonă o lună mai târziu.”

„Și ăsta? Ești sigur că vânătorul a fost victima unui vârcolac?”

„Informatorul meu e Heather Morrell. Ea deosebește victima unui grizzly de cea a unui vârcolac.”

Heather era om, dar fusese crescută în Aspen Creek.

„Bine, „fu de acord Charles. „Ai nevoie să merg să verific? O să am nevoie de câteva zile până sunt capabil”. Și nu voia s-o lase pe Anna. „Poți trimite pe altcineva?” Trebuia să fie cineva suficient de dominant ca să controleze un vagabond.

„Nu vreau să trimit pe cineva să fie ucis.”

„Doar pe mine”. Și Charles putea folosi tonul uscat.

„Doar pe tine, „fu de acord Bran, neutru. „Dar nu te trimit rănit. Samuel a venit pentru înmormântare. Poate să verifice el.”

„Nu-l poți trimite pe Samuel”. Răspunsul fu imediat. Negația era prea puternică pentru a fi simplu instinct. Uneori, spiritele mamei lui îi dădeau puțin ajutor ca să planifice pentru viitor.

De data asta, tatăl lui așteptă. Așa că încercă să-și dea seama de ce era o idee așa de rea – și nu-i plăcu răspunsul la care ajunse.

„De când s-a întors din Texas, e ceva în neregulă cu Samuel, „spuse Charles în final.

„E capabil de suicid”. Bran formulă în cuvinte. „L-am aruncat în brațele lui Mercy ca să văd dacă-l scoate din starea asta. De asta te-am trimis pe tine la Chicago și nu la Washington.”

Biata Mercy, bietul Samuel. Charles trecu un deget pe brațul Annei. Slavă Domnului, slavă tuturor spiritelor că tatăl lui nu încercase niciodată să-i găsească o pereche. Se uită la Anna și se gândi, slavă tuturor că tatăl lui îl trimisese pe el, și nu pe Samuel, la Chicago.

Spiritele răspunseră rugăciunii lui impulsive cu o intervenție în plus.

„Samuel e puternic, „spuse, alegând dintre imaginile de avertisment care năvăleau peste el. „Dar el este un vindecător – și nu cred că de așa ceva este nevoie. O să merg eu. O să trebuiască să aștepte câteva zile, dar o să merg eu”. Neliniștea care-l cuprinsese de când îl contactase tatăl lui se potoli. Hotărârea părea potrivită.

Tată lui nu era de acord. „Ai primit trei gloanțe de argint ieri – sau mă înșel eu? Și ai pierdut controlul azi-dimineață.”

„Două gloanțe și o zgârietură, „corectă Charles. „Așa că o să schiopătez puțin pe cărare. Acum am controlul din nou.”

„După ce-l lași pe Samuel să arunce o privire la tine, mai discutăm”. Tatăl lui închise brusc. Dar vocea lui continuă în capul lui Charles, *Nu vreau să-mi pierd ambii copii.*

Charles lăsa jos receptorul și îi spuse Annei, „Întreabă.”

„Bran, Marrok-ul, o să prezinte vârcolacii publicului?” Vocea ei era stinsă, ca și cum nu și-ar fi putut închipui așa ceva niciodată.

„Crede că prea mulți din oamenii nepotrivii deja știu, „îi spuse el. „Știința și computerele au făcut să ne fie tot mai greu să ne ascundem. Tata crede că poate avea un control mai bun dacă inițiază el fluxul de informații decât să aștepte până când dușmanii noștri sau vreun idiot nevinovat face asta în locul nostru.”

Ea se relaxă lângă el, gândindu-se la asta. „Asta o să facă viața interesantă.”

El râse, o strânse lângă el și căzu, fericit, într-un somn adânc, în cele din urmă.

TREI

Chiar exista un oraș. Nu era mare lucru, dar avea o pompă de benzină, un hotel și o clădire din cărămidă și piatră de două etaje cu un semn care anunța că e Școala din Aspen Creek. Dincolo de școală, ascunsă în spatele copacilor și de-abia vizibilă de oriunde cu excepția parării, era o biserică veche din piatră. Dacă Charles n-ar fi orientat-o, ea ar fi ratat-o.

Anna strecură camioneta mare și verde prin parcare a bisericii, într-un loc proiectat pentru o mașină mult mai mică. Era singurul loc rămas. Nu văzuse case, dar în parcare erau o mulțime de camionete și

mașini cu tracțiune integrală.

Camioneta lui Charles era mai bătrână decât ea, dar arăta nou-nouță. Nu fusese condusă decât mai puțin de cincizeci de mii de mile, dac-ar fi dat crezare aparatului – cam două mii de mile pe an. Charles îi spusese că nu-i place să conducă.

Opri motorul și-l urmări cu nervozitate pe Charles deschizând portiera și alunecând la pământ. Înălțimea nu părea să-l deranjeze. Pata de pe bandajul lui roz nu era mai mare în dimineața asta decât fusese noaptea trecută. Dar el încă arăta obosit și avea o îmbujorare care o îngrijora.

Dacă ar fi fost în Chicago, la o întâlnire cu fosta ei haită, nu l-ar fi lăsat să vină. Prea mulți lupi de acolo ar fi profitat de slăbiciunea lui. Sau măcar ar fi încercat să-l oprească mai serios decât o făcuse în dimineața asta.

Își exprimase îngrijorarea, cu ochii îndreptați atent spre podea. După cum învățase, lupilor dominanți nu le plăcea să le fie pusă la îndoială abilitatea și uneori reacționau urât. Nu că ar fi crezut că el putea să o rănească.

El spusese doar, „Nimeni n-ar îndrăzni să mă încerce. Tatăl meu i-ar ucide dacă n-aș face eu primul. Nu sunt chiar neajutorat.”

Ea nu mai avusese curaj să-i pună din nou rațiunea la îndoială. Tot ce putea face era să spere că el are dreptate.

Putea fi de acord că el nu arăta deloc neajutorat, cu bandajul ascuns de costumul închis la culoare pe care îl purta. Contrastul între costumul clasic și părul împletit și împodobit cu mărgele, lung până la brâu era ciudat de îmbietor. Bineînțeles că fața lui, frumoasă și exotică, și corpul lui mare, cu mușchi puternici îl făceau să arate minunat indiferent ce purta.

El arăta mai aranjat decât ea. Nu avea de purtat decât blugi și o bluză cu nasturi galbenă, pentru că nu mai avea în afară de asta decât niște tricouri. Când împachetase, nu se așteptase să meargă la o înmormântare.

Oftă și deschise portiera cu grijă să nu zgârie Subaru-ul parcat alături. Charles o așteaptă în fața camionetei și întinse brațul în ceea ce începuse să fie un gest familiar, indiferent cât de demodat era. Își strecură brațul într-al lui și-l lăsa să-și aleagă ritmul spre biserică.

În public, el nu șchiopăta, dar ea știa că ochi ascuțiți îi vor studia

pasul țeapăn. Se uită la el când începură să urce scara, dar nu putea citi nimic pe fața lui: deja își purta masca publică lipsită de expresie.

Înăuntru, biserica răsuna ca un stup, o sută de voci suprapunându-se așa că prinse câte un cuvânt ici-acolo, dar nimic care să aibă sens. Putea mirosi lupii, dar erau și oameni aici. Întreaga congregație purta mirosul distinctiv de îndurerare, peste care se suprapuneau furia și disprețul.

Când intrară în capela propriu-zisă, toate stranele erau pline ochi și câțiva oameni chiar stăteau în picioare în spate. Se întoarseră când ea și Charles intrară, toți holbându-se la ea – o străină, singura persoană din întreaga biserică, fir-ar, care purta blugi. Sau culoarea galbenă.

Își strânse mâna pe brațul lui Charles. El se uită la fața ei, apoi aruncă o privire roată. În mai puțin timp decât le trebui să treacă de trei strane, toată lumea găsi ceva urgent care să le atragă atenția în altă parte.

Ea îi strânse puțin brațul spre mulțumire, privind la biserică în jur. Îi amintea puțin de biserica de rit congregațional în care crescuse, cu interiorul din lemn de culoare închisă, tavanul înalt și forma de cruce. Amvonul era exact în fața intervalului pe care mergeau, ridicat vreo jumătate de metru de la podea. Dincolo de el erau câteva rânduri de scaune orientate spre adunare.

Apropiindu-se de fața bisericii, își dădu seamă că se înșelase crezând că era plină-ochi. Prima strană din stânga era complet goală, cu excepția lui Bran.

Stătea acolo arătând de parcă aștepta autobuzul în loc de a fi la o înmormântare, în ciuda costumului cenușiu de designer pe care îl purta. Ținea brațele întinse de o parte și cealaltă, cu coatele atârând dincolo de spătar; picioarele îi erau întinse în fașă, încrucișate la glezne, ochii i se concentrau pe ceva fie în fața lui pe separator, fie în infinit. Fața lui nu lăsa să se vadă nimic mai mult decât expresia uzuală a lui Charles, ceea ce era rău. Nu-l cunoscuse de mult, dar chipul Marrok-ului era mobil, nefiind făcut să rămână atât de țeapăn.

Arăta izolat, și Anna își aminti că omul pe care tot orașul venise să-l jelească fusese ucis de Bran. Un prieten, spusese el.

Lângă ea, Charles scoase un ușor mârâit care-i atrase atenția tatălui lui. Bran se uită la ei, și o sprânceană urcă pe fața lui, lipsind-o

de vid. Bătu banca lângă el, întrebându-și fiul, „Ce-i? Te așteptai să fie mulțumiți de mine?”

Charles se întoarse pe un călcâi, așa că Anna ajunsese brusc în fața pieptului lui. Dar nu se uita la ea, ci la toți ceilalți din sanctuar – și ei din nou priviră în altă parte. Brusc se lăsă tăcerea, puterea lui trecând peste biserică într-un flux puternic.

„Proști,” spuse el, destul de tare ca să fie auzit de toți.

Bran râse. „Vino și stai jos, până nu-i sperii pe toți de moarte. Nu sunt un politician să-mi pese ce cred despre mine, cât timp mă ascultă.”

După un moment, Charles se supuse, iar Anna se trezi așezată între ei.

Imediat ce Charles se întoarse spre fața bisericii, șoaptele începură iar, crescând din ce în ce mai mult până ajunseră la nivelul precedent. Erau niște curenți ascunși acolo, suficient de puternici s-o înece. Anna se simțea clar străină.

„Unde e Samuel?” Charles se uită peste capul ei, la tatăl său.

„Vine chiar acum”. Bran spuse asta fără să privească în spate, dar Charles se răsuci, așa că Anna făcu la fel.

Bărbatul care vedea pe interval era aproape la fel de înalt ca Charles, iar trăsăturile lui erau o versiune mai brută a trăsăturilor lui Bran. Asta îl făcea să nu pară atât de simplu sau tânăr ca tatăl său. Ea îl găsi destul de atrăgător, deși nu la fel de arătos ca Charles.

Avea părul de un castaniu spălăcit tuns indiferent, dar cumva reușea să pară aranjat și bine îmbrăcat. Ținea într-o mână o cutie de vioară uzată și o jachetă tip western de culoare albastru închis în cealaltă.

Când ajunsese aproape în față, se întoarse o dată, uitându-se la toți la un loc. Apoi privi către Anna și îi apărură pe față un zâmbet extraordinar de frumos – un zâmbet pe care-l mai văzuse pe chipul lui Charles. Cu acel zâmbet, ea putu observa dincolo de diferențele superficiale până la asemănările ascunse, ceva ce ținea mai mult de osatură și mișcare decât de asemănări trăsătură-cu-trăsătură.

Se așeză lângă Charles, aducând cu el mirosul aspru de zăpadă așternută pe piele. Zâmbetul lui se mări și dădu să spună ceva dar se opri când un val de tăcere trecu prin mulțime din spate spre față.

Preotul, îmbrăcat în robe clericale de modă veche, păși încet pe

intervalul central, ținând sub braț o biblie antică. Până ajunse în față, în toată încăperea era liniște.

Vârsta lui evidentă îi spuse ei că nu era vârcolac, dar avea o prezență care făcu ca salutul lui, „Bine ați venit și vă mulțumesc că ați venit să vă prezentați respectul față de prietenul nostru” să sune ceremonial. Lăsă biblia pe podium cu evidentă grijă pentru pielea cenușie de vechime. Deschise blând coperta gravată și dădu de-o parte un semn de carte.

Citi din al cincisprezecelea capitol al primei Epistole a lui Pavel către Corinteni. Iar ultimul verset îl spuse fără să privească în jos, „Unde îți este, moarte, biruința ta? Unde îți este, moarte, boldul tău?”

Se opri, trecând cu privirea peste cei adunați, cum făcuse și Charles, apoi spuse simplu, „La scurt timp după ce ne-am mutat aici, Carter Wallace a venit la mine acasă la două dimineața ca să fie alături de soția mea când cățeaua noastră retriever a avut prima dată căței. Nu mi-a luat bani pentru că a zis că dac-ar lua bani pentru a ține de mână femeii frumoase, s-ar fi făcut gigolo și nu veterinar.”

Se îndepărtă de amvon și se așează pe scaunul impozant din dreapta lui. După niște zgomote de târșăit de picioare și împins de scaune, o femeie bătrână se ridică. Un bărbat cu păr castaniu strălucitor o escortă pe interval, ținând o mână sub cotul ei. Când trecură pe lângă strană, Anna miroși că el era lup.

Bătrâna avu nevoie de câteva minute să ajungă până în capătul scărilor spre amvon. Era atât de mică încât trebuia să stea pe un scăunel, ținută în echilibru de vârcolacul care avea mâinile pe spatele ei.

„Carter a venit la magazinul nostru când avea opt ani,” spuse ea într-o voce fragilă, șuierătoare. „Mi-a dat cincisprezece cenți. Când l-am întrebat pentru ce erau, mi-a spus că cu câteva zile înainte, el și Hammond Markham trecuseră pe acolo iar Hammond furase o ciocolată. L-am întrebat de ce aducea el banii, și nu Hammond. Mi-a zis că Hammond nu știa că îmi aduce banii”. Râse și-și șterse o lacrimă din colțul ochiului. „M-a asigurat că erau banii lui Hammond, totuși, șterpeliți din pușculița lui chiar în acea dimineață.”

Vârcolacul care o escortase îi ridică mâna la buze și o sărută. Apoi o ridică în brațe, în ciuda protestelor ei, și o duse înapoi unde șezuseră amândoi înainte. Soț și soție, nu nepot și bunică, cum

părușeră.

Anna tremură, brusc bucuroasă că Charles era lup ca ea și nu om.

Alți oameni se ridicară și povestiră istorioare sau citiră versete din biblie. Erau și lacrimi. Cel care murise, Carter Wallace – sau mai degrabă, dr. Carter Wallace, cum era evident că fusese veterinarul din oraș – fusese iubit de oamenii ăștia.

Charles își întinse picioarele în față și-și înclină capul. Lângă el, Samuel se juca absent cu cutia vioarei, frecând un loc neted de pe pielea ei.

Se întrebă la câte înmormântări fuseseră ei, câți prieteni și rude îngropaseră. Își blestemase trupul regenerativ, care nu îmbătrânea, înainte – când din cauza asta devenise al naibii de greu să se sinucidă. Dar tensiunea din umerii lui Charles, tresăririle lui Samuel și nemișcarea introspectivă a lui Bran îi spuneau că erau și alte lucruri care făceau ca virtuala nemurire să fie un blestem.

Se întrebă dacă Charles avusese o soție înainte. O soție umană care să îmbătrânească în timp ce lui nu i se întâmpla asta. Cum ar fi fost ca oamenii pe care-i cunoscuse în copilărie să îmbătrânească și să moară în timp ce ea n-avea să capete nici măcar primul fir de păr alb?

Aruncă o privire spre Charles. Avea două sute de ani, îi spusese, iar tatăl și fratele lui erau și mai în vârstă. Fuseseră la o grămadă de înmormântări.

O neliniște crescândă în mulțime îi întrerupse gândurile. Se uită în jur și văzu o fată care urca pe interval. Nimic la ea nu sugera din ce cauză provocase așa o agitație. Deși era prea departe pentru a fi mirosită peste atâția oameni, ceva la ea părea să indice om.

Fata urcă scările și tensiunea cânta în atmosferă când căută prin biblie, privind publicul pe sub sprâncene.

Puse degetul pe o pagină și citi, „Căci vestirea pe care ați auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unii pe alții; nu cum a fost Cain, care era de la cel rău și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru ca faptele lui erau rele, iar ale fratelui sau erau neprihănite.”

„Shawna, nepoata lui Carter, „murmură Charles lângă ea. „O să fie urât de-acum.”

„Nu a studiat prea mult, „spuse Samuel la fel de încet, dar cu o urmă de umor. „În biblie sunt vorbitori mai aspri decât Ioan.”

Ea continuă câteva versete, apoi se uită direct la Marrok, care îi făcu pe poftă și-i întâlni privirea. Anna nu simți nimic din puterea unui Alfa, dar fata își lăsă privirea să cadă în mai puțin de jumătate de secundă.

„A fost plecată la școală, „spuse Charles în acea voce aproape tăcută. Oricine, vârcolac sau om, care era mai departe de el decât Anna, nu l-ar fi putut auzi. „E tânără și plină de sine – și nu i-a plăcut puterea pe care tata o are asupra Aspen Creek cu mult înainte ca Doc Wallace al nostru să ia decizia fatală de a deveni vârcolac. Dar să pomenească despre asta la înmormântarea lui este de nescuzat.”

Aha. Brusc tensiunea și furia aveau sens. Carter Wallace fusese Schimbat. Nu reușise tranziția cu bine iar Bran fusese obligat să-l ucidă.

Carter fusese prietenul lui Bran, spusese el. Cumva, gândi ea privind la fața lui închisă, era posibil ca el să nu aibă prea mulți prieteni.

Întinse mâna spre umărul său, unde mâna lui atârna așa, aproape la întâmplare, și luă mâna Marrok-ului într-a ei. Era ceva impulsiv; înțepeni imediat ce-și dădu seama ce făcuse. Dar până atunci, el luase mâna ei și o strângea într-un fel care arăta cât de falsă era poziția lui lipsită de griji. Durea, dar ea nu consideră că era intenționat. După un moment, strânsoarea lui se mai înmuie.

La amvon, Shawna începuse din nou să vorbească, amărăciunea ei fiind evident necontrolată chiar dacă nu reușise să-l facă pe Bran să coboare privirea. „Bunicul meu murea de cancer osos când Marrok-ul l-a convins să facă Schimbarea. Buni n-a vrut niciodată să fie vârcolac dar, slăbit și bolnav, și-a permis să se lase convins”. Discursul ei părea învățat pe de rost, pentru Anna, ca și cum l-ar fi repetat în fața oglinzii.

„Și-a ascultat *prietenul*”. Nu se uită la Bran din nou, dar chiar și Anna, care nu-l cunoscuse pe decedat, n-avea îndoială despre cine vorbea. „Așa că în loc să moară din cauza bolii, a murit cu gâtul rupt pentru că Bran a hotărât că nu era un vârcolac suficient de bun. Poate că buni ar fi crezut că era mai bine așa”. Nu spuse, „Eu nu”, dar asta răsună în încăperea după ce părăsi amvonul.

Anna era pregătită s-o urască, dar când fata trecu pe lângă ei cu bărbia ridicată sfidător, Anna observă că avea ochii roșii și umflați.

La un moment dat, crezu că Charles urma să sară în picioare,

putea simți cum furia lui crește, dar de ridicat, se ridică Samuel. Lăsă cutia de vioară în urmă când urcă pe podium.

Ca și cum n-ar fi sesizat nimic în atmosferă, se lansă într-o povestioară despre un foarte tânăr Carter Wallace care scăpase de sub supravegherea mamei lui, mersese vreo trei mile în pădure iar tatăl lui îl găsisse la jumătate de metru de un șarpe cu clopoței supărat foc. Tatăl lui Carter, vârcolac, ucisese șarpele – înfuriindu-și fiul. „Nu l-am văzut pe Carter așa mânios nici înainte, nici după aceea”. Samuel zâmbi. „Era convins că șarpele era prietenul lui iar bietul Henry, tatăl lui Carter, era prea speriat să mai stea la discuții.”

Zâmbetul lui Samuel se stinse, și lăsă tăcerea să se adune înainte de a vorbi din nou. „Shawna nu era aici când dezbaterea a avut loc, așa că o să-i scuz lipsa de informare”, spuse el. „Tatăl meu *nu* a considerat că e o idee bună ca Carter să fie Schimbat. Ne-a spus tuturor, inclusiv lui Doc, că Doc era prea blând pentru a reuși să trăiască ca un lup.”

Amvonul scârțâi de rău augur în strânsoarea lui Samuel, iar el își ridică deliberat mâinile. „Spre rușinea mea, am luat partea lui Gerry, și noi doi, doctorul și fiul lui, am reușit să-l convingem pe Carter să încerce. Tatăl meu, știind că un om atât de bolnav precum Doc era un mare risc, și-a asumat sarcina de a-l Schimba – și a dus-o la îndeplinire. Dar avea dreptate. Carter nu a putut accepta sau controla lupul. Dacă ar fi fost oricine altcineva, ar fi murit în februarie, cu ceilalți care n-au reușit Schimbarea. Dar Gerry, care trebuia să facă asta, n-a vrut s-o facă. Iar fără consimțământul lui, tata a simțit că n-o poate face el.”

Respiră adânc și se uită la nepoata lui Carter. „Aproape a ucis-o pe mama ta, Shawna. Am avut grijă de ce a urmat, și cred că a fost noroc, nu vreun impuls din partea lui Carter că ea a scăpat cu viață – poți s-o întrebi chiar tu. Cum ar fi reușit să îndure un om care și-ar fi ucis fiica, după ce toată viața și-a dedicat-o pentru salvarea altora? Ea l-a întrebat pe Marrok, unde puteam auzi, dacă o să-și asume sarcina pe care fratele ei nu o voia. În acel moment, lupul din Carter era prea scăpat de sub control ca el să mai poată cere asta singur. Așa că nu, tatăl meu n-a încercat să-l convingă pe Carter să se Schimbe – el a fost doar cel care și-a asumat datoria de a face curățenie în urma întregului dezastru.”

Când Samuel termină de vorbit, își lăsă ochii să alunece încet peste încăpere iar capetele se aplecară cu supunere. Dădu o dată din

cap, apoi se așează iar lângă Charles.

Următorii câțiva oameni nu se uitară la Marrok și la fiii lui, dar Anna putea simți că era din cauza jenei, nu a mâniei tăcute care fusese predominantă acum un sfert de oră.

În cele din urmă, preotul se ridică. „Am o scrisoare pe care mi-a dat-o Carter acum câteva săptămâni,” spuse el. „Pentru a fi deschisă în eventualitatea morții lui – care simțea că va fi curând, într-un fel sau altul”. Desfăcu scrisoarea și-și puse o pereche de ochelari.

„Prietenii,” citi el. ”Nu jeliți moartea mea, cum nici eu n-o fac. Viața mea în anul care a trecut mi-a arătat că nu e o idee bună să te joci cu planurile lui Dumnezeu pentru tine. Merg să mă alătur iubitei mele soții, cu bucurie și ușurare. Am o ultimă dorință. Bran, bard bătrân, cântă ceva pentru mine la înmormântarea mea.”

Biserica era foarte tăcută. Charles simți o afecțiune reticentă față de cel mort. Binecuvântat fie Carter, care era un vindecător la fel de mult ca Samuel. Știuse ce avea să vină, și cum urmau să reacționeze oamenii – inclusiv Marrok-ul.

Se ridică și întinse o mână spre tatăl său, pentru că Bran, necaracteristic, părea luat complet prin surprindere. Bran nu o luă, dar dădu drumul Annei și se ridică în picioare. Anna își trase mâna în poală și o flexă de parcă ar fi durut-o.

„Știai că Doc o să facă asta?” îi șopti Charles lui Samuel, cu un semn din cap către cutia uzată a vioarei, în timp ce-l urmau pe Bran spre podium. Dacă ar fi știut, ar fi adus și el un instrument. Așa, trebuia să se descurce cu pianul – care avea trei clape dezacordate în jurul cărora trebuia să se descurce.

Samuel dădu din cap. „Aveam de gând să cânt ceva în loc să vorbesc”. Apoi ceva mai tare, în timp ce deschidea cutia ca să scoată vioara, „Ce vrei să cânți, tată?”

Charles se uită la tatăl său, dar nu-i putu citi expresia. *Prea multe înmormântări, prea mulți prietenii morți, gândi.*

„Daruri simple,” spuse Bran după un moment.

Charles se așeză la pian în timp ce Samuel acordă vioara. Când fratele lui făcu semn, Charles interpretează introducerea în melodia Shaker. Era o alegere bună, gândi. Nu tristă, nu foarte religioasă, și i se potrivea lui Carter Wallace, care fusese, în general, un om simplu – și era un cântec pe care îl știau toți bine.

*E un dar să fii blând, e un dar să fii cinstit,
E un dar să te trezești și să respiri aerul dimineții,
Să mergi în fiecare zi pe drumul pe care l-ai ales,
E un dar pe care ne rugăm să nu-l pierdem niciodată, niciodată.*

Când vocea liniștită a tatălui lui termină a doua strofă, Charles își dădu seama că i se potrivea și tatălui său. Deși Bran era un om subtil, nevoile și dorințele lui erau foarte simple: să-și țină oamenii în viață și în siguranță. Pentru a-și atinge aceste țeluri era pregătit să fie necruțător până la sfârșit.

Se uită la Anna, care ședea singură pe bancă. Avea ochii închiși și cânta cuvintele fără voce, împreună cu Bran. Se întrebă cum suna când cântă – și dacă vocea ei se potrivea cu a lui. Nu era sigur că poate cânta deși ea îi spusese că lucra la un magazin muzical vânzând chitare când îl întâlneau pe lupul care o atacase și o Schimbare împotriva voinței ei.

Ea deschise ochii și-i întâlni privirea. Impactul era atât de puternic că el fu uimit să descopere că degetele lui continuau să cânte fără pauză.

A lui.

Dacă ar fi știut cât de puternic era sentimentul, ea ar fi fugit pe ușă afară. Nu era obișnuit să fie posesiv, sau cu bucuria sălbatică pe care ea o aducea inimii lui. Îi știrbea controlul, așa că își întoarse atenția spre muzică. Muzica o înțelegea.

Anna trebuia să facă un efort ca să nu cânte împreună cu Bran. Dacă publicul ar fi fost uman, ar fi cântat. Dar erau prea mulți oameni în preajmă care auzeau la fel de bine ca ea.

Unul din lucrurile pe care le ura de când devenise vârcolac era

că trebuise să renunțe la atât de mulți din muzicienii ei favoriți. Urechile ei prindeau fiecare tremur în ton sau greșală în înregistrare. Dar cei câțiva cântăreți pe care încă îi putea asculta...

Vocea lui Bran era curată și perfect în ton, dar timbrul bogat era cel care făcea ca părul pe gâtul ei să se ridice în apreciere uimită.

Când el cânta ultima notă, bărbatul care stătea pe bancă în spatele ei se aplecă în față până când gura lui aproape îi atinge gâtul.

„Așadar Charles a adus acasă o jucărie, eh? Mă întreb dacă o dă și altora”. Vocea avea un ușor accent.

Ea alunecă în față pe bancă cât de departe putu și privi fix la Charles, dar el închidea capacul peste clapele pianului și era cu spatele la ea.

„Deci te lasă ca pe un mieluşel între lupi, „murmură lupul. „Cineva așa de moale și blând ar face mai bine să fie cu alt bărbat. Cineva căruia îi place să fie atins”. Își puse mâinile pe umerii ei și încercă să o tragă înapoi în spate.

Anna se smulse din strânsoarea lui, uitând de înmormântare și de cei din jur. Terminase să se lase atinsă de oricine. Se ridică în picioare și se răsuci să fie cu fața la vârcolac, care se sprijini pe spătarul băncii și zâmbi la ea. Oamenii de fiecare parte a lui se traseră în lături să-i facă cât mai mult loc – asta arăta mai bine de ce era el capabil decât curbura plăcută a buzelor lui.

Anna trebuia să admită că el era minunat. Avea chipul elegant și rafinat, pielea lui, ca a lui Charles, era tek și soare. Nasul și ochii lui negri îi arătau o origine orientală, dar accentul lui era pur spaniol – avea ureche bună pentru accente.

Arăta de vârsta ei, douăzeci și trei, douăzeci și patru de ani, dar cumva ea era absolut convinsă că el era foarte, foarte bătrân. Și avea o urmă de sălbăticie, de boală, care o făcea precaută.

„Las-o în pace, Asil, „spuse Charles, iar mâinile lui se așezară pe umerii ei, unde fuseseră mâinile celui alt bărbat. „O să-ți scoată mațele și o să le lase pentru ciori dacă o enervezi.”

Ea se aplecă spre căldura lui foarte uimită să descopere că el avea dreptate – sau cel puțin, prima ei reacție nu fusese teama, ci furia.

Celălalt lup râse, umerii lui tresărind aspru. „Bine, „spuse el. „Bine. Cineva ar trebui s-o facă”. Apoi ciudata hilaritate îi părăsi fața și el și-o frecă obosit. „Nu mai e mult acum”. Se uită dincolo de Anna și

Charles. „Ți-am spus că am din nou vise. O visez aproape în fiecare noapte. Trebuie s-o faci curând, până nu e prea târziu. Astăzi.”

„Bine, Asil”. Vocea lui Bran era plată, obosită. „Dar nu azi. Nici mâine. Poți să mai rezisti puțin.”

Asil se întoarse spre mulțime, care fusese martor mut la tot ce se întâmplase, și vorbi cu voce clară, răsunătoare. „Aveți un dar, pe cineva care știe ce trebuie făcut și care face asta. Aveți un loc unde să veniți acasă, un loc sigur, datorită lui. A trebuit să-l părăsesc pe Alfa al meu și să vin aici pentru că m-ar fi lăsat să putrezesc în nebunie, din dragoste pentru mine”. Își întoarse capul și scui pă simbolic peste umărul stâng. „Dragoste slabă care trădează. Dacă ați ști ce simt, ce simțea Carter Wallace, ați ști ce binecuvântare este Bran Cornick, care îi va ucide pe cei care trebuie uciși.”

Doar atunci Anna își dădu seama că lupul îi ceruse lui Bran să-l ucidă.

Impulsiv, Anna se îndepărtă de Charles. Puse un genunchi pe strana pe care stătuse și se întinse peste spătar că prindă în mână încheietura lui Asil, care se sprijinise pe spatele băncii.

El șuieră, șocat, dar nu se trase înapoi. Cum îl ținea ea, mirosul de sălbăticie, de boală, se retraseră. El se holbă la ea, albul ochilor lui strălucind în timp ce irisurile lui se îngustară în benzi mici în jurul pupilelor negre.

„Omega”, șopti el, respirând cu greu.

În spatele ei, Charles păși mai aproape, da nu o atinse, în timp ce pielea rece de sub degetele ei se încălzi. Toți stăteau înțepeniți în aceleași poziții. Anna știa că tot ce avea de făcut pentru a schimba asta era să dea drumul mâinii, dar nu se putea hotărî să facă asta.

Șocul de pe fața lui Asil se șterse, iar pielea din jurul ochilor și gurii lui se înmuie într-o tristețe care crescuse și se adânci înainte de a se ascunde, undeva unde toate gândurile lui secrete fugeau de observatorii prea perspicace. Se întinse și îi atinse ușor fața, ignorând mârâitul de avertizare al lui Charles.

„Mai multe daruri decât crezusem”. Zâmbi strâns Annei, cu ochii și cu gura. „E prea târziu pentru mine, *mi querida*. Îți pierzi degeaba darul pentru un bătrân ca mine. Dar pentru amânare, îți mulțumesc”. Se uită la Bran. „Mâine și poimâine, și poate și următoarea zi. Să-l văd pe Charles, adevăratul lup singuratic, prins cu un picior într-o capcană

de *amor* – asta mă va amuza pentru încă puțină vreme, cred.”

Se eliberă cu o întorsătură de încheietură, îi captă mâna într-a lui și, cu o privire șireată către Charles, îi sărută palma. Apoi îi dădu drumul și plecă din biserică. Fără să se grăbească, dar și fără să întârzie.

„Să ai grijă cu acela, „o preveni Charles, dar nu părea supărat.

Cineva își dresе vocea, iar Anna se întoarse și-l văzu pe preot. Zâmbi către ea, apoi spre biserică. Nu părea deloc deranjat că slujba lui fusese întreruptă. Poate era obișnuit ca vârcolacii să întrerupă lucrurile. Anna simți că se îmbujorează și se așeză înapoi pe bancă... dorindu-și să se poată apleca și mai mult. Tocmai întrerupsese înmormântarea unui om pe care nici nu-l cunoscuse.

„Este timpul să încheiem aici, „spuse preotul. „Jalea noastră aici este terminată, iar când plecăm, să ne amintim o viață bine trăită și o inimă deschisă tuturor. Să ne înclinăm capetele într-o ultimă rugăciune.”

PATRU

Nord-vestul Montanei,
Sălbăticia munților Cabinet

Walter nu știa cum de supraviețuise atacului animalului, cum nu înțelegea cum de supraviețuise trei tururi în Nam, când atât de mulți din prietenii lui, din camarazii lui, nu reușiseră. Poate că supraviețuirea lui în ambele cazuri era o chestiune de noroc – sau poate că soarta avea alte planuri pentru el.

Cum ar fi încă treizeci de ani de rătăcire prin pădure de unul singur.

Dacă supraviețuirea lui după atacul animalului fusese improbabilă, restul era pur și simplu ciudat. Primul lucru pe care îl observase era că artrita dureroasă care îi atacase umerii și genunchii, pulsația răniilor vechi de pe coapsă, toate dispăruseră. Frigul nu îl mai deranja.

Îi trebui ceva mai mult timp să-și dea seama că părul și barba lui

recăpătau culoarea din tinerețea lui – nu purta oglinzi cu el.

Atunci începuse să bage în seamă ciudățeniile. Era mai rapid și mai puternic decât fusese vreodată. Singurele răni care nu se vindecaseră cu aceeași viteză uimitoare ca stomacul lui erau cele din sufletul lui rănit.

Nu înțelese exact ce se întâmplase până în dimineața primei zile cu lună plină, când se trezi cu sânge în gură, sub unghii și pe corpul gol: amintirea a ce făcuse, a ceea ce devenise era clară ca diamantul. Doar atunci înțelese că se transformase în dușmanul său, și plânse dându-și seama că pierduse tot ce mai rămăsese din umanitatea lui.

Aspen Creek, Montana

Cu brațul lui Charles în jurul umerilor ei, Anna îi urmă pe ceilalți în parcare înghețată a bisericii. Se opriă pe trotuar și privi cum parcare se golea încet. Câțiva din oamenii care părăseau biserica se uitau la Anna, dar nici unul nu se opri.

Când rămaseră în general singuri, Anna se regăsi sub scrutinul precaut al unor ochi cenușii, în ciuda zâmbetului prietenos pe care i-l prezenta Samuel.

„Deci tu ești cățelușul răătăcit pe care fratele meu s-a hotărât să-l aducă acasă? Ești mai scundă decât credeam.”

Era imposibil să se ofenseze când nu asta era intenția lui, în mod evident; cel puțin nu-i spusese că e cățea.

„Da,” spuse ea, având grijă să nu se agite sub privirea lui, sau să înceapă să vorbească necontrolat, cum făcea uneori când era nervoasă.

„Samuel, ea este Anna. Anna, fratele meu, Samuel,” spuse Charles ca introducere.

Aparent hotărând că scurta introducere a lui Charles era insuficientă, fratele lui se prezentă din nou. „Doctor Samuel Cornick, frate mai mare și torționar. Îmi pare foarte bine să te cunosc, Anna...”

„Latham,” spuse ea, dorindu-și să poată spune ceva inteligent.

El îi surâse plăcut, dar nu cu ochii, observă ea. „Bun-venit în familie”. O bătu ușor pe cap, mai mult, consideră ea, ca să-l enerveze pe Charles.

Care spuse doar, „Nu mai flirta cu perechea mea.”

„Purtați-vă frumos, „spuse Bran. „Samuel, du-l pe Charles la clinică și uită-te puțin la rănilor lui. Am ceva de făcut cu el, dar dacă nu se recuperează curând, va trebui să găsec pe altcineva de trimis. Nu cred că se vindecă atât de bine cum ar trebui.”

Samuel dădu din umeri. „Sigur. Nici o problemă”. Se uită la Anna. „S-ar putea să dureze o vreme, totuși.”

Nu era proastă. El voia să vorbească cu Charles în lipsa ei – sau poate că era vorba de Bran, iar Samuel îi dădea o mână de ajutor.

Charles se prinsese și el, pentru că spuse imediat, „De ce nu duci tu camioneta înapoi acasă. Samuel sau tata mă vor aduce înapoi.”

„Sigur, „spuse ea cu un zâmbet rapid – n-avea nici un motiv să se simtă rănită, își spuse cu strictețe. Se întoarse și merse rapid către camionetă.

Avea nevoie de ceva timp pentru sine. Avea lucruri la care să se gândească fără Charles pe lângă ea, ca să-i influențeze mintea.

Charles voia să mârâie la ușurința cu care ea îl părăsi, implicită în retragerea ei rapidă spre camionetă.

Se luptă cu furia irațională pe care o simțea pentru Samuel, care o trimisese departe așa fermecător, răspunzând la ordinele pe care le trimisese Bran minte-la-minte. Putea întotdeauna să-și dea seama când tatăl lui vorbea cu Samuel, ceva în fața lui Samuel îl trăda.

Samuel așteptă până când ea urcase în mașină și ieșise din parcare, înainte de a întreba, „L-ai ucis pe lupul care a abuzat-o?”

„E mort”. Pentru nu știu ce motiv, Charles nu-și putea lua ochii pe de camionetă. Nu îi plăcuse să o trimită departe. Știa că n-are de ce să se teamă, că nimeni n-avea să atingă ce era al lui – și tot orașul știa ce era ea, mulțumită spectacolului dat de Asil la înmormântare.

Chiar și oamenii care nu fuseseră la înmormântare, cum era perechea tatălui său – care făcuse o declarație puternică prin absența ei – aveau să afle înainte de a trece o oră. Totuși, nu-i plăcea s-o trimită pe Anna singură. Deloc.

„Charles?” Vocea fratelui lui era liniștită.

„De asta ți-am cerut s-o faci pe Anna să plece, „murmură Bran. „Voiam să vezi care e diferența cu el. Așa era ieri, imediat ce ea a plecat de lângă el. Ea e Omega, și cred că efectul pe care îl are asupra lui ascunde simptomele. Cred că n-au scos tot argintul din el.”

„Când a fost împușcat?”

„Alaltăieri. De trei ori. Unul a făcut o tăietură peste umeri, unul i-a străpuns pieptul și a ieșit prin spate, al treilea a trecut prin gambă. Toate, gloanțe de argint.”

Charles urmărea cum camioneta își face loc cu grijă în jurul cotiturii care ducea spre casă.

„E mai sensibil la otrăvirea cu argint decât – *Charles!*”

Mâini dure îi prinseră umerii iar tatăl lui îi atinse fața, capturându-l cu privirea mai eficient decât îi capturase fratele lui trupul.

„Trebuie să plec, „îi spuse Alfa-ului său, cu inima în gât. Nu putea gândi, nu putea rămâne aici. Trebuia s-o protejeze, așa șifonat cum era.

„Așteaptă, „îi spuse tatăl lui, iar comanda se înfășură în jurul corpului lui ca niște zăbrele de oțel, făcându-l să înghețe în loc când tot ce voia era să urmeze camioneta. „Samuel tot trebuie să se uite la tine. O s-o trimit pe Sage la ea, ce zici?”

Atingerea tatălui său, vocea lui și încă ceva ajutară ca el să se reculeagă. Nu mai avea control.

Închise ochii și lăsă atingerea tatălui său să calmeze animalul până putea gândi ceva mai clar.

„Iar am făcut-o, nu?” întrebă, deși n-avea de fapt nevoie de confirmarea lui Bran. Luă o respirație adâncă și dădu din cap. „Sage ar fi bine.”

Nu voia să vină nimeni în casa lui; tatăl și fratele lui, da, dar alți oameni doar dacă era nevoie. Totuși, nu voia nici ca Anna să fie singură. Sage avea să fie în regulă.

N-avea să-i facă rău Annei și o va proteja până la sosirea lui. Să țină masculii departe. Ceva înăuntrul lui se calmă ceva mai mult. Dar urmări cum tatăl lui o sună pe Sage pe mobil și ascultă cum îi cerea să meargă s-o întâlnească pe Anna. Apoi permise să fie cărat la clinică în mașina fratelui său. Tatăl lui îi urma în Humvee.

„Tata mi-a spus că a trebuit să-l ucizi pe Gerry, „îi spuse fratelui

său. Gerry fusese fiul lui Doc Wallace, responsabil pentru rănirea multor oameni și uciderea unora dintre ei în căutarea unui medicament care să-l țină pe Bran sub control într-un plan complicat pentru a-l forța pe doctor să-și accepte natura duală. Lui Gerry nu-i păsase de pierderile colaterale.

Samuel dădu din cap, întunecat la față. „Nu mi-a dat de ales.”

Chiar distras de nevoia de a-și proteja perechea și de arsura rănilor care nu se vindeau corect, Charles auzi ce nu spunea fratele lui. Așa că spuse el cu voce tare, „Te întrebi câți oameni am ucide pentru a ne proteja tatăl? Câți vom tortura și distruge?”

„Așa este,” șopti fratele lui. „Am ucis oameni. Lupi și nevinovați, pentru tatăl nostru. În ce fel suntem noi diferiți ca să supraviețuim când Gerry a meritat să moară?”

Dacă Bran îl trimisese pe Samuel la Mercy în Tri-Cities ca să-l vindece de melancolie, nu prea avusese efect. Charles se chinuie să-și ia atenția de la perechea lui și să găsească ceva care să-i ajute fratele. Fără atingerea lui Bran, era mai dificil decât ar fi trebuit să fie să-și adune gândurile.

„Tata și-a menținut haitele sub puterea lui, în siguranță și sub control. Fără stăpânirea lui, am fi la fel de haotici și împrăstiați ca lupii europeni – iar listele cu morți umani ar fi mai lungi. Ce-ar fi fost dacă planul lui Gerry ar fi reușit?” întrebă Charles. Sage avea să aibă grijă de Anna în lipsa lui. Nu era nici un motiv pentru nevoia lui imperativă, profană, de a fi cu ea.

„Gerry a crezut că tatăl lui avea să accepte lupul pentru a-l înfrânge pe Marrok,” murmură Samuel. „Cine știe dacă nu avea dreptate? Poate și-ar fi salvat tatăl. Cu ce e mai greșit ce a făcut el, decât ce face tata când te trimite să ucizi?”

„Și dacă Gerry ar fi avut dreptate? Dacă planurile lui ar fi reușit, dacă tot ce avea nevoie tatăl lui pentru a-și accepta lupul era un motiv, și dacă cu ajutorul noului medicament al lui Gerry, l-ar fi ucis pe tatăl nostru și ar fi ajuns Marrok în locul lui – ce ar fi urmat?” întrebă Charles. „Doc era un om bun, dar cum crezi că ar fi fost ca Marrok?”

Samuel se gândi, apoi oftă. „Nu era suficient de dominant ca să aibă controlul. Ar fi fost haos în timp ce Alfa se luptau pentru supremație iar Gerry ar fi încercat să-i ucidă ca un șacal, din umbră”. Parcă în fața clinicii, dar nu făcu nicio mișcare pentru a ieși. „Dar n-ai

ucide pentru tata oricum? Chiar dacă n-ar fi important pentru supraviețuirea lupilor în țara asta? Era Gerry chiar așa de vinovat?”

„A încălcat legile,” spuse Charles. Știa că lucrurile astea nu erau așa de clar separate în alb și negru pentru fratele lui. Samuel nu fusese niciodată obligat să accepte lucrurile așa cum erau, nu la fel ca Charles. Așa că scotoci printre fapte în căutarea unuia care să-i dea sprijin.

„Gerry a ucis nevinovați. Nu pentru supraviețuirea haitei, ci pentru o șansă foarte redusă ca tatăl lui să supraviețuiască”. Zâmbi ușor când realizează ceva, ceva potrivit. „Dacă eu sau tu omorâm un nevinovat, pentru a-l proteja pe tata, și nu pentru supraviețuirea tuturor, ne-ar ucide chiar el.”

Tensiunea părăsi umerii lui Samuel. „Da, așa ar face, nu-i așa?”

„Te simți mai bine să fii de partea îngerilor?” întrebă Charles, în timp ce tatăl lor parca alături.

Samuel zâmbi obosit. „O să te spun lui tata că l-ai făcut îngerăș.”

Charles coborî și întâlni privirea amuzată a tatălui său peste bordul mașinii, dând din umeri.

Samuel aprinse luminile în clinică și îl conduse într-o sală de examinare.

„Bine, bătrâne,” spuse el. „Hai să vedem găurile alea de glonț”. Dar își pierdu surâsul când Charles începu să se lupte cu haina de la costum.

„Așteaptă,” zise și deschise un sertar să apuce o pereche de foarfeci. Când văzu fața lui Charles, zâmbi. „Hei, e doar un costum. Știi că-ți permiți să-l înlocuiești.”

„Probe,” mârâi Charles. „Patru probe și mersul în oraș ca să mă împungă și să tragă de mine. Nu, mulțumesc. Tată, poți să mă ajuți să dau asta jos și să-ți ții băiatul și foarfecele lui departe?”

„Pune foarfeca jos, Samuel,” zise Bran. „Presupun că dacă a reușit să o îmbrace, o putem da jos fără s-o tăiem. N-ai de ce să mârâi, Charles.”

Cu ajutor, scoaterea hainei deveni posibilă, dar îl lăsă pe Charles

transpirând și pe tatăl lui murmurând cuvinte liniștitoare. Nici nu-i mai cerură ajutorul să desfacă cămașa când i-o dădură jos.

Samuel privi o dată la bandajul de un roz strălucitor și surâse. „Asta n-a fost ideea ta.”

„Anna.”

„Cred că-mi place lupșorul ăsta al tău. Poate că se sperie cam repede, dar l-a înfruntat pe Asil fără să-i dea un strop de sudoare. Și oricine îndrăznește să te înfășoare în roz...”

Samuel deveni brusc serios, totuși, când tăie prin materialul roz prostuț și văzu găurile, în față și în spate. Își puse fața lângă rană și mirosi, înainte de a-l re-înfășura pe Charles în ceva mai puțin spectaculos.

Charles fu amuzat să descopere că prefera rozul pentru că *ea* îl pusese pe el.

„Aproape te-am pierdut din cauza ăsteia, frățioare. Dar miroase curat și pare să se vindece destul de bine. Jos pantalonii acum, vreau să mă uit la piciorul ăla pe care-ai încercat să-l protejezi.”

Lui Charles nu-i plăcea să-și dea jos hainele – prea mult indian în el, probabil. Asta și o reținere în a-și arăta rănilor. Nu-i plăcea ca alți oameni să-i cunoască slăbiciunile, nici chiar fratele și tatăl lui. Fără să prea vrea, își lăsă pantalonii să alunece în jos.

Samuel se încruntă înainte de a tăia bandajul de un verde aprins. Imediat ce făcu asta, își apropie nasul și îl trase repede înapoi. „Cine a curățat asta?”

„Haite din Chicago are un doctor”. Nu erau prea mulți doctori care să fie vârcolaci. Nimeni în afară de Samuel, din câte știuse el: doctorul haitei din Chicago era unul din cei noi făcuți de Leo pe care îi ascunsese de Marrok. Să fie aproape de atâta carne și sânge făcea dificil pentru un vârcolac să-și păstreze mintea pe vindecare – deși nu băgase de seamă ca Samuel să fie vreodată deranjat.

„Era un cârpaci, ”mârâi fratele lui. ”Pot să miros argintul de la zece centimetri.”

„Nu prea știa cum să fie lup, ”îl corectă Charles. ”Niciunul din lupii noi ai lui Leo nu știe ce să facă cu nasul – inclusiv Anna. Mă îndoiesc că s-a gândit să miroasă argintul.”

„Și am impresia că era și foarte speriat de tine, ”spuse tatăl lui, din colțul în care se auto-exilase. ”Nu ești chiar un pacient model.”

„Sus pe masă, „îi spuse Samuel. „O să trebuiască să scotocesc pe acolo. Tată, tu o să-l ții cât timp fac asta.”

Duru mult mai mult decât prima dată, când fusese împușcat, dar Charles rămase nemișcat cât timp Samuel săpă și testă. Îi curgea sudoarea de pe frunte și nevoia de a se schimba și a ataca era de-abia ținută în frâu de mâinile tatălui lui pe el.

Încercă să nu fie atent la ce făcea Samuel, dar era imposibil să ignore complet comentariile însoțitoare. Când Samuel împrășcă soluție salină în rană, toți mușchii din corpul lui se încleștară și el șuieră.

Dar – „Scuze, bătrâne, mai e puțin aici”. Și înapoi la testat și tăiat. Nu-și permise să strige, dar nu putu opri scâncetul lupului când Samuel curăță rana cu altă tură de soluție salină – sau geamătul de ușurare când Samuel începu bandajarea, arătând că tortura se terminase.

În timp ce Charles era încă la pământ și terminat, încercând să învețe să respire din nou, Samuel spuse, „Nu rămân aici, tată.”

Charles încetă să se mai îngrijoreze pentru picior și urmări fața lui Samuel. Samuel nu era într-o stare care să-i permită să fie de unul singur din nou. Presupuse că tatăl lui era conștient de asta – Bran era mai bun la oameni decât era Charles.

Bran nu răspunse, doar se răsuci în jur încet, roată-roată pe tamburelul din colțul camerei.

În cele din urmă, Samuel trebui să continue – evident ce intenționase Bran. „Nu pot să stau. Prea mulți oameni au prea multe așteptări aici. Nu vreau să fiu în haită.”

Bran continuă să se rotească în jur. „Și ce o să faci?”

Samuel zâmbi, un fulger rapid care-i făcu inima lui Charles să doară din cauza lipsei de sentiment real din spatele expresiei. Orice i s-ar fi întâmplat fratelui său în anii în care fusese plecat de unul singur îl schimbaseră, iar Charles se temea că schimbarea era ireversibilă. „Mă gândeam că o să merg s-o mai tachinez pe Mercy o vreme.”

Vocea și chipul lui spuneau că e relaxat, dar trupul lui era încordat, trădând cât de mult însemna asta pentru el.

Poate tata nu fusese atât de nebun să-i arunce pe Samuel și Mercy împreună – deși în experiența lui Charles, dragostea nu era nici lipsită de durere nici odihnitoare. Poate că Samuel n-avea nevoie de lipsă de durere sau odihnă.

„Cum rămâne cu Adam?” întrebă Charles fără să vrea. Mercy locuia în Tri-Cities, în zona Washington, iar Alfa Haitei din Bazinul Columbiei nu era suficient de dominant ca să-și țină haita sub control dacă Samuel era în ea – iar Adam fusese Alfa de suficient timp ca să se învețe cu poziția aceea.

„Am vorbit cu el deja,” răspunse repede Samuel.

„E de acord să preiei tu totul?” Charles nu putea înțelege. Alt lup, poate, dar nu Adam.

Samuel se relaxă la marginea mesei și surâse. „Nu-i iau haita, bătrâne. Doar vin în teritoriul lui ca orice alt lup singuratic. A zis că din partea lui nu e o problemă.”

Fața Marrok-ului era menținută grijuliu neutră – iar Charles știa ce îl deranjează. Fuseseră unele nopți în care Samuel avusese foarte mare nevoie de stabilitatea oferită de haită în ultimii doi ani, de când se întorsese din Texas, iar un lup singuratic n-avea nicio haită pe care să se sprijine.

Samuel, ca și tatăl lui – și Asil – era bătrân. Bătrânețea era periculoasă pentru vârcolaci. Vârsta nu păruse să conteze prea mult pentru Samuel – până când se întorsese acum câțiva ani după ce fusese plecat de unul singur pentru mai mult de un deceniu.

„Bineînțeles,” continuă Samuel, „nu știe că mă mut la Mercy.”

Adam avea și el o feblețe pentru micul lor coiot, își aminti brusc Charles. „Deci Mercedes s-a hotărât să te ierte?”

„Mercy?” Ochii lui Samuel se ridicară în vârful capului, dar pentru prima oară în mult timp, umbrele îi părăsiseră ochii. „Mercy a noastră, care nu se supără niciodată dacă-și poate lua revanșa, în schimb? Bineînțeles că nu.”

„Așa că cum ai făcut-o să fie de acord să te lase să te muți la ea?”

„Încă n-a făcut-o,” spuse el ca pe o confidență. „Dar o va face”. Orice schemă cocea îi făcu ochii să se lumineze cu vechea lui bucurie de a trăi. Și tatăl lui putea vedea asta. Charles îl văzu ajungând la o decizie bruscă.

„Bine,” spuse brusc Bran. „Bine. Da, pleacă. Cred că așa o să fie mai bine.”

Orice ar fi fost în neregulă cu Samuel, nu îl ajutase să fie iar în Aspen Creek. Poate Mercedes avea să aibă mai mult noroc. Dacă nu-l omora pe Samuel – sau pe tatăl lui, de fapt, pentru că o pusese pe linia

focului.

Charles, obosit să zacă pe burtă în chiloți, se ridică în șezut și se luptă cu țiuitul din urechi care amenința să-l trimită imediat înapoi.

„Cum e?” întrebă Samuel, intrat iar în modul-doctor.

Charles închise ochii și făcu inventarul. „Nu-mi mai vine să distrug ușa și să plec, dar poate e din cauză că deja ai făcut tot ce putea fi mai rău.”

Samuel zâmbi. „Neaa. Aș putea să te mai torturez puțin dac-aș vrea.”

Charles îi aruncă o privire. „Mi-e *mult* mai bine, mulțumesc”. Îl durea, dar se simțea mai mult ca el însuși de când fusese împușcat. Se întrebă de ce otrăvirea cu argint îl făcuse atât de protector cu Anna. Nu mai simțise niciodată așa ceva.

„În regulă.”. Samuel se uită la tatăl lor. „Nu mâine sau poimâine. Dacă ar fi oricine altcineva, ți-aș spune cel puțin zece zile, dar nu-i prost și e tare. Cu argintul scos, o să se vindece aproape la fel ca de obicei. După miercurea ce vine, străinii n-or să fie capabili să-și dea seama că ceva e în neregulă, așa că nu va fi în pericol de a fi atacat pentru că vreun idiot crede că-l poate învinge. Dar dacă îl trimiți să se ia de piept cu o haită de unul singur, o să trebuiască să trimiți niște alți mușchi cu el pentru vreo două săptămâni.”

Charles se uită la tatăl lui și așteaptă decizia lui. Să se învârtă prin munții Cabinet în mijlocul iernii nu era lucrul lui favorit – munții aceia nu prea apreciau călătorii. Totuși, o putea face mai bine decât oricine altcineva pe care tatăl lui îl putea trimite, rănit sau nu, mai ales dacă nu era vreun lup răufăcător ci un atac la teritoriul tatălui său.

În cele din urmă, Bran dădu din cap. „Am nevoie de tine mai mult decât am nevoie de rapiditate. Poate să aștepte o săptămână.”

„Ce o să faci cu Asil?” întrebă Charles. „În ciuda eforturilor reverendului Mitchell, ale lui Samuel și Doc Wallace – haita nu e într-o stare de spirit prea bună acum. Dacă trebuie să-l ucizi, o să fie urmări cu haita.”

Bran zâmbi ușor. „Știu. Asil a venit la mine acum o lună să se plângă de visele lui și a început să-mi ceară din nou să-l scap de chinul ăsta. Nu e ceva de care să țin cont de obicei, dar aici e vorba de Maur.”

„Pe cine visează?” întrebă Samuel.

„Perechea lui moartă,” spuse Bran. „A fost torturată până la

moarte. Nu vrea să vorbească despre asta, dar știu că se simte vinovat pentru că era într-o călătorie când s-a întâmplat. Mi-a spus că a încetat să viseze când a intrat în haita noastră – dar a început din nou luna trecută. Se trezește dezorientat și... uneori nu e unde a mers la culcare.”

Periculos, gândi Charles, să ai un lup cu puterea Maurului în jur, de capul lui.

„Crezi că moartea lui poate să mai aștepte?” întrebă Samuel.

Bran zâmbi, un zâmbet real. „Cred că poate aștepta. Avem un Omega să-l ajute”. Tatăl lui se uită la Charles și zâmbetul se întinse și mai mult. „Nu te va părăsi pentru el, Charles, indiferent ce spune Asil ca să te tragă de coadă.”

Sufrageria lui Charles, deși decorată scump, era caldă și primitoare, decise Anna. Doar că nu era la ea *acasă*. Se plimbă fără stare prin camere înainte de a se opri în cele din urmă în dormitor, șezând într-un colț pe podea, cu picioarele ridicate, strângându-se în brațe. Refuză să plângă. Se purta prostește: nici măcar nu știa de ce e așa supărată.

O deranjase să fie gonită – și în același timp simțise un val de ușurare când rămăsese singură în camionetă.

Vârcolacii și violența, vârcolacii și moartea: se potriveau împreună ca bananele cu untul de arahide. Era mai bine ascuns aici, poate, decât în Chicago, dar toți erau niște monștri.

Nu era vina lor, a lupilor de aici; încercau doar să trăiască cât de bine puteau cu blestemul ăsta care îi transforma în fiare dezlănțuite. Chiar și Charles. Chiar și Marrok-ul. Chiar și ea. Erau reguli pentru a fi vârcolac: uneori un om trebuia să-și ucidă cel mai bun prieten pentru binele tuturor. Perechile umane îmbătrâneau în timp ce vârcolacii rămâneau tineri. Lupii precum Asil trebuiau să-i forțeze pe ceilalți să-i atace pentru că voiau să moară... sau să ucidă.

Trase în piept o respirație tremurătoare. Dacă cineva i-ar fi ucis pe Leo și perechea lui acum mulți ani, o grămadă de oameni ar fi încă

în viață – iar ea ar fi pe cale să termine licența la Northwestern pentru a câpăta o diplomă în muzică în loc să... fie ce?

Avea nevoie să găsească o slujbă, ceva care să-i dea un scop și o viață dincolo de a fi doar un vârcolac. Să fie chelneriță la Scorci's o salvase în mai multe feluri decât în simpla furnizare a unui cec de plată. E greu să te scufunzi în milă de propria persoană când muncești de-ți sar capacele opt până la zece ore pe zi. Cumva, totuși, se îndoia că era vreo slujbă de chelneriță aici pentru ea.

Sonoria de la ușă sună.

Sări în sus și-și frecă repede obrazii – dar avea fața uscată. Sonoria sună din nou, așa că se grăbi să deschidă ușa din față. Ce îndărătnică era, își spuse. Fusesse atât de bucuroasă că are câteva minute doar pentru sine, iar acum tot ce voia era să fie distrasă.

Observă un Lexus de culoarea metalului de pușcă înainte ca atenția să-i fie atrasă de femeia care stătea pe verandă. Expresia ei era binevoitoare și prietenoasă. Avea părul de un blond închis împletit expert franțuzește și aproape la fel de lung ca al lui Charles.

Vârcolac, îi comunică nasul Annei.

Femeia surâse și întinse mâna, „Sunt Leah, „spuse. „Soția Marrok-ului.”

Anna îi luă mâna și îi dădu drumul repede.

„Să intrăm și să stăm puțin de vorbă, „spuse femeia prietenos.

Anna știa că Charles n-o plăcea pe mama lui vitregă – sau avioanele, mașinile și telefoanele mobile, dacă tot venea vorba. În afară de asta, n-avea nici un motiv pentru nesiguranța pe care o simțea. Mai mult, nu avea cum s-o refuze fără să ofenseze.

„Intrați, „o invită politicos, pășind înapoi.

Soția Marrok-ului o depăși rapid și intră în sufragerie. Odată înăuntru, încetini, acordând camerei întreaga ei atenție, ca și cum n-ar mai fi văzut-o niciodată. Anna avu neplăcutul sentiment că făcea o greșeală, lăsând-o pe femeie înăuntru. Poate că Charles n-o lăsa în casa lui – nu se putea gândi la alt motiv care să justifice fascinația lui Leah cu mobilierul lui Charles.

Doar dacă întreaga examinare era doar un joc de putere pentru a-i face clar Annei că nu era nici măcar atât de interesantă precum camera. În timp ce Leah explora, Anna decise că a doua explicație era corectă – nu era o cameră atât de mare ca să merite atâta timp.

„Nu ești cum mă așteptam, „murmură Leah în cele din urmă. Se oprișe în fața unei chitare lucrate manual care atârna pe perete suficient de departe de șemineu ca lemnul să nu fie afectat de căldură. Ar fi putut fi un ornament, dacă n-ar fi fost uzată de atâta cântat.

Anna nu spuse nimic și nici nu se mișcă din locul ei apropiat de ușă.

Leah se întoarse să o privească, și nu era nimic bun sau prietenos acum pe chipul ei. „A trebuit să caute pe fundul butoiului după tine, nu? A trebuit să meargă tocmai până la Chicago să găsească un bebeluș, o femeie care să nu fie nici un fel de provocare. Spune-mi, șezi și stai când comandă el?”

Răutatea atacului îl făcu mai personal decât o simplă dorință de a arăta unui lup mai prejos care îi era locul. Leah, deși era perechea Marrok-ului, părea geloasă. Îl voia și ea pe Charles?

Ușa se deschise și o a doua femeie intră în casă aducând un val de aer rece și de parfum franțuzesc. Era înaltă și subțire, ca un model pentru prezentări – arăta scumpă. Părul ei castaniu era străbătut de șuvițe de culoare aurie întărite de praf auriu pudrat peste obraji ei și, mai mult, peste o pereche de ochi albaștri magnifici.

Anna o recunoscuse de la înmormântare – era nu doar frumoasă ci și dramatică, iar combinația o făcea memorabilă. Cealaltă femeie închise ușa în urma sa și dezbracă jacheta de schi, aruncând-o nepăsător pe cel mai apropiat scaun. Încă purta fusta lungă neagră și puloverul pe care le avusese și înainte.

„Ei, haide acum, Leah. „Șezi și stai aici”? Hai că poți mai mult, dragă”. Vocea ei era groasă și torcea de farmec sudist. Annei îi spuse, „Scuze c-am dat așa, năvală, dar părea că ai nevoie să fii salvată de căteaua regină a noastră.”

„Pleacă, Sage. Asta n-are de-a face cu tine, „comandă Leah ascuțit, deși nu părea să fi fost jignită de poreclă.

„Scumpo, „spuse femeia cu dulceață, „mi-ar place să fac asta, dar am ordine de la șeful meu – o treaptă mai sus de tine”. Ochii albaștri strălucitori alunecară peste Anna. „Tu ai fi Anna a lui Charles. Eu sunt Sage Carhardt. Scuze pentru primirea dură, dar orice îl face fericit pe Charlie al nostru îi înnoadă ei coada, pentru că Alfa al nostru își iubește băieții.”

„Gura, „se răsti Leah, și puterea trecu prin cameră, dând-o pe

Sage doi pași în spate.

Ciudat, Anna ar fi jurat că Sage era mai dominantă dintre cele două... apoi își dădu seama că energia avea tenta Marrok-ului. O femeie își ia locul de la perechea ei, gândi. Știuse asta, dar nu înțelesese că puterea era adevărată.

„Tu” – Leah își întoarse atenția spre Anna – „mergi și șezi pe canapea. O să discut cu tine într-o clipă.”

O femeie prudentă ar fi făcut asta, gândi Anna cu regret. Femeia care fusese ea acum o săptămână s-ar fi crispat, așezat și așteptat pentru orice iad ar fi urmat. Anna care era perechea lui Charles, care era Omega și dincolo de structura haitei, ridică bărbia și spuse, „Nu, mulțumesc. Cred că mai bine ai pleca și să vii înapoi când” – trei ani ca vârcolac dar să-l numească pe Charles perechea ei suna nepotrivit, iar el nu era soțul ei – „când Charles este aici”. Ezitarea scoase mai toată tăria din ce spusese.

Sage zâmbi, toată fața ei luminându-se de plăcere. „Da, Leah, de ce nu te întorci tu când e Charles aici? Aș vrea să văd asta.”

Dar Leah nu era atentă la ea. Sprâncenele i se coborâră cu uimire cât se holbă la Anna. „Așează-te,” spuse ea, vocea ei joasă și încărcată de putere care din nou alunecă peste Anna și nu o atinse.

Anna se încruntă înapoi. „Nu. Mulțumesc”. Se gândi la ceva, și înaintea de a se putea opri, spuse, „Am văzut-o pe Sage la înmormântare, dar Marrok-ul era singur. De ce nu erai lângă el?”

„N-avea ce căuta acolo,” spuse Leah cu pasiune. „L-a *omorât* pe Carter. Și acum pretinde că îl jelește? N-am putut să-l opresc să meargă. Niciodată nu mă ascultă, nu-i așa? Fiii lui sunt sfetnicii lui, eu sunt doar înlocuitoarea dragostei lui pierdute, incomparabil de frumoasa, auto-jertfitoarea *cătea* indiană. Nu-l pot opri, dar nici n-am să-l sprijin”. Până când ajunse să termine, o lacrimă îi aluneca pe față. O șterse și se uită la ea, apoi la Anna, cu o expresie de oroare. „O *Doamne*. O, Dumnezeu meu. Ești una dintre *ăia*. Ar fi trebuit să știu, să știu că Charles ar aduce pe cineva ca *tine* în teritoriul *meu*.”

Plecă într-un val de aer rece și putere zguduită, lăsând-o pe Anna să încerce să nu arate cât de surprinsă este.

„Aș fi dat bani să văd asta”. Zâmbetul încă se întindea pe fața lui Sage. „O, scumpo, „gânguri ea, „mă bucur atât de mult că Charles te-a adus acasă. Mai întâi Asil, acum Leah. Viața o să fie atât de interesantă

de acum înainte pe aici.”

Anna își șterse palmele transpirate de blugi. Fusese ceva ciudat la răspunsul Leăi, ca și cum ar fi fost forțată să vorbească.

Înghiți în sec și încercă să pară calmă și primitoare. „Ai vrea ceva de băut?”

„Sigur,” spuse Sage. „Deși, știindu-l pe Charles, n-are nimic bun de băut. O să iar niște ceai și o să-ți povestesc despre mine. Apoi poți să-mi spui și tu despre tine.”

Charles trebui să-l lase pe tatăl lui să-l sprijine până la Humvee.

„Păi, bine,” spuse tatăl lui cu o urmă de mârâit care-i dezvăluie exact cât de îngrijorat fusese Bran pentru el, „asta o să te învețe cum să eviți un glonț ceva mai repede data viitoare.”

„Îmi pare rău,” se scuză el umil, așezându-se în scaunul pasagerului.

„Bine,” spuse Bran, închizând portiera cu grijă. „Să nu se mai întâmple.”

Charles își puse centura de siguranță. Probabil că putea supraviețui unui accident, dar la modul în care conducea tatăl lui, centura era utilă ca să-l țină pe scaun.

Căldura fierbinte care-i oprise capul să se clarifice înainte dispăruse, dar încă nu se simțea bine. În ciuda supei pe care Samuel o încălzise la microunde și îl făcuse s-o înghită, era slăbit ca un pisoie. Fratele Lup era neliniștit, voind să găsească un loc întunecat și sigur ca să se vindece.

„Chiar o să-l lași pe Samuel să fie un lup singuratic?” întrebă după ce porniseră. Marrok-ul era posesiv și teritorial – nu era caracteristic pentru el să permită cuiva care îi aparținea să hălăduiască prin alte părți. Ultima dată când Samuel plecase, nu ceruse permisiunea, pur și simplu dispăruse. Îi trebuiseră câțiva ani lui Charles să dea de urma lui.

„Sunt atât de mulțumit să găsesc ceva, *orice*, ce vrea să facă Samuel, că aș șantaja pe cineva dacă ar fi nevoie.”

„N-ai făcut asta încă?” Îl plăcea pe Adam, Alfa din Tri-Cities, dar fusese surprins că Marrok-ul nu trebuise să forțeze acordul lui; nu mulți Alfa ar fi primit cu ușurință un lup singuratic atât de dominant ca Samuel în teritoriul lor.

„Nu încă –” spuse gânditor tatăl lui. „Deși probabil va trebui să-l ajut pe Samuel cu Mercedes, puțin. Nu era fericită când i l-am trimis înapoi.”

„Samuel se poate descurca cu Mercedes.”

„Sper”. Bran bătea cu degetele pe volan. „Îmi place Anna a ta. Arată așa delicată și timidă, ca o floare care se ofilește la primul cuvânt aspru – și apoi face ceva ca înfruntarea lui Asil.”

Charles își împinse umerii înapoi în scaun când alunecară în jurul unui colț înghețat și apoi pe drumul spre casa lui. „Ar trebui să-ți vezi cu un sucitor”. Nu încercă să-și ascundă satisfacția din voce. Se simțea din ce în ce mai bine. Urechile nu-i mai țiuiau și avea din nou controlul. Puțin somn și mâncare, și avea să fie aproape normal.

„Ai vrea să intri?” întrebă mai mult din politețe decât din dorință.

„Nu”. Tatăl lui făcu un gest cu capul. „Trimite-o și pe Sage acasă. O să aibă chef de vorbă, dar tu și Anna aveți nevoie de timp. Anna era cam supărată la sfârșitul slujbei.”

Charles ridică brusc privirea. „Credeam că e doar o reacție la înmormântare. Prea mulți oameni pe care nu-i cunoaște.”

„Nu, mai era ceva.”

Charles se gândi la sfârșitul slujbei, dar nu-și dădu seama ce remarcase tatăl lui. „N-am observat nimic.”

„Ba sigur că da”. Îi dădu un zâmbet strâmb. „De ce crezi că erai așa ieșit din minți când a plecat?”

„E din cauza poveștii cu Asil?” Dacă Asil o supăraseră, poate că Charles avea să aibă grijă de el iar tatăl lui n-avea de ce să se mai streseze.

Bran dădu din cap și râse. „Îți tot spun că pot pune gânduri în capul oamenilor, dar nu pot să le scot. Nu știu ce o supăra. Întreab-o.”

În mod miraculos, ajunseră la ușa lui fără accident. Charles se dădu jos din Vee și crezu pentru moment că genunchii lui aveau să-l lase să alunece tot drumul până la pământ.

Tatăl lui privea cu grijă, dar nu se oferi să ajute.

„Mulțumesc”. Ura să fie neajutorat, dar ura și mai mult când oamenii încercau să-l mămoșească. Cel puțin urâse asta până venise Anna.

„Dă-i drumul înăuntru până nu cazi, ”spuse tatăl lui. ”O să fie mulțumire de-ajuns.”

Fie că ajuta să se miște, fie era din cauza frigului, dar genunchii nu-i mai tremurau și mergea aproape normal când ajunsese la ușa din față.

Tatăl lui claxonă de două ori și porni imediat ce puse mâna pe clanță. Charles intră și le găsi pe Anna și Sage șezând față în față la masa din sufragerie, cu câte o ceașcă de ceai în față. Dar nasul lui îi spuse că Anna mai avusese un alt vizitator.

Se simțise prost când îl făcuse pe tatăl lui s-o trimită pe Sage acasă la el. Dar mirosul Leăi îl făcu să se bucure că avea paranoia. Nu-i trebuise mult Leăi ca să facă prima mutare.

Sage se întrerupse din ce-i povestea Annei și îl privi din cap până-n picioare. „Charlie, ”zise ea, ”arăți ca dracu’”. Sări în sus, îl sărută pe obraz apoi merse în bucătărie și-și vărsă ceașca în chiuvetă.

„Mulțumesc, ”zise el uscat.

Ea zâmbi. „Am să plec să vă las pe voi doi, însurășeilor, singuri. Anna, nu-l lăsa să te țină aici în peștera lui – sună-mă și-o să facem o raită ca fetele până la Missoula ca să facem cumpărături sau ceva”. Alunecă pe lângă el și bătu ușor umărul lui Charles înainte de a ieși.

Anna sorbi din ceai și se uită la el cu ochi întunecați, greu de citit. Își strânsese părul cu un elastic în dimineața asta, și lui îi lipseau cârlionții de culoarea whisky-ului pe lângă fața ei.

„Ți-a zis Charlie, ”spuse ea.

El ridică o sprânceană.

Ea zâmbi, o expresie bruscă ce îi lumină fața. „Nu ți se potrivește.”

„Doar Sage face asta nepedepsită, ”recunosc el. ”Din fericire.”

Ea se ridică. „Să-ți aduc niște ceai? Sau ceva de mâncare?”

Îi fusese foame tot drumul până acasă, dar brusc tot ce voia să facă era să doarmă. N-avea chef nici să meargă pe hol. „Nu, cred c-am să merg la culcare.”

Ea își duse ceașca în bucătărie și puse ambele cupe în spălătorul de vase. În ciuda cuvintelor lui, o urmă în bucătărie. „Ce-a zis fratele tău?” întrebă ea.

„Mai aveam niște argint în gambă. Așa că l-a curățat.”

Se uită brusc la fața lui. „Nu prea distractiv.”

Nu putu să nu zâmbească la cât de neadecvat suna asta. „Nu.”

Ea se băgă sub brațul lui. „Haide, te clatini pe picioare. Hai să te băgăm în pat până nu cazi pe jos.”

Nu-l deranja deloc ajutorul ei. Ar fi putut să-l numească Charlie și el n-ar fi protestat, cât timp stătea lipită de el.

Îl ajută să-și dea jos hainele – nu-și mai pusese haina de la costum înapoi, așa că nu duru prea tare. În timp ce se băga în pat, ea trase jaluzelele, blocând lumina. Când începu să ridice plapuma, el îi prinse mâna.

„Rămâi cu mine?” Era prea obosit să vorbească, dar nu o voia singură cu ce observase tatăl lui că ar fi supărat-o.

Ea îngheță, iar mirosul terorii ei neașteptate încercă controlul pe care îl găsisese el de când fratele lui îl scăpase de ultimele urme de argint. Nu avea nimic ce putea să ucidă în afară de fantome, așa că își controlă avântul de mânie protectoare și așteptă să vadă ce va face ea. Ar fi putut să-i dea drumul la mână, și era gata să facă asta – dar numai dacă ea ar fi tras de ea.

Nu era sigur de ce era atât de speriată când deja dormise cu el noaptea trecută, până când ea își lăsă privirea să cadă pe mâna lui, ținând-o pe a ei. Cineva o apucase, gândi el, poate de mai multe ori. Cum furia începea să urce în el, ea își răsuci mâna și o închise peste a lui.

„Bine,” spuse puțin răgușită.

După o jumătate de secundă, își trase mâna dintr-a lui și se așează pe marginea patului ca să-și scoată tenișii. Încă în blugi și cămașă, se întinse lângă el, corpul ei țeapăn și nedoritor.

El se întoarse cu spatele la ea, sperând că asta o va asigura că nu are de gând s-o provoace mai mult. Nu era amuzat cu sine să descopere că nu-i ceruse să rămână doar de dragul ei. Se simțea mai bine cu ea în siguranță lângă el. Adormi ascultând-o cum respiră.

El mirosea bine. Când trupul lui se relaxă în somn, simți cum tensiunea alunecă și din corpul ei. Nu fusese rănită, dar și ea era obosită. Obosită să fie expusă la vedere, obosită să încerce să-și dea seama ce ar trebui să facă, obosită să fie îngrijorată că sărise din lac în puț.

Avea multe întrebări. Nu-l întrebase despre reacția stranie a mamei lui vitregi la ea, sau despre Asil, pentru că el arăta ca și cum ar fi adormit imediat ce avea să se oprească din mișcare – ceea ce se cam și întâmplase.

Se uită la încheietura ei, dar nu erau vânătăi noi acolo; nu o rănisese deloc. Nu știa de ce senzația mâinii lui în jurul încheieturii ei îi cauzase panica – lupoaica ei îi ascundea cea mai mare parte din abuzurile la care fusese supusă. Dar corpul ei păstra amintirea unei strânsori zdrobitoare și cineva ținând la ea în timp ce-i făcea rău... și era captivă și nu putea scăpa de el.

Cu pulsul bătând, simți schimbarea în așteptare, lupoaica pregătindu-se s-o apere din nou. Adună mirosul lui Charles și-l lăasă să treacă peste ea, împlânzind lupoaica; Charles n-avea să o rănească, și ea și lupoaica erau convinse de asta.

După un moment, Anna își adună curajul și se strecură sub plapumă. Când el nu se trezi, alunecă mai aproape de el, oprindu-se la fiecare câteva minute, corpul ei încercând să-și amintească mereu cât de mult mai puternic era el și ce mult o putea răni.

Lupii, aflate din conversații auzite la alții, de obicei căutau atingerile. Bărbații din haita din Chicago se atingeau între ei mult mai mult decât era obișnuit într-un grup de masculi heterosexuali. Dar când era aproape de un alt lup nu fusese vreodată pașnic sau confortabil pentru ea.

De obicei putea să cheme lupoaica în ajutor, cum făcuse noaptea trecută. Apoi se putea ghemui lângă el și să-i simtă mirosul cu fiecare respirație pe care o lua. Dar cu el adormit, credea că era un timp potrivit să încerce să scape de câteva din problemele ei. Lupoaica putea rezolva problema imediată, dar Anna voia să fie capabilă să-l atingă și fără asta.

Era atât de dificil din cauza patului – o făcea să se simtă vulnerabilă, o făcea să-i fie mai greu să se apropie mai mult. Asil spusese că nici lui Charles nu-i plăcea să atingă. Se întrebă de ce nu. Nu păruse să-l deranjeze când ea îl atinge, ba dimpotrivă.

Își strecură mâna mai aproape până simți cearșaful cald de la pielea lui. Își opri degetele pe el și corpul ei înțepeni de panică. Era bucuroasă că el doarme, că n-o poate vedea trăgându-și mâna înapoi și ghemuindu-se cu picioarele la piept ca să-și protejeze stomacul vulnerabil. Încercă să nu tremure pentru că nu voia ca el s-o vadă așa: o lașă.

Se întrebă cum de era atât de greu să sperii și atât de ușor să disperi.

CINCI

Anna căuta metodic prin dulapuri; Charles avea să se trezească flămând. Din fericire, omul își aprovizionase casa pentru un asediu. Se gândi la mâncare italienească – devenise destul de pricepută în pregătirea mâncărilor italiene – dar nu știa dacă-i place și lui Charles. Părea mai sigur să facă tocană.

Lada frigorifică de la subsol era plină de carne împachetată în hârtie albă pentru congelare, etichetată clar. Scoase un pachet pe care scria că e carne de elan ca s-o lase să se dezghețe pe tejghea. Nu mai gătisese carne de elan dar presupunea că tocana de elan era tot tocană cu carne.

Găsi în frigider morcovi, ceapă și țelină. Acum nu mai avea nevoie decât de cartofi. Nu erau nici în frigider nici prin sertare; nu erau nici pe frigider sau sub chiveta.

Cineva așa bine aprovizionat ca Charles trebuia să aibă cartofi *pe undeva* – dacă nu cumva ura cartofii. Era aplecată cu capul într-un sertar cântând încet, „Unde, o unde s-au dus cartofiorii mei”, când sunetul unui telefon mobil o făcu să tresară și să se lovească cu capul de marginea tejghelei.

Telefonul era în dormitor, așa că-și frecă capul și așteptă ca Charles să răspundă, dar aparatul continuă să sune.

Dând din umeri imaginar, încercă să găsească cartofii

mirosindu-i; Charles îi spusese că nu-și folosea nasul destul. Dar dacă era vreunul în preajmă, mirosul lor era ascuns de mirodeniile și fructele pe care le ținea Charles în bucătărie.

Telefonul de pe perete începu să sune. Era un telefon de modă veche, cu disc, făcut cu jumătate de secol înainte să se inventeze identificarea apelantului. Se uită la el cu frustrare în creștere. Nu era casa ei. După al zecelea apel ridică în cele din urmă receptorul.

„Alo?”

„Anna? Adu-l pe Charles, te rog”. Nu putea să nu recunoască vocea lui Bran.

Ea se uită la ușa dormitorului și se încruntă. Dacă nu-l trezise toată hărmălaia asta, avea nevoie de somn. „Doarme. Pot să notez un mesaj?”

„Mi-e teamă că nu e de ajuns. Te rog trezește-l și spune-i că am nevoie să vorbesc cu el.”

Acel „te rog”, se gândi ea, suna ca un gest de politețe. Era un ordin.

Așa că puse jos receptorul și merse să-l trezească pe Charles. Înainte să ajungă la ușă, se deschise. El se îmbrăcase într-o pereche de blugi și un hanorac.

„E tata?” întrebă.

Când ea dădu din cap, trecu pe lângă ea și ridică receptorul. „De ce ai nevoie?”

„Avem o problemă, îl auzi Anna spunând pe Bran. „Am nevoie de tine... și de ce nu, adu-o și pe Anna. Cât de repede poți să ajungi aici.”

Bran avea nevoie de Charles. Charles era brațul lui puternic, asasinul lui. Își punea în mod obișnuit viața în pericol pentru tatăl lui, iar ea urma să se obișnuiască cu asta.

Anna își îmbrăca jacheta când Charles închise telefonul. El se întoarse în dormitor și reveni cu șosete și ghete în mâini.

„Poți să mă ajuți cu ghetete?” întrebă. „Tot mai e o problemă să mă aplec.”

Ea conducea ca cineva care nu mai condusesese vreodată pe drumuri acoperite cu gheață. Poate că n-o mai făcuse. Dar condusesese mai bine dimineața asta, și lui nu i se părea că drumurile sunt mai rele.

Evident, era încă deranjată de acel ceva care o supăraseră. Putea să-i miroasă anxietatea, dar nu știa ce putea face în legătură cu asta.

Dacă i-ar fi fost coastele în stare ceva mai bună, ar fi luat el volanul, dar se mulțumi să-i dea indicații. Când ea pierdu controlul și făcu mașina să patineze în drumul de acces al tatălui lui, iar el se agăță de portieră, ea încetini și mai mult. Un SUV de un verde păstos și cu numere guvernamentale era parcat chiar lângă ușa: Serviciul Forestier. Oric-ar fi fost pentru ce-l chemase tatăl lui, avea legătură cu lupul vagabond din munții Cabinet, se gândi el. Poate găsiseră alt cadavru.

Anna trase în spatele SUV-ului și parcă.

„Simți mirosul ăsta?” o întrebă pe Anna când ea veni de partea lui de mașină.

Ea-și înclină capul și se gândi la ce mirosea. „E sânge?”

„Proaspăt,” zise el. „Te deranjează?”

„Nu. Ar trebui?”

„Dac-ai fi ca oricare alt lup, Omega, ar începe să ți se facă foame cam acum.”

Ea se încruntă la el, și el răspunse expresiei ei. „Da, și mie. Dar sunt suficient de bătrân că nu mă deranjează prea tare.”

Nu se osteni să mai bată la ușă; tatăl lui îi auzise venind. Urmă mirosul de sânge în dormitorul pentru oaspeți.

Samuel fusese aici. Recunoscuse stilul curat de a fixa bandaje, chiar dacă nu-l recunoscuse pe bărbatul de vârstă mijlocie care zăcea în pat. Bărbatul era la fel de uman ca Heather Morrell, care stătea pe scaun lângă pat, ținându-i mâna.

Heather se uită în sus. Văzu pe fața ei fulgerul de teamă, dar nu făcu nimic ca s-o calmeze. Era un asasin de nădejde pentru că speriatul oamenilor intra în descrierea meseriei. Apoi, până nu vorbea cu tatăl lui ca să afle ce se petrece, nu putea face nimic ca s-o liniștească.

„Unde este Marrok-ul?” o întrebă.

„Te așteaptă în birou,” îi spuse ea.

Făcu un pas pentru a pleca, când ea îi spuse încet numele.

El se opri.

„Jack e un om bun, „șopti ea.

El se uită peste umăr și o văzu privindu-l cu atenție. Ar fi putut s-o întrebe ce voia să spună – dar trebuia să vorbească cu tatăl lui mai întâi.

Anna nu spusese nimic, dar simțea din încordarea ei crescândă că ea băgase de seamă că ceva era în mișcare. Dacă nu se înșela, continuarea existenței prietenului lui Heather, Jack, era cumva sub semnul întrebării.

Așa că dădu din cap și se îndreptă spre birou, cu Anna pe urmele lui.

Focul era aprins – un semn rău, înțelese el. Tatăl lui aprindea focul aici numai când era îngrijorat. Bran stătea cu picioarele încrucișate pe podea în fața focului, privind în flăcări.

Charles se opri imediat lângă ușă, dar Anna alunecă pe lângă el și-și întinse mâinile spre flăcără. Nici unul dintre ei nu vorbi pentru o vreme.

În cele din urmă, Bran oftă și se ridică. Păși încet în jurul lui Charles. „Cum te simți?” întrebă când ajunsese iar în fața lui.

Îl dureau piciorul, și era încă prea slăbit ca să alerge pe el. N-avea de gând să-și mintă tatăl, dar nici nu intenționa să facă o listă cu dureri și ofuri. „Mai bine. De ce ai nevoie?”

Bran își încrucișă brațele în fața pieptului. „Deja am ucis pe cineva pe care nu voiam să-l ucid, săptămâna asta, și nu vreau s-o fac din nou.”

„Jack al lui Heather trebuie ucis?” Voia oare tatăl lui s-o facă el? Se uită la Anna puțin neliniștit, când ea se apropie mai mult de foc și își strânse umerii, fără să se uite la niciunul dintre ei. Nici el nu voia să mai ucidă pe cineva săptămâna asta.

Bran dădu din umeri. „Nu. Dacă va fi nevoie, o să mă ocup eu. Sper să evit asta. E unul din colegii lui Heather. Aveau ceva de lucru cu salvamontistii pe Cabinet, căutând alt vânător răătăcit, când i-a atacat un vârcolac. Nu e nicio îndoială că asta era. Heather l-a văzut clar. A tras în el și l-a gonit – are cu ea gloanțe de argint de când și-a dat seama ce l-a ucis pe celălalt vânător. Mi-a spus că prietenul ei Jack a făcut legătura între atacatorul lor și fiara care l-a ucis pe vânător în timp ce leșina și-și revenea în drum spre noi.”

„L-a adus aici pentru că a fost Schimbat?”

„Așa a crezut, dar Samuel zice că nu e cazul. Nu e rănit suficient, se vindecă prea încet”. Făcu unul din gesturile la care era atât de bun, așa spunea, *Sunt un biet amator, las asta experților să explice*. „Aparent problema lui e mai mult pierderea de sânge decât rana. Iar Heather a început să regrete că l-a adus aici de când Samuel i-a spus cum stau lucrurile.”

„La ce te gândești?” Nu putea să nu fie conștient de Anna ascultându-i fiecare cuvânt. Parte din el voia să ascundă asta de ea, să o protejeze de partea urâtă a vieții lui. Dar refuza să aibă o relație cu perechea lui, bazată pe jumătăți de adevăr și secrete. În plus, ea știa bine cât de rele puteau fi lucrurile.

Bran se înclină pe spate în scaunul lui și oftă. „Dacă un pădurar se duce și spune că l-a atacat un vârcolac – un om respectat, experimentat, ca Jack al lui Heather – oamenii or să asculte. Și, înainte să se închidă în ea, Heather mi-a spus că e un om direct. Dacă el crede că există un pericol pentru alții, o să anunțe știrea pe cât de puternic poate indiferent cât de nebun ar putea să pară.”

Charles întâlni privirea tatălui lui. În altă ocazie, poate ar fi putut lăsa totul să treacă. Dacă îl omorau pe lupul problemă și nu mai erau alte decese, orice foc aprins de pădurar avea să se stingă din lipsă de combustibil. Dar tatăl lui credea că era nevoie să iasă în public în curând – în câteva luni. Nu-și permiteau publicitate negativă.

Pentru a-și lăsa timp să găsească o altă ieșire din dilemă, Charles întrebă, „Cum a reușit să-l scoată de acolo?” Știa munții Cabinet. În perioada asta a anului, nu se putea merge pe munte decât cu rachete de zăpadă sau cu calul. Heather nu era vârcolac, care să poată căra un om care cântărea mai mult ca ea.

„L-a chemat pe unchiul ei. Tag l-a scos.”

Aha. Așa era motivul pentru care Bran mai degrabă gânditor decât închis, cum era când avea o treabă neplăcută de rezolvat.

Charles îi zâmbi tatălui lui, un zâmbet mic, ușurat. „Fir-ar să fie de michiduță, ”zise el. Heather avea patruzeci și trei de ani, dar o cunoștea de la naștere și era un copil pentru el – și, mai important, pentru unchiul ei formidabil, Colin Taggart. „Așa că, dacă faci cum ar trebui, și elimini nevinovatul asta aparent responsabil și respectabil, o să te trezești cu o răzmeriță în brațe?” Tag era cam protector cu cei pe

care îi considera ai lui – și dacă îl salvase pe pădurar, era destul să-l facă al lui Tag. Dacă Bran hotăra să-l elimine pe pădurarul lui Heather, trebuia să treacă peste Tag mai întâi. Slavă Domnului.

Bran oftă exasperat. „Aș fi mai bucuros pentru asta dacă n-ar însemna că trebuie să te trimit pe jumătate vindecat pe urmele unui lup vagabond. Sunt destul de sigur că dacă eliminăm amenințarea – și-i arătăm lui Jack al lui Heather că atacatorul lui era un criminal, nu doar un monstru – Jack va fi de acord să tacă din gură până ieșim în public. Dar va trebui s-o faci curând. Am nevoie ca lupul ăla să fie mort înainte ca Jack să fie pe picioare cerând să fie lăsat să plece.”

„Nu e nimeni altcineva pe care să-l trimiteți?” întrebă Anna cu voce joasă.

Bran făcu un gest cu capul. „Asta trebuie rezolvat repede, în liniște – și definitiv. Charles e singurul în care am încredere să-și păstreze capacitățile umane în întuneric, dacă lucrurile devin urâte”. Zâmbi puțin. „Și mai pot avea încredere că nu o să se alăture ucigașului ca să omoare oameni.”

Charles se uită strâns la tatăl lui; ar fi putut exprima sentimentul ceva mai puțin... disperat. „E puțin probabil ca lupul să fie mai dominant decât mine, așa că nu mă poate păcăli sau recruta”, îi explică Annei. „Și dacă lucrurile devin ceva mai „murdare”, am ceva magie ca să acopăr urmele. Nu sunt la fel de bun ca o vrăjitoare adevărată, dar nici n-o să vină legiști de nivel înalt aici în sălbăticie.”

„Asta, și faptul că nu mai e nici un lup în Aspen Creek care să se descurce cu o vânătoare ca asta fără să piardă controlul”. Bran își întoarse privirea asupra Annei, care încă se uita la foc. „Să omori o ființă cu conștiință de sine creează ceva mai multă dependență decât vânătoarea de iepuri sub lună plină. Între altele, Aspen Creek e un sanctuar pentru lupii care au probleme – sau încep să le aibă. Genul de lupi care pot să vâneze un alt vârcolac sunt destul de sănătoși ca să meargă în lume. De obicei nu-i țin lângă mine.”

„Deci toți lupii din haita dumneavoastră sunt țicniți?” întrebă ea. Charles nu-și putea da seama dacă glumește sau nu. Dacă stătea să se gândească puțin, ea nu era prea departe de țintă.

Bran își dădu capul pe spate, cu un râs puternic. „Deloc, draga mea. Dar nu sunt capabili să se descurce cu așa ceva. Dacă-ăș considera că pun viața lui Charles în pericol, aș găsi pe altcineva. Lui n-o să-i cadă

bine, și nu va fi ușor – dar nu-i nici un lup în țara asta care să cunoască Cabinet ca fiul meu. Rănit sau nu, poate să înfrunte orice lup ai vrea să numești.”

„Îl trimiteți singur?”

Charles nu-i putea interpreta vocea, dar tatăl lui evident observă ceva care-l intrigă. „Nu neapărat”. Avea pe față acea expresie pe care o căpăta când găsea o soluție satisfăcătoare la o problemă care-l frământase. Charles fu puțin prea lent în a înțelege ce-avea de gând ca să-l oprească la timp. „Ai putea să mergi cu el.”

„Nu,” spuse Charles absolut, dar avea un sentiment de cădere în gol, pentru că era prea târziu.

Bran nici nu-l băgă în seamă. „N-o să fie distractiv. Munții ăștia sunt brutali, și tu ești o fată de la oraș.”

„Sunt vârcolac,” spuse ea, cu bărbia ridicată. „Cred c-o să fiu în stare să înfrunt ceva teren accidentat, nu?”

„Nu are o haină călduroasă, mânuși sau ghete,” mârâi Charles puțin disperat. Își dădea seama că tatăl lui deja luase hotărârea, dar nu-și putea da seama de ce era Bran așa de fixat pe asta. „În sezonul ăsta o să folosim rachete de zăpadă – și ea nu se pricepe deloc. O să mă încetinească.”

Tatăl lui avea așa o *expresie* când voia s-o folosească. „Mai mult decât gaura din piciorul tău?” Își încrucișă brațele și se lăsă pe călcâie. Probabil citise refuzul încăpățânat pe chipul lui Charles, pentru că oftă și începu să vorbească în galeză. „Aveți nevoie să rezolvați lucrurile între voi. Nu are încredere în nici unul dintre noi. Aici sunt prea mulți oameni care ar deranja-o”. Tatăl lui era un gentleman, n-ar fi spus nimic rău despre perechea lui, dar amândoi știau că vorbește despre Leah. „Anna a ta trebuie să te cunoască, iar tu nu de dezvălui ușor pentru nimeni. Ia-o cu tine și petreceți câteva zile singuri. O să fie bine pentru ea.”

„Ca să mă vadă cum îl omor pe intrus?” Charles vorbi aspru în aceeași limbă pe care o folosea tatăl lui. Ea știa ce e el, dar nu voia să-i vâre asta în față. Se obișnuise să sperie pe toată lumea, nu voia s-o sperie și pe ea. „Sunt convins că asta o s-o liniștească al naibii de mult.”

„Poate”. Nu era loc de întors când tatăl lui decisese ce era de făcut, și oricine i-ar fi stat în cale avea să fie dărâmat ca niște popice.

Lui Charles nu-i plăcea să fie ca o popică. Mut, se uită fix la tatăl

lui.

Bătrânul bard zâmbi puțin.

„Bine, „zise Charles în engleză. „Bine.”

Ea ridică bărbia. „O să încerc să nu te încetinesc.”

Iar el se simți de parcă l-ar fi lovit în stomac; reușise s-o facă să se simtă nedorită, ceea ce nu fusese deloc intenția lui. Nu era bun la cuvinte, dar încercă să repare lucrurile oricum.

„Nu mi-e teamă că mă vei încetini, „îi spuse. „Tata are dreptate. Cu piciorul ăsta, n-o să dobor vreun record de viteză. N-o să fie prea distractiv, nu în munții ăștia, iarna.”

Nu voia ca ea să-l vadă ucigând din nou. Uneori era bine, iar ei se luptau cu el, cum se luptase Leo. Dar uneori plâneau și se rugau de el. Iar el tot trebuia să-i ucidă.

„Bine, „zise Anna. Vocea ei strânsă îi arătă că nu reparase ce stricase – dar nu putea s-o mintă și să-i spună că o vrea cu el. Nu era așa. Și deși știa că ea nu reușea mereu să detecteze minciunile auzite, n-avea să-și mintă perechea.

„Înțeleg, „Anna încă se uita la podea. „N-o să fie distractiv.”

„O să sun să deschidă magazinul general, „zise Bran. Imposibil să-ți dai seama ce gândea – doar că alesese să nu-l ajute pe Charles. „Echipează-o cum crezi tu mai bine.”

Charles renunță și se concentrează la lucrurile pe care știa să le facă.

„Spune-le că ajungem într-o oră, „zise el. „Trebuie să vorbesc cu Heather și Tag mai întâi. O să plecăm dimineață.”

„Ia Humvee-ul meu, „zise Bran, scoțând o cheie de pe lanț. „O să te ducă mai departe decât camioneta.”

Ia te uită ce săritor te-ai făcut, gândi Charles, cu o frustrare amară. Bran nu putea citi gândurile dar micul zâmbet îi spuse lui Charles că putea citi perfect expresia fiului său.

Charles nu fu surprins s-o vadă pe Heather așteptându-i. Stătea chiar lângă ușa camerei de oaspeți, sprijinindu-se de perete, cu

privirea în podea. Nu-și ridică ochii la apropierea lor, dar spuse, „L-am ucis pentru că l-am adus aici, așa e?”

„Tag a plecat acasă?” întrebă Charles.

Heather ridică privirea, studiindu-i chipul. „A zis că nu mai face față la mai mult sânge pentru moment și s-a dus jos să vadă un film.”

„Jack al tău o să fie bine,” spuse Anna, aparent pierzându-și răbdarea cu neutralitatea lui Charles. „Charles și cu mine o să avem grijă de vârcolacul care l-a atacat – și să sperăm că asta va fi de ajuns ca prietenul tău să nu se ducă direct la presă.”

Heather se holbă la Anna pentru o clipă. „Slavă Domnului că mai e cineva pe aici care nu se poartă de parcă informațiile sunt mai prețioase decât aurul. Tu ești probabil Omega a lui Charles, din Chicago.”

Anna zâmbi, dar el își putea da seama că ea trebuia să facă un efort pentru asta. „Lupii au tendința să fie secretoși, nu-i așa? Dacă ajută, cred că faptul că l-ai adus pe celălalt lup – Tag, nu? – a înclinat balanța.”

Heather îi aruncă o privire din colțul ochiului lui Charles, și el înțelese că exact asta sperase ea, când își chemase unchiul în ajutor. Totuși, în vocea ei se auzea adevărul când spuse, „Doar pe el m-am putut gândi să-l chem. Știam c-o să vină, doar pentru că-l chemam eu.”

Așa era Tag.

„E posibil să-l trezim pe Jack al tău?” întrebă Charles.

„E treaz din când în când,” îi spuse ea. „Acum doar doarme, nu mai e inconștient.”

Omul era ceva mai în vârstă decât Heather. Fața lui era palidă și trasă. Imediat ce îl trezi Heather, mirosul durerii lui umplu camera.

Interesant, gândi Fratele Lup, văzând pradă rănită. Un prânz ușor.

Charles nu-și putuse niciodată da seama dacă Fratele Lup era serios sau se credea caraghios, pentru că amândoi știau că n-avea să permită niciodată să se hrănească cu un om. Presupunea, inconfortabil, că adevărul era pe undeva pe la mijloc. Îl împinse în spate pe Fratele Lup și așteptă ca omul să se concentreze asupra lui, peste umărul lui Heather.

„Sunt Charles,” spuse. „Sunt vârcolac. Heather, n-am să-l

mănânc.”

Heather se trase înapoi dintre ei, deși el își dădea seama că voia să stea acolo și să-și protejeze prietenul de el.

„De ce ne-ai atacat?” șopti Jack, cu un efort ca să pronunțe cuvintele.

„Nu eu,” spuse Charles. „Întreab-o pe Heather. O să-ți spună. Am auzit despre vagabond doar acum câteva zile. Eu am fost rănit, iar tatăl meu voia să aștept câteva zile până mă vindecam înainte de a mă trimite pe urmele lui. Am crezut că, dacă sezonul de vânatoare e aproape terminat, pericolul nu era prea mare dacă așteptam câteva săptămâni.”

„Rănit?”

Charles strânse din dinți ca să controleze lupul – care dezaproba violent – cât își desfăcu cămașa și se răsuci. Arsura de-a latul umerilor era evidentă, dar își putuse mirosi propriul sânge de când Anna făcuse mașina să alunece, și era destul de convins că bandajul curent era pătat de sânge peste gaura din spatele lui.

Nici Jack nici Heather nu erau pericole – dar Fratelui Lup nu-i păsa; era greșit să arăți care-ți sunt slăbiciunile în fața altora. Dar era important ca Jack să înțeleagă de ce așteptaseră. Dacă voiau să-l convingă să tacă, Jack trebuia să realizeze că erau capabili să aibă grijă de ai lor, în circumstanțe normale.

„Arsură de glonț,” spuse Jack.

„Și alte două care au intrat,” fu de acord Charles, încheindu-și iar cămașa.

„Jack a fost polițist,” zise Heather. Își ținuse fața întoarsă, fără să se uite la el, iar Charles aprecia asta.

„Am avut niște probleme în Chicago, acum câteva zile,” spuse Charles.

„Trebuie să te vindeci,” șopti Jack.

Charles negă cu un gest din cap. „Nu și dacă avem un vârcolac care vânează oameni”. Se uită la Heather. „N-a existat provocare?”

Ea ridică din umeri. „Nu știu sigur. A ieșit din ascunzătoare și a atacat. Putea să facă asta din mai multe motive – poate că era teritoriul lui sau păzea ceva acolo. Dar de-abia l-am atins și a fugit.”

„Așa că ar putea fi la vânatoare,” concluzionă Charles. „Nu ne

putem permite să așteptăm până găsește pe altcineva de ucis.”

Anna îl urmă pe Charles pe scări, în căutarea unchiului lui Heather, Tag. Scările se terminau într-un hol îngust de-a lungul căruia erau uși de oțel, echipate cu gratii groase de fier gata de montat în suporturi de fiecare parte.

La una din uși, barele erau în uz. Oricine era înăuntru, făcuse zgomote până când ei intrară pe hol. Apoi făcu liniște totală, și îl putu auzi ascultându-i când trecură pe lângă ușă.

Ar fi putut să-l întrebe pe Charles despre asta, dar expresia lui era descurajatoare. Nu-și putea da seama dacă era supărat pe ea sau doar preocupat. Oricum, nu voia să-l deranjeze. Deja îl supărase destul. Ar fi trebuit să fie de acord să rămână acasă.

Dar asta însemna ca el să se ducă singur, rănit, ca să înfrunte un lup vagabond necunoscut. Tatăl lui părea să considere că e capabil să aibă grijă de sine, dar nu fusese acolo ieri când Charles era prea rănit ca să se miște fără ajutor.

Dacă Charles decidea că nu o vrea, ce avea să facă ea?

La capătul coridorului era o ușă mai prietenoasă – fără încuietore sau zăbrele. Dar când veniră mai aproape, auzi sunetul unei explozii.

„Iiii-haaa,” zise cineva, foarte încântat.

Charles deschise ușa fără să bată.

Anna observă rapid un ecran TV uriaș conectat la o mulțime de cutii și boxe negre, înguste, cu o grămadă de cabluri multicolore. Dar ce-i prinse atenția și o păstră fu un om uriaș întins pe spatele unei canapele ca o pisică domestică gigantică. Iar „gigantic” era cuvântul potrivit.

Charles era un bărbat înalt, dar fu gata să parieze că Colin Taggart era mai înalt cu câțiva centimetri și mai lat peste tot. În ciuda frigului, purta sandale de vară pe picioarele mari, prinse peste o pereche de ciorapi groși de lână, purtați și scămoșați, dar curați. Avea pantaloni largi, kaki, peste care purta un tricou cu o cravată imprimată

care îi atârna până la coapse. Părul lui era de un roșu-portocaliu spectaculos și aspru precum coama unui ponei; se încrețea și încurca într-un stil care-ar fi putut fi o încercare deliberată de a fi cârlionți permanenți sau doar lipsă de interes. Își trăsesese de pe față toată încurcătura cu un elastic gros, pătat de cerneală.

Nu fusese la înmormântare, gândi ea. Și l-ar fi reamintit. Probabil să fusese plecat să-și salveze nepoata.

Avea pielea palidă ca un celt, cu pistrui peste pomeți. Cu așa o coloratură și cu trăsăturile ascuțite ca un tăiș de sabie, ar fi putut la fel de bine să-și tatueze „irlandez” pe frunte. Mirosea a un fel de tămâie ciudată, peste care era un ton de pământ pe care ea aproape îl recunoștea. Arăta cu vreo cincisprezece ani mai tânăr decât nepoata lui, și singurul lucru pe care-l aveau în comun era culoarea cenușie curată a ochilor lor.

După o privire rapidă către Charles când intrară în cameră, Tag își întoarse atenția spre ecran și urmări restul exploziei, apoi întinse telecomanda în direcția generală a televizorului și puse filmul în pauză.

„Deci, „zise cu o voce surprinzător de înaltă, „nu miroși a moarte”. Nu era chiar soprană, dar un om așa mare ar fi trebuit să bubue ca o tobă bas. Suna mai degrabă ca un clarinet. Un clarinet american; accentul lui era pur prezentator TV.

„Dacă prietenul lui Heather își ține gura, o să fie în siguranță, „spuse Charles. „Plecăm la vânătoare dimineată devreme. Aș aprecia să faci câteva lucruri pentru mine.”

Poza relaxată fusese înșelătoare, înțelese Anna, când celălalt vârcolac se ridică și alunecă de-a lungul canapelei până ajunse direct în picioare. Totul cu viteza controlată și grația unui dansator.

În picioare, ocupa cea mai mare parte din mica încăpere. Anna făcu un pas înapoi, involuntar, ceea ce nici unul din cei doi bărbați nu păru să observe.

El zâmbi, dar ochii lui erau atenți și-i ținea fixați pe Charles. „În regulă, cât timp nu mi-l omori pe micul meu prieten, cu plăcere.”

„Vreau ca tu și Heather să găsiți exact locul unde erau când au fost atacați – preferabil pe hartă. Vezi dacă-și poate da seama unde era cealaltă victimă a vârcolacului – și atacul asupra masterandului”. Charles aruncă o privire spre Anna, măsurând-o din cap până în picioare, impersonal, înainte de a se întoarce iar spre celălalt bărbat.

„Apoi treci pe la Jenny și vezi dacă are niște haine murdare, ceva în care a transpirat.”

Ochii lupului se îngustară. „O să faci chestia aia cu mirosul? Harrison al lui Jenny e cam cât tine. Vrei să iau niște lucruri de-ale lui pentru tine?”

„Ar fi bine. Vino să mă întâlnești acasă la mine peste vreo două ore cu harta și hainele.”

„Bran chiar n-o să-l execute pe omul lui Heather”. Era o afirmație, dar în vocea lui Tag se auzea o urmă de nesiguranță.

Charles dădu din umeri. „Nu chiar în momentul ăsta, cel puțin. Nu dacă nu se hotărăște să facă ceva prostesc.”

Nu era chiar o asigurare, pentru Anna, dar Tag păru să o audă așa.

„Atunci, bine,” zise el cu un gest din cap. „Ne vedem în câteva ore.”

Charles parcă Humvee-ul în fața casei, probabil pentru că n-ar fi avut loc în garaj. Era înțepenit și șchiopăta deja, dar când Anna încercă să ia pachetele pe care le strânseseră la magazin, el îi aruncă o privire. Ea ridică ambele mâini, cedând, și-l lăasă să care totul în casă de unul singur.

Nu-i spusese nimic personal de când plecaseră din biroul tatălui lui.

„Poate-ar trebui să iei pe altcineva cu tine,” zise ea în cele din urmă, când închise ușa să nu mai intre frigul. „Alt lup poate-ar fi mai de ajutor.”

Charles se întoarse să se uite direct la ea. Își scoase încet mânușile în timp ce-o privea fix, ochii lui arătând negri în lumina mai slabă din casă. Ea-i înfruntă privirea pentru un moment-două înainte de a o coborî.

„Nu-mi place să iau cu mine întăriri la un asasinat,” îi spuse el după o vreme. „Lucrurile au o tendință să se încurce când sunt mai mulți lupi.”

Își scoase haina și în mod deliberat o puse pe spatele canapelei. „Asta e un vârcolac care ucide oameni. Poate e cineva infiltrat, cineva care vrea să oprească planurile tatălui meu de a-i lăsa pe oameni să afle, încet și cu grijă, că existăm. M-am gândit la asta, totuși, și nu cred că e cazul. Ar fi nevoie de cineva disperat ca să stea pe Cabinet pe vremea asta, când Missoula sau Kalispell sunt mult mai la îndemână – și mai sigure, dacă vrea să atragă atenția. Să te plimbi aiurea prin sălbăticie, iarna, e cam mult pentru un atac planificat sau un ucigaș înrăit, cred. Cred că e vorba de un vagabond. Cineva care nu știe prea multe și încearcă să stea ascuns. Periculos, cum a demonstrat cu vârf și îndesat, dar nimic care să-mi pună probleme.”

„O să fac ce-mi spui,” îi spuse ea podelei, simțindu-se proastă că insistase să meargă, deprimată că el n-o voia alături de el. „Voi încerca să nu-ți stau în drum.”

„Dacă tata n-ar fi insistat, nu aș fi luat în considerare să te iau cu mine,” zise el încet. „Și aș fi făcut o greșală.”

Cuvintele lui o luară complet prin surprindere. Pe jumătate convinsă că nu auzise bine, se uită la el și-l văzu zâmbind jenat.

„Cred,” zise el, „că și un vârcolac are nevoie de o șansă, tu nu? Un vagabond care se ascunde în Cabinet e disperat, și e foarte posibil să fie și el o victimă, la fel ca vânătorul mort sau Jack al lui Heather. Dar chiar dac-aș fi sigur că a înnebunit din cauza lunii, fără control deși nu din vina lui – probabil tot ar trebui să-l omor dacă m-aș duce singur. Dar uitate-ai făcut cu Asil azi-dimineață. Dacă vii cu mine, poate-i dăm o șansă lupului ăstuia.”

Ea se gândi puțin, dar el părea serios. „Nu ești supărat? N-ai fi preferat să-mi țin gura închisă?”

El traversă distanța dintre ei și o sărută. Când se trase înapoi, inima ei bătea tare – și nu de frică. Putea să-i vadă pulsul sub ureche și mirosul lui de întinderi acoperite de zăpadă proaspătă.

„Nu,” murmură el. „Nu vreau să-ți ții gura.” Trecu ușor un deget de-a lungul feței ei. „Tag o să ajungă într-un minut. O să fac ceva de mâncare până vine.”

Deși evident era încă țeapăn și pretindea că nu se prea pricepe la gătit, el termină de gătit tocana pe care încercase ea s-o facă când sunase Bran. O trimise să ia cartofii, pe care-i ținea la subsol în saci de rafie de douăzeci și cinci de kilograme, dar altfel n-avu nicio problemă

să facă toată munca de unul singur.

Îl urmări gătind, iar euforia pe care i-o trezise sărutul se stinse. Uite un bărbat obișnuit să fie singur, obișnuit să se descurce singur. Nu avea nevoie de ea, dar ea era complet dependentă de el.

În timp ce așteptau să se răcească tocana, el porni micul televizor din sufragerie, singurul pe care-l văzuse ea în toată casa, și o femeie voioasă, rujată puternic, le spuse că mâine avea să fie și mai frig. El se așează, iar ea luă loc pe un scaun de cealaltă parte a mesei lui din stejar.

„Pe cât de local se poate,” îi spuse Charles, urmărind prognoza. „Missoula și Kalispell.”

Ea nu era sigură de ce nu lăsa televizorul să ocupe tăcerea.

„Tatăl tău mi-a spus că ar trebui să te întreb pe tine despre cum să-mi contactez familia,” spuse Anna, în timp ce altă prezentatoare introducea un reportaj despre cumpărăturile locale de Crăciun în timpul sfârșitului de săptămână: vânzarea cu amănuntul în scădere față de anul trecut, pe internet în creștere.

„Au vreo problemă?”

„Nu știu. N-am mai vorbit cu ei de imediat după ce am fost Schimbată.”

„N-ai vorbit cu familia ta de trei ani?” El se încruntă la ea. Apoi o expresie de înțelegere apără pe fața lui. „Nu te-a lăsat el.”

Ea se uită la el un moment. „Leo a zis că orice om care doar bănuia ceva despre noi avea să fie ucis. Și orice contact prelungit cu familia mea era cauză suficientă ca să fie eliminați. La sugestia lui, m-am prefăcut că mă supăr pe ceva ce-a spus cumnata mea și n-am mai vorbit cu ei de atunci.”

„Idiot,” se răsti Charles, apoi îi făcu un semn din cap. „Nu tu, Leo. De ce ar fi... presupun că credea că familia ta s-ar opune la tratamentul la care erai supusă și ar fi făcut gălăgie – și sper că ar fi avut dreptate. Dacă vrei să-i suni acum, fă-o. Sau când ne întoarcem, putem să luăm avionul să le facem o vizită. Unele lucruri sunt mai ușor de explicat în persoană.”

Ei i se încheștă gâtul și încercă să clipească repede ca să oprească lacrimile protestei. „Îmi pare rău,” reuși să strecoare.

El se aplecă spre ea, dar înainte de a apuca să spună ceva, auziră sunetul de neconfundat al unei mașini care se apropia.

Fără să bată la ușă, Tag intră ca o furtună caldă, cu o pungă de hârtie într-o mână și cu o hartă în cealaltă.

„Uite”. Se opri și mirosi, apreciativ. „Să-mi spui că ai făcut destul pentru trei persoane. Ți-am rezolvat problemele și n-am avut timp să îmbuc ceva.”

„Ia-ți singur,” zise Charles uscat, pentru că Tag deja lăsase pachetele la întâmplare și era în bucătărie.

Anna îl auzi scotocind un moment, apoi veni cu pași mari în sufragerie, cărând trei boluri de tocană în mâinile mari. Puse unul în fața Annei, unul în fața lui Charles și unul alături. Altă vizită și aduse trei pahare de lapte și linguri. Se descurca cu toate cu un profesionalism care o făcu pe Anna să bănuiască că el petrecuse o vreme ca chelner pe undeva.

El păstră un ochi la Charles în timp ce se așeza, iar Anna băgă de seamă ceva ce observase în mod inconștient de mult timp. În ciuda atitudinii lui relaxate, Tag se temea de Charles, ca și Sage, deși nu-l scotea din „Charlie.”

Era un motiv, înțelese Anna, pentru care perechea lui Bran, Leah, venise când Charles era ocupat în altă parte, de ce nu cunoștea interiorul casei. Anna recunoscuse teama lui Heather, dar Heather era om. Ceilalți erau vârcolaci, iar reacțiile lor erau mișcări subtile ale corpului, ca atenția lui Tag.

Tag luă de câteva ori din mâncare, sorbind zgomotos, de-ar fi meritat să fie plesnit peste mână, cum făcea mama Annei, apoi îi spuse lui Charles, „Are nevoie s-o îngrași puțin. Leo n-a avut niciodată grijă de darurile primite.”

„Nimeni nu i-a dat-o pe Anna,” zise Charles. „A vânat-o.”

Fața lui Tag se închise. „A Schimbat un Omega *cu forța*?”

Șoc, gândi Anna, și neîncredere.

„Nu,” spuse Charles. „A vânat-o și când a găsit-o, a trimis un câine turbat după ea.”

„Cine atacă un Omega e un nebun turbat. L-ai omorât?”
Nepăsarea din vocea lui Tag era puțin cam studiată ca să fie reală.

„Da.”

„Și pe Leo?”

„Da.”

„Bun”. Tag se uită la ea fără să-i întâlnească privirea, apoi se întoarce la masa lui.

„Nu eram Omega atunci,” spuse Anna. „Eram doar un om.”

Charles îi zâmbi puțin și începu să-și mănânce tocana. „Te-ai născut Omega, cum tata era dominant și periculos de la primul pas, om sau nu. Când ești vârcolac se vede mai bine, iar cu vârsta doar mai aduni ceva experiență.”

„Ea nu știe asta?” întrebă Tag.

„Leo s-a străduit s-o țină ignorantă și sub controlul lui,” îi spuse Charles.

Tag ridică o sprânceană stufoasă și roșcată la ea. „Niciodată nu mi-a plăcut Leo, prea uns cu toate alifiile. E greu pentru un lup dominant să rănească un lup supus când e întreg la cap – instinctele noastre ne cer să-i protejăm. Omega e un pas dincolo de asta. Când erai om, erai și mai fragilă ca acum – instinctul ăla ar fi fost și mai pronunțat. Un Omega uman e ceva ce doar un turbat – un lup nebun să ucidă – poate să atace.”

Amândoi bărbații începuseră din nou să mănânce până când Anna decise să atace declarația lui. „Nici unul din lupii din haita lui Leo n-a părut să aibă probleme să mă rănească.”

Ochii lui Tag îi întâlneau pe ai lui Charles, și ea își aminti că sub veselie lui zgomotoasă era totuși un lup.

„Ar fi trebuit să le fie greu,” zise Charles cu asprime. „Dacă Leo n-ar fi forțat, te-ar fi lăsat în pace.”

„Nici unul dintre ei nu i s-a opus?” întrebă Tag.

„Îi omorâse deja pe cei mai puternici,” spuse Charles. „Pe ceilalți îi controla complet. Săreau când comanda el.”

„Ești sigur că l-ai omorât?” întrebă Tag.

„Da.”

Ochii lui Tag alunecară din nou peste ea. „Bun.”

Imediat ce toți terminaseră de mâncat, Tag luă harta pe care o adusese și o întinse peste masă.

Anna strânse vasele murdare și curăță după cină, în timp ce Charles și Tag mormăiau peste hartă.

„Toate atacurile au avut loc pe o rază de câteva mile în jurul lacului Baree,” spunea Tag când ea se întoarce să se uite peste umărul

lui Charles. „În pădurea aia e o cabină veche, din câte am auzit, dar n-am văzut-o niciodată.”

„Știu eu unde e. Bună idee”. Charles bătu cu un deget în masă. „E cam pe aici, nu prea departe de atacuri. N-am mai fost iarna la lacul Baree de vreo zece, cincisprezece ani. Tot ăsta e cel mai bun drum?”

„Pe acolo am luat-o azi. O să vrei s-o iei pe poteca asta”. Arătă, dar Anna nu vedea nici un drum.

„Așa-i, ”zise Charles. „După aia ne cățărăm peste trecătoarea Silver Butte.”

„Acum, primul atac a fost aici sus”. Indică undeva ceva mai la stânga lacului Baree. „Chiar pe poteca pe care ai merge vara, la câteva mile de lac. Vânătorul mort a fost găsit aici, cam la jumătate de milă de lac. Probabil că venea de la trecătoarea Silver Butte, cum o să faceți voi. A căzut ceva zăpadă în octombrie; până la începutul sezonului de vânătoare, drumul vechi de acces forestier era probabil blocat. Heather și Jack au fost atacați aici, cam la patru mile de camioneta lor. Eu am putut să conduc încă vreo jumătate de milă mai aproape – tu o să te descurci ceva mai bine în Humvee.”

Charles pufăi, apoi spuse, „Putea să fie mai rău; putea să fie nevoie să ajungem la culmea Vimy.”

Tag râse scurt. „Și chiar acolo m-aș băga eu la adăpost. N-aș vrea să fiu lupul care să te vâneze acolo în miez de vară, darămite în mijlocul iernii. Din fericire, lacul Baree e ceva ca o plimbare în munții Cabinet, în comparație cu alte locuri”. Se uită la Anna. „Nu înseamnă că e ușor, mă-nțelegi. Dar e posibil. Singurul mod de a ajunge la culmea Vimy pe așa o vreme e cu elicopterul. Zăpada tasată poate să atingă peste cinci metri adâncime prin unele locuri acolo sus – o să vezi ceva-ceva pe culmi dincolo de lacul Baree. Mergi cu lupul ăsta bătrân și ascultă de el – vârcolac sau nu – sau o să-ți căutăm trupul.”

„Nu-i nevoie s-o sperii, ”zise Charles.

Tag se lăsă pe spătarul scaunului și zâmbi. „Nu-i e frică. Nu-i așa, porumbițo?” Și în ultima frază ea putu auzi o urmă de accent cântat irlandez, sau poate cockney. Poate că avea ureche bună, dar era nevoie de mai mult de trei cuvinte.

Tag se uită la Charles. „Heather a trebuit să urce în vârf ca să mă poată suna. În cele mai multe locuri pe Cabinet nu e semnal pentru telefon. Eu am parcat aici” – bătu în hartă – „și am mers în jur până am

prins semnal. Te sfătuiesc să parchezi cam pe-aici și să vă lăsați telefoanele în mașină.”

Charles îi aruncă o privire ascutită. „În caz că nu e un vagabond singuratic?”

„Tu și Bran nu sunteți singurii care pot să adune doi cu doi,” spuse Tag. „Dacă e vreun gen de atac, n-ai vrea să le permiți răufăcătorilor să te urmărească cu locatorul ăla micuț pe care-l bagă acum în telefoane.”

„Nici n-aveam de gând,” fu de acord Charles. Se aplecă iar peste hartă. „Doar din atacuri, pare că Baree e chiar în centrul teritoriului lui, dar...”

„Când începe să ningă, nu mai găsești mulți oameni la est sau vest de lac,” spuse Tag hotărât. „Lacul Baree ar putea fi la fel de bine la marginea teritoriului lui, nu în centru.”

Charles se încruntă. „Nu cred c-o să-l găsim spre est. Dacă era în valea aia mare de cealaltă parte a culmii, deasupra de Baree, forma naturală a pământului i-ar face teritoriul să fie prin vale până pe la lacul Buck sau chiar Wanless, dar nu peste culme. E aproape imposibil să te cațeri în afara văii de lângă Baree pe vremea asta, chiar și pe jos.”

„Atunci la vest.”

Charles trase cu degetul de la Baree către câteva lacuri mici. „Cred c-o să mergem de la Baree spre vest, peste Lacurile Ursului, prin Iron Meadows și iar peste munte către Vee. Dacă nu dăm de el până atunci, cred că va trebui să chemăm toată haita.”

„Va trebui să ai grijă, e zonă de avalanșe până sus la Urși,” spuse Tag, dar Anna putea auzi din vocea lui că e de acord.

Mai petrecură o vreme plănuiind un traseu pe care îl puteau străbate pe jos în patru zile. Când terminară, Tag își duse mâna la frunte, ca și cum ar fi atins o pălărie invizibilă.

„Mă bucur să vă cunosc, doamnă”, îi spuse Annei. Apoi, fără să-i dea timpul să spună ceva, plecă la fel de precipitat precum venise.

ȘASE

„Te place,” zise Charles, împăturind harta.

„De unde știi?” întrebă ea.

„Cu oamenii pe care nu-i place, nu vorbește”. Dădu să mai spună ceva, însă înălță capul și se uită fix la ușa, încruntat, în schimb. „Oare ce vrea?”

Când el îi atrase atenția la asta, putu și ea auzi mașina care se apropia.

„Cine?” întrebă, dar el nu răspunse, doar plecă hotărât din sufragerie, lăsând-o să-l urmeze ezitant.

Charles deschise cu forță ușa, lăsându-l la vedere pe lupul de la înmormântare. Asil. Avea deja o mână ridicată, ca să bată. În cealaltă, ținea un buchet de flori, cele mai multe trandafiri galbeni, dar și niște chestii ca niște margarete purpurii.

Asil se adaptă rapid la rearanjarea intrării lui, cu un surâs pentru Anna în timp ce evita privirea lui Charles. Poate că asta era răspunsul corect și exact pentru un lup evident iritat, mai dominant – doar că ochii lui erau ațintiți cu curaj asupra Annei.

„Am venit cu scuze,” zise el. „Pentru doamna”. Anna observă că era cu vreo treizeci de centimetri mai scund ca Charles, doar cu cinci-șase centimetri mai înalt ca ea.

Stând alături de Charles, putea să vadă că aveau cam același colorit, piele întunecată, ochi și păr și mai întunecate – negre, în lumina artificială. Dar tonul pielii era diferit, iar trăsăturile lui Asil erau mai ascuțite, orientale și nu amerindiene.

„Pentru doamna *mea*,” spuse Charles, încet, cu un mârâit în voce.

Asil surâse strălucitor, lupul aparent în fața lui pentru o clipă înainte de a se face dispărut. „Pentru doamna *ta*, bineînțeles. Bineînțeles”. Îi înmână florile lui Charles, apoi spuse mătăsos, „Nu poartă mirosul tău, Charles. De asta am greșit”. Se uită în sus, șiret, la Charles, zâmbi din nou, apoi se întoarse și aproape fugi înapoi la mașină, pe care o lăsase cu motorul pornit.

Anna își strânse brațele pe lângă corp, speriată de furia pe care o simțea adunată în Charles, deși nu înțelesese de ce ar fi fost el atât de mânios din cauza ultimelor cuvinte ale lui Asil.

El se uită la ea, atunci, în loc să privească în gol, și ceva se strânse și mai mult în mușchii feței lui.

„Eu nu sunt Leo sau Justin, Anna. Astea sunt pentru tine. Sunt frumoase, și miros bine, mai bine ca alte flori. Asil are o seră și nu prea taie flori înflorite dintre plantele lui. Este recunoscător pentru ajutorul

pe care i l-ai dat azi-dimineață, sau n-ar fi făcut-o. Faptul că a putut să mă înțepe puțin și pe mine cu ocazia asta doar l-a făcut ceva mai fericit. Ar trebui să te bucuri de ele.”

Cuvintele lui nu se potriveau cu furia pe care o mirosea ea – și chiar dacă Charles nu o credea în stare să-și folosească eficient nasul, *învățase* să-i dea crezare înaintea urechilor.

Nu reușea să-i înfrunte privirea, dar luă florile de la el și merse în bucătărie, unde se opri. N-avea idee unde să găsească o vază. Auzi un zgomot în spate, iar el puse pe tejghea unul din borcanele de lut din sufragerie.

„Ar trebui să fie de mărimea potrivită,” spuse el. Cum ea stătea acolo, nemișcată, el umplu singur vasul cu apă. Încet – ca să n-o sperie, gândi ea – luă buchetul, tăie capetele lujerilor și aranjă florile mai mult cu rapiditate decât artă.

Ea avu nevoie de ceva vreme ca să treacă peste șocul brusc de teamă, urmată de rușine pentru lașitatea ei. Și nu voia să adauge la asta spunând ceva nepotrivit. Sau făcând ceva greșit.

„Îmi pare rău,” spuse ea. Avea stomacul atât de încleștat că nu-i era ușor să respire. „Nu știu de ce sunt așa de proastă.”

El încetă să se mai joace cu ultima floare, una purpurie. Încet, lăsându-i timp destul să se dea înapoi, puse un deget sub bărbia ei și i-o ridică. „Mă cunoști de mai puțin de o săptămână,” îi spuse. „Indiferent cum te simți uneori. Nu e destul timp ca să înveți să ai încredere. Este în regulă, Anna. Sunt răbdător. Și n-am să-ți fac rău dacă am de ales.”

Ea privi în sus, așteptându-se să întâlnească ochi negri și văzând în schimb unii aurii. Dar mâna lui pe a ei era încă blândă, chiar și cu lupul atât de aproape de suprafață.

„Mie îmi pare rău,” spuse el. Cerându-și scuze, gândi ea, atât pentru lup cât și pentru scurta manifestare de furie. „Și pentru mine asta e ceva nou”. Zâmbi puțin, doar pentru o secundă. Expresia ciudat de copilărească îl făcea să arate prostuț, în ciuda unei urme de amenințare. „Nu sunt obișnuit să fiu gelos, sau să am atât de puțin control. Nu e doar din cauza rănilor de la gloanțe, deși nici ele nu ajută.”

Rămaseră așa încă puțin timp, el ținându-și mâna sub bărbia ei. Annei îi era teamă să se miște, ca nu cumva să provoace furia care-i

păstra ochii galbeni, de lup, sau să facă ceva care să-l rănească cum făcuse prin faptul că se ferise de el. Nu știa ce așteaptă Charles.

El vorbi primul.

„Tata mi-a spus că te deranjase ceva când am plecat de la biserică, azi-dimineață. Era cumva Asil? Sau era altceva?”

Ea făcu un pas în lateral. Îi dădu drumul, dar mâna lui alunecă de pe fața ei pe umăr, iar ea nu putu să se îndepărteze mai mult ca să nu piardă acea atingere. Avea s-o creadă o idioată nevrotică dacă nu se controla ceva mai bine. „Nu mă deranja nimic. Sunt bine.”

El oftă. „Șase cuvinte și două minciuni. Anna, o să te învăț să miroși o minciună și apoi n-ai să mai încerci să mă minți”. Își trase mâna înapoi, iar ea ar fi putut să strige la pierderea pe care o simțea – chiar dacă parte din ea nu voia să aibă nimic de-a face cu el. „Poți să-mi spui pur și simplu că nu vrei să vorbești despre asta.”

Obosită de sine însăși, Anna își frecă fața, își umflă obrajii și apoi suflă ca un cal obosit. Până la urmă, își ridică din nou privirea ca s-o întâlnească pe a lui. „Sunt un dezastru, îi spuse. „Nu prea mai știu ce simt sau de ce – și despre restul nu vreau să vorbesc încă”. Sau vreodată. Cu oricine. Era lașă și proastă și se băgase într-o situație în care era complet neajutorată. Când aveau să se întoarcă din munți, avea să-și găsească o slujbă. Cu bani în bancă și ceva constructiv de făcut, putea să se orienteze.

El își înclină capul. „Pot să înțeleg asta. Te-am luat dintre toate lucrurile pe care le știai, te-am adus între străini, și-am șters toate regulile pe care le știai. O să dureze o vreme să te obișnuiești cu asta. Dacă ai vreo întrebare despre orice, întreabă. Dacă nu vrei să vorbești cu mine, poți să-l cauți pe tata sau... Sage? Ți-a plăcut Sage?”

„Mi-a plăcut Sage”. Oare avea întrebări? Irritația ei față de sine se mută la el imediat, deși își putea da seama că el nu intenționa să o trateze ca pe un copil. Nu încerca să fie condescendent, doar s-o ajute. Nu era vina lui că tonul lui împăciuitoare îi strepezea dinții – mai ales când putea să vadă că el e încă furios pe ceva. Oare îi plăcea Sage? De parcă el ar fi trebuit să meargă să-i găsească prietene.

Era obosită să fie speriată și nesigură. El voia întrebări. Fusese învățată să nu întrebe – vârcolacii păstrau secrete de parcă erau depozite bancare. Bun.

„Ce a spus Asil de te-a făcut să treci de la iritare la furie?”

„A amenințat să încerce să mi te ia, „îi spuse el.

Ea se gândi la conversația pe care o auzise, dar nu-și dădu seama la ce se referă. „Când?”

„E nevoie de mai mult decât atracția dintre noi ca să fim în realitate o pereche legată. Când a spus că n-ai mirosul meu, îmi spunea că știe că n-am terminat împerecherea – și că te consideră țintă legitimă.”

Ea se încruntă la el.

„N-am făcut dragoste, „îi spuse el. „Și mai e și o ceremonie formală sub lună plină care întărește legătura dintre noi – o căsătorie. Fără ele, Asil poate încă să se dea la tine fără a se teme de răzbunare.”

Alt lucru de care nu mai auzise înainte. Dacă ar fi fost mai tânără cu zece ani, ar fi bătut din picior. „Există vreun manual?” întrebă, mânioasă. „Undeva unde să caut chestiile astea?”

„Ai putea scrie unul, „sugeră el. Dacă nu s-ar fi uitat la gura lui, n-ar fi observat urma de umor. O credea caraghioasă.

„Poate că așa o să fac, „zise ea întunecată, și se răsuci pe călcâie – doar că nu avea unde să plece. În dormitorul lui?

Se încuie în baie și porni dușul ca să ascundă sunetele pe care le scotea, o a doua barieră pentru că ușa închisă nu era îndeajuns.

Se uită la sine în oglindă, care începea să se aburească. Reflecția mascată susținea iluzia că se uită la o străină – cineva pe care o disprețuia pentru lașitate și nesiguranță, care nu era bună de nimic decât să curețe mese. Dar asta nu era ceva nou – se urâse de când fusese transformată în... monstrul ăsta.

Și ce monstru patetic.

Ochii îi arătau învinețiți, obrajii palizi. Își aminti cum se retrăsese panicată din fața lui Charles pentru că el arătase furie pentru un scurt moment, cum se scuzase neajutorată pentru că îl forțase s-o ia cu el în expediția asta. Și se disprețui și mai mult. Nu fusese așa.

Nu era vina lui Charles.

Așa că de ce era atât de furioasă pe el?

Cu răutate, își smulse hainele și păși sub dușul aburind, simțind o ușurare când durerea de la apa prea fierbinte reteză amestecul idiot de emoții în care se afundase.

Iar în acel moment de claritate înțelese de ce fusese așa de

afectată la sfârșitul înmormântării – și de ce era atât de nemulțumită de Charles în particular.

Nu-și mai dăduse seama cât de mult voise să fie din nou om. Știa că era imposibil, știa că nimic nu putea să anuleze vraja care fusese aruncată asupra ei, forțat. Dar asta nu însemna că nu voia asta.

Pentru trei ani trăise cu monștrii, fusese una dintre ei. Apoi venise Charles. Era atât de diferit de ei, îi dăduse speranță.

Dar nu era cinstit. Nu era vina lui că parte din ea hotărâse că nu părăsește doar haita, ci și pe monștri.

Nu o mințise niciodată. Îi spusese că era mâna dreaptă a tatălui lui, iar ea nu se îndoise de asta. Îl văzuse luptând, ucigând. Chiar și așa, cumva se convinsese singură că Montana avea să fie diferită. Că ar putea fi normală, *umană*, în fiecare zi în afară de luna plină – și chiar și asta avea să fie diferit aici, unde era destul loc să alergi fără să faci rău nimănui.

Ar fi trebuit să știe că nu e așa. Știa că nu e așa.

Nu era vina lui Charles că și el era un monstru.

Fusese ușor să dea vina pe otrăvirea cu argint pentru distrugerea celulei de siguranță a haitei din Chicago. Dar în seara asta, confruntându-se cu Asil, îi arătase că nu era diferit de nici un alt vârcolac mascul: furios, posesiv și periculos.

Își permisese să creadă că așa era doar haita din Chicago. Că dezastrul creat de Leo și perechea lui erau motivul pentru lucrul oribil în care fusese transformată haita.

Voise un cavaler pe cal alb. O voce a rațiunii în întuneric, iar Charles îi dăruise asta. Știuse oare că asta dorea ea? O făcuse deliberat?

În timp ce apa îi udă părul și-i curse în ochi și pe obraji ca niște lacrimi, ultima ei întrebare clarifică și cea mai mare teamă a ei: bineînțeles că Charles nu se prefăcuse să fie cavalerul ei în mod deliberat, așa era el, pur și simplu.

Era un vârcolac suficient de dominant ca să-l facă pe un Alfa să dea înapoi, fără să aibă la îndemână resursele pe care le avea la îndemână celălalt. Era asasinul tatălui său, un asasin temut chiar și de ceilalți membri ai haitei sale. Ar fi putut să fie ca Justin: nebun și crud.

În schimb, cunoștea nebunia a ceea ce erau dar reușea nu doar s-o controleze, ci s-o folosească, să dacă din ea ceva mai bun. Avu

imaginea bruscă a minunatelor lui mâini aranjând cu blândețe *flori* în timp ce lupul lui avea o nevoie însetată de violență.

Charles era un monstru. Asasinul tatălui său. N-avea să-și mai permită să creadă o minciună vreodată. Dacă Bran i – ar fi cerut-o, el l-ar fi ucis pe Jack. L-ar fi ucis știind că omul era doar o victimă, că era probabil un om bun. Dar n-ar fi fost ceva nepăsător. Văzuse cât de ușurat fusese el când Bran găsisese o alternativă la uciderea omului.

Perechea ei era un ucigaș, dar nu-i plăcea asta. Privind la asta cu claritate, era destul de uimită de cum reușea el să fie atât de civilizat și totuși să poată îndeplini sarcinile a cine și ce i se cerea să fie.

Apa începuse să se răcească.

Își șamponă părul, savurând modul în care spuma era atât de ușor de clătit; apa din Chicago era mult mai moale. Își condiționează părul cu ceva ce mirosea a ierburi și mentă, recunoscând parfumul din părul lui Charles. Până atunci, apa devenise inconfortabil de rece.

Își luă un timp lung pentru a-și descălci părul fără să se uite la oglindă și se concentrează în a nu simți nimic. Era bună la asta, se perfecționase în ultimii trei ani. Când avea să-l înfrunte din nou, nu voia să fie din nou o imbecilă plângăcioasă, speriată de umbra ei. Așa că trebuia să-și controleze teama.

Știa un mod în care să facă asta. Era un truc, dar își dădu permisiunea singură, măcar pentru noaptea asta, pentru că se făcuse de râs, ascunzându-se în baie.

Se uită la sine în oglindă și urmări cum ochii căprui pălesc într-un albastru argintiu și înapoi. Atât și nu mai mult. Tăria și lipsa de teamă a lupoaicei o învăluiră și-i dădură o stare de acceptare calmă. Orice s-ar fi întâmplat, avea să supraviețuiască. O făcuse și înainte.

Dacă Charles era un monstru, era din necesitate și nu de bună voie.

Se îmbracă în cămașa galbenă și în blugi, apoi deschise încet ușa băii.

Charles se sprijinea, cu ochii încă aurii, de peretele din fața băii. În afară de ochi, era epitomul completei relaxări – dar ea știa acum să-i creadă ochii.

„Am hotărât că trebuie să afli despre Asil, „îi spuse de parcă n-ar fi existat nicio pauză în conversația lor.

„Bine”. Rămase în prag, camera aburită încălzindu-i spatele.

El vorbi încet și apăsător, de parcă ar fi trebuit să-și smulgă cuvintele dintre dinți. „Asil nu e de fapt numele lui, dar așa îl numesc cei mai mulți oameni. Îți mai spun și Maurul.”

E înțepenit. Poate că habar n-avea multe despre neamul ei, dar până și ea auzise despre Maur. Nu era un lup cu care să te încurci.

El îi observă reacția, iar ochii i se îngustară. „Dacă ar fi în lume un lup mai bătrân decât tatăl meu, Asil ar putea fi acela.”

Părea să-i aștepte reacția, așa că în cele din urmă întrebă, „Nu știi cât de bătrân este Asil?”

„Știi cât e de bătrân el. Asil s-a născut chiar înainte ca Charles Martel, bunicul lui Carol cel Mare, să-i înfrângă pe mauri în Bătălia de la Tours.”

Probabil că ea avea o expresie de habar-n-am.

„Secolul Opt, Era Creștină.”

„Adică ar avea cam...”

„Cam treisprezece secole.”

Se sprijini și ea de perete. Văzuse povara vârstei asupra lui, dar niciodată n-ar fi ghicit cât de mulți ani avea.

„Deci nu ești sigur despre tatăl tău?” Treisprezece secole erau vreme lungă.

El ridică din umeri, clar că nu-i păsa care e răspunsul. „Tata e bătrân”. Își întoarse ochii aurii de la ea.

„Asil a venit aici acum paisprezece – cincisprezece ani, ca să-i ceară tatălui meu să-l ucidă. S-a mulțumit cu promisiunea că va muri, în schimb – imediat ce tatăl meu își poate da seama că chiar este nebun.”

Charles îi surâse puțin. „Asil nu are nicio problemă cu tata care să-i fie Alfa. Dar are o problemă că sunt eu mai dominant decât el – de asta cred că tata e mai bătrân decât Asil. Tinerețea mea relativă e ca un ghimpe în labă pentru el.”

Anna cântări lucrurile în minte. „N-a zis el ceva despre Alfa pe care-l avea în Europa? Nu țin minte să se fi zis despre el că este Alfa, în poveștile despre el”. Erau o mulțime de povești despre Maur. Era aproape ca un erou popular – sau un bandit – printre lupi.

„Nu e ușor să fii Alfa,” spuse Charles. „E o mare responsabilitate, o grămadă de muncă. Unii dintre lupii bătrâni devin foarte pricepuți în

a ascunde ce sunt față de alții – asta e unul din motivele pentru care Alfa nu primesc ușor lupi bătrâni în haitele lor. Asil e suficient de dominant”. Zâmbi din nou, dar de data asta fu mai mult o arătare a colților. „Era aici de câteva luni când m-am băgat între el și unul din lupii noștri non-rezidenți. N-a fost amuzat să afle că eu chiar eram mai dominant decât el.”

„Poate să se supună tatălui tău pentru că e mai bătrân, celorlalți Alfa – pentru că de fapt nu se supune. Dar, când trebuie să asculte de tine când ești așa de tânăr și nici măcar nu ești Alfa...”

Charles aprobă din cap. „Așa că mă tachinează, iar eu îl ignor. Apoi el încearcă iar, mai serios.”

„Asta s-a întâmplat astă-seară?” Anna putea înțelege. „Se folosea de mine ca să te atingă pe tine.”

Charles își înclină capul într-un gest mai mult lupesc decât uman. „Nu pe de-ntregul. Maurul a avut o pereche, dar a pierdut-o acum câteva sute de ani. A murit înainte de vremea mea, așa că n-am întâlnit-o niciodată, dar se presupune că și ea era Omega, ca tine”. Dădu din umeri. „Niciodată n-a spus că așa era unde puteam eu să aud, nici tata. Sunt o grămadă de povești despre Maur și până când n-am văzut reacția lui când te-a întâlnit la înmormântarea lui Doc, aș fi crezut că și asta e o hiperbolă, cum sunt alte legende legate de numele lui.”

Căldura de la dușul ei dispăruse, iar răceala lăsată în urmă de apă o înfrigura – sau poate că era felul în care se uitase în ochii ei bătrânul lup, în biserică. „De ce te-ai răzgândit când i-ai văzut reacția?”

Putea să-și dea seama după semnul făcut de Charles că pusese întrebarea potrivită. „Pentru că atunci când a observat ce ești, a încetat să încerce să mă enerveze pe mine – și a devenit interesat de tine”. Respiră adânc. „De asta ți-a adus flori. De asta, când a amenințat să încerce să te cucerească și să mă părăsești, mi-a fost atât de greu să mă controlez – pentru că știam că chiar intenționa asta.”

Ea decise să se gândească la asta mai târziu, și să rămână atentă la conversație, ca să nu-l provoace fără să vrea. „De ce mi-ai spus despre Asil? E un avertisment?”

El privi în altă parte, fața lui o mască fără expresie. „Nu”. Ezită, apoi spuse cu o voce mai moale, „Nu cred. Pentru tine sună ca un avertisment?”

„Nu, „spuse ea în cele din urmă, la fel de frustrată de informația grijulie care evita ceva ce ea aproape putea să simtă – acel ceva care făcea ca lupul lui să fie atât de aproape.

Înainte să-l poată întreba ce îl deranjează, îi spuse el, cu fața întoarsă, pe cât de repede putea să pronunțe cuvintele. „Voia să știi *tu* că dacă, în perioada dinaintea primei luni pline, decizi că nu mă vrei – ai putea să-l alegi pe el în schimb”. Chiar și cu capul întors, ea putea să-i vadă marginea zâmbetului amar. „Și știa că mă poate obliga să-ți spun asta.”

„De ce mi-ai spus?” Vocea ei era blândă.

El se răsuci din nou spre ea. „E dreptul tău să știi că, deși suntem compatibili, mă poți refuza.”

„Tu mă poți refuza?”

„Nu știu. N-am mai auzit despre o legătură care se petrece pe dos, ca a noastră – Fratele Lup te-a ales, a ales lupoaița ta și m-a lăsat pe mine să-i urmez. Dar nu contează – nu vreau să te refuz.”

Lupoaița ei îi clarifica mintea uneori, dar lupoaița îl alesese pe omul ăsta și nu-i dădea loc de îndoială despre părerea ei privind alegerea altuia. Fu forțată s-o împingă puțin înapoi ca să poată înțelege clar ce voia el să-i spună.

„Și *de ce* aș face asta?”

Voia el ca ea să-l refuze?

Avea gâtul uscat ca praful. Ea, om și lupoaică, avea nevoie de el ca de un drog, cum avea nevoie de toate lucrurile pe care părea să le promită el: siguranță, dragoste, speranță – un loc căruia să-i aparțină. Își frecă nervos mâinile de coapse de parcă asta i-ar fi calmat încordarea.

El șopti, „Sper să nu faci asta. Dar trebuie să afli care-ți sunt opțiunile”. Avea mâinile încleștate pe coapse.

Ea miroși ceva ascuțit în parfumul lui, ceva ce nu mai găsisese înainte. Blestemat fie Leo că o lăsase dezavantajată de ignoranță. Și-ar fi dat mâna dreaptă să știe ce simțea Charles, să știe că spune adevărul – și când încerca doar să n-o rănească.

El îi aștepta răspunsul, dar ea nu știa ce să spună.

„Opțiuni”. Încercă să fie neutră. Ce voia de la ea?

Evident nu neutralitate. Pumnii i se deschiseră și închiseră de

două ori. Cu nările deschise larg, se uită la ea cu ochi galbeni, fierbinți.

„Opțiuni, „mârâi el, cu vocea atât de joasă încât ea putea simți bubuitul în piept. „Asil o să răspândească vestea, și o să fii îngropată în lupi care și-ar da bucuroși viața pentru o șansă să fie perechea ta.”

Întregul lui corp tremura, și se sprijinea de perete de parcă îi era teamă să nu-i dea drumul pentru a se arunca asupra ei.

Îl lăsa fără ajutor. El își pierdea controlul, iar ea nu-l ajuta, nu știa cum să-l ajute.

Luă o respirație adâncă, încercând s-o lase să ducă cu ea toată nesiguranța. Asta nu era un bărbat care voia să renunțe la perechea lui. Era un bărbat care încerca să facă lucrul cel mai onorabil – să-i dea de ales, indiferent cât îl costa pe el. Era corect, iar știind asta putu să se calmeze, și o lăsa pe lupoaică să se întoarcă și să-i dea încrederea necesară.

Pentru ea, el tremura ca un alcoolic lipsit de ginul lui, pentru că simțea că ea are nevoie să-și cunoască opțiunile, indiferent cum ar fi simțit lupul să-și piardă perechea. Cavalerul ei, într-adevăr.

Lupoaicei nu-i plăcea să-l vadă nefericit, voia să-l lege dea ea, *de ele*, cu lanțuri și dragoste până n-avea să se mai gândească vreodată să le părăsească.

„Atunci, bine, „zise ea pe cât de repede putu, în urma greutății revelației, o greutate care-o făcea să se simtă caldă și în siguranță în timp ce ochii-i ardeau de lacrimi. Vocea ei suna cam răgușit. „E bine că putem face ceva să rezolvăm imediat situația asta.”

Se holbă la ea de parcă avea nevoie de ceva timp ca să proceseze ce spusese. Pupilele i se contractară și nările îi fremătară.

Apoi se aruncă de lângă perete și năvăli peste ea, trupul lui mare apăsând-o cu o intensitate înspăimântătoare de tocul ușii. Gura lui o mușca frenetic de gât. Dădu peste un nerv care trimise fulgere de-a lungul coloanei ei vertebrale, și ei i se înmuieră genunchii.

Un miros puternic de mosc se ridică din pielea lui, în timp ce-o ridică în brațe cu o mișcare abruptă, necoordonată care-o făcu să se lovească dureros cu un umăr de ușa. Rămase nemișcată cât el o căra de-a lungul coridorului; mai văzuse un lup împerechindu-se și știa că nu trebuie să facă nimic decât să se supună cuminte.

Doar că nu se putea opri să-i atingă fața ca să vadă dacă roșeața de pe marginea pomeților lui era mai fierbinte decât restul lui. Și apoi

degetele ei alunecară pe colțul gurii lui, unde un zâmbet rapid trăda așa de des amuzamentul pe care el îl ascundea, altfel.

El întoarse puțin capul și-și strânse dinții pe degetul ei mare, destul de puternic ca să-l simtă, dar nu suficient cât să doară. Poate, gândi ea, când el deschise gura, dând drumul degetului doar ca apoi să-i muște ușor vârful urechii, trimițând un val de căldură în locuri neașteptate, poate că și ea era gata să se împerecheze. Cu siguranță nu se mai simțise așa înainte.

Deși nu mai era nimeni altcineva în casă, el închise ușa dormitorului cu un picior, învăluindu-i în căldura întunecoasă din dormitorul lui.

Dormitorul lor.

Nu o așeză pe pat ci mai degrabă căzu împreună cu ea, scoțând sunete de grabă mai mult lupești decât umane în timp ce făcea asta. Sau poate că ea scotea sunetele.

Îi sfâșie blugii, dându-i jos, și ea-i întoarse favorul. Era satisfăcător să simtă cum se rupe materialul greu sub mâinile ei. Mai satisfăcătoare era mătasea caldă a pielii lui sub degetele ei. Mâinile lui erau bătătorite, și evident încerca din greu să fie blând, din când în când o apucau brutal când se strădui să o miște unde o voia fără să se ridice de pe ea.

Cu lupoaica în ascendență, el nu o speria deloc. Lupoaica știa că el nu i-ar face rău.

Îi înțelegea pasiunea pentru că și ea se simțea la fel: de parcă nimic nu era mai important decât atingerea pielii lui de a ei, de parcă ar fi murit dacă ar fi părăsit-o. Teama și lipsa ei de interes pentru sex obișnuită pentru ea – chiar dacă lupoaica nu fusese decât suficient de animalică pentru a îndura ce-i făcuseră ceilalți – erau atât de departe că nu mai erau nici măcar amintire.

„Da, „îi spuse el. „Curând.”

„Acum, „comandă ea ascutit, deși nu era chiar sigură ce vrea să-i facă el.

El râse și sunetul se rostogoli ruginit în pieptul lui. „Răbdare.”

Cămașa ei se rupse iar sutienul urmă imediat, apoi pielea ei ajunse lângă cămașa lui de flanel. Nerăbdătoare, trase și ridică de ea, smulgând nasturi și pe jumătate sufocându-l până i-o dădu jos. Graba ei părea să-l înfierbânte, și mâinile lui îi traseră coapsele în poziția

corectă.

Ea şuieră când el intră în ea, cu grijă, mult prea încet. Îl mușcă de umăr pentru că era prea grijuliu. El mârâi ceva gros care poate-or fi fost cuvinte – sau poate nu. Însă numai când fu convins că ea e gata dădu drumul controlului de care se agățase cu vârfurile degetelor încă de la plecarea lui Asil.

Prima dată fu repede și puternic, dar nu foarte repede pentru ea. De-abia terminaseră când el începu iar. De data asta, el stabili ritmul și o reținu când ea l-ar fi forțat să se grăbească.

Nu mai simțise niciodată ceva asemănător, sau ca pacea satisfăcută care o urmă în somn. Se putea obișnui să se simtă așa

Se trezi în miez de noapte la sunetul nefamiliar al centralei care pornea. Cândva în timpul somnului, se rostogolise de lângă el. El era de cealaltă parte a patului, cu fața relaxată. Sforăia ușurel, aproape torcând, și asta o făcu să zâmbească.

Întinse o mână spre el. Apoi se opri. Dacă îl trezea, și el ar fi fost supărat că-l deranjase în somn?

Știa, știa, că nu i-ar păsa. Dar lupoaica ei, care o ajutase să suporte tot ce-i făcuseră ceilalți, care o lăsase să se bucure de atingerea lui, dormea și ea. Anna se ghemui în partea ei de pat, întorcându-se cu spatele la el până la urmă. Agitația ei probabil îl deranjase, pentru că brusc el fu lângă ea, lipindu-se de spatele ei. Alarma bruscă pe care o simți pentru că nu se așteptase la mișcarea lui o trezi pe lupoaică.

El puse un braț peste mijlocul ei. „Culcă-te.”

Cu lupoaica acolo ca s-o apere, se putu preda felului în care căldura trupului lui făcea ca mușchii și oasele ei să se relaxeze în prezența lui, pe care o simțea ca un lucru bun. Îi apucă încheietura cu o mână și o ținu peste stomac înainte de a se lăsa purtată de somn. Al ei.

Când o trezi, era încă întuneric afară.

„Neața, „zise el, vocea lui bubuind sub urechea ei. Era atât de bine că ea se prefăcu că doarme, încă.

El o prinse în brațe și se rostogoli repede de două ori. Ea reuși să scoată un sunet scurt înainte de a cădea cu el direct jos din pat. Ateriză peste el, și coapsa ei pe stomacul lui vibra din cauza râsului lui tăcut.

„Așa, deci?” murmură ea, și, înainte de a-și aminti de rana lui, își vârî degetele în mușchii de sub coastele lui.

„Nu mai face, „mârâi el în glumă, prinzându-i mâna înainte de a-l gădila din nou. Părea amuzat, probabil că nu-l lovise. „Avem o treabă de făcut, femeie, și din cauza ta întârziem.”

„Ha, „zise ea, și dădu puțin din coapse, făcându-i pe amândoi să fie foarte conștienți că el ar fi fost probabil de acord să mai întârzie puțin. Apoi se zvârcoli ceva mai hotărât și scăpă din strânsoarea lui.

„ Neața, „îi spuse. „E timpul să plecăm”. Și plecă în pielea goală din cameră, pe coridor, spre baie.

El o urmări plecând apreciativ, conștient de scânteia de pură fericire care-i lumina sufletul. Nu arăta deloc bătută dimineața asta – și legănatul ăla al coapselor ei îi spunea că și ea se simte destul de bine.

El o făcuse să se simtă așa. Cât de mult timp trecuse de când nu mai fusese cauza fericirii cuiva?

Rămase întins pe podea să se bucure de senzație până când conștiința îl muștră. Aveau o treabă de făcut. Cu cât ajungeau mai repede în pădure, cu atât aveau să se întoarcă să se mai joace puțin.

Pentru asta, își testă experimental rănile. Dureau încă, și avea să fie mai încet din cauza lor – dar cum promisese Samuel, se simțea mult mai bine. Și nu doar datorită Annei.

Era îmbrăcat și strângea echipamentul de iarnă din dulap – trebuia să găsească alt loc pentru toate astea, ca să-i dea Annei jumătate din el – când Anna se întoarse. Era înfășurată într-un prosop de baie și evident pierduse ceva din curaj cât timp fusese acolo.

Se hotărî să-i dea puțin spațiu. „Fac eu micul dejun cât timp te îmbraci.”

Ochii ei erau în podea cât se strecură pe lângă el. Dacă n-ar fi avut urechi bune, n-ar fi auzit-o spunând nervos, „Bine.”

Dar nimic nu putea bloca mirosul puternic de teamă pe care-l sesiza nasul lui. Înțepeni unde stătea și o privi cum își ținea umerii strânși în supunere când îngenunche pe podea lângă cutia ei cu haine.

Încercă să deschidă legătura între ei... dar nu era mai puternică decât fusese ieri sau în prima zi când se întâlniseră.

Nu mai avusese pereche niciodată, dar știa că ar fi trebuit să funcționeze. Dragostea și sexul ar fi legat om cu om – apoi lupul ar fi ales, sau nu. Cum lupii lor aleseseră deja, cum el alesese, fusese sigur că făcând dragoste, legătura lor ar fi fost formată.

Se uită la ea, oasele ascuțite ale coloanei ei și ale umerilor arătând că ea avea nevoie evidentă să mai ia în greutate – un semn vizibil al suferinței pe care o îndurase în haita lui Leo. Cele mai rele cicatrice nu se vedeau: vârcolacii rareori purtau cicatrice exterioare.

Deschise gura să spună ceva, apoi se opri. Avea nevoie să se gândească bine înainte de a ști ce să întrebe măcar. Sau pe cine să întrebe.

Îi dădu să mănânce micul dejun, nu mult mai aproape de întrebările pe care voia să i le pună. Dar chiar distras, îl amuză să simtă ce satisfacție avea urmărind-o mâncând – chiar dacă ea nu voia să se uite la el.

„O să plecăm ceva mai târziu decât plănuiam,” spuse brusc când clătea tigăile și le puneă în spălătorul de vase. „Am ceva ce-aș vrea să facă Heather – și mai e o persoană pe care trebuie s-o văd.”

Ea era încă în sufragerie, dar lăsa tăcerea să vorbească pentru ea. Era încă intimidată de el sau de noaptea trecută ca să o întrebe. Pentru asta era recunoscător. Nu avea intenția s-o mintă – dar nu voia nici să-i spună cu cine avea de gând să vorbească.

„Atunci termin eu de spălat vasele,” se offeri ea.

„Bine”. Își uscă mâinile și se opri să-i sărute creștetul capului – un sărut rapid, lipsit de pasiune care n-ar fi trebuit să crească încordarea ei, dar suficient pentru ca Fratele Lup să fie satisfăcut că ea știe cui îi aparținea el. Era al ei, fie că ea-l voia sau nu.

Heather era încă la tatăl lui, dormind în camera de lângă cea în care era partenerul ei. Cu ochii umflați și obosiți, dădu niște telefoane și făcu niște sugestii, aranjând lucrurile după cum îi conveneau lui.

Ceea ce-l lăsa doar cu o persoană de localizat. Din fericire, descoperise că cei mai mulți oameni erau ușor de găsit la cinci și jumătate dimineața.

ȘAPTE

Asil visă o casă familiară: mică și bine făcută, o casă construită pentru un climat mai cald, cu portocali îngrijiți bine lângă ușă. Se opri lângă banca așezată în cel mai bun loc pentru a prinde umbra celui mai mare dintre portocali când soarele era sus pe cer. Trecând un deget peste îmbinarea neșlefuită dintre două din bucățile care formau spătarul, își dori în van să aibă timp să o repare.

Chiar știind ce urma să se întâmple, nu se putu forța să rămână lângă bancă, nu când Sarai era în casă. Nu avea nicio fotografie a ei, și nici una dintre portretele pe care încercase să le picteze nu semănau cu ea. Talentul lui artistic era cel mult la nivelul unui oarecare. Doar în vise o vedea.

Făcu doar un pas și ajunse în camera principală. Pe jumătate atelier, pe jumătate bucătărie, încăperea ar fi trebuit să fie utilitară, dar Sarai atârname coșuri cu plante și pictase flori pe gresia din podea, făcând-o primitoare. Pe masa de lucru plasată în spatele camerei, perechea lui toca un baton de scorțișoară în pulbere fină, cu mâini rapide și pricepute.

Trase aer în piept ca să-i savureze mirosul, îmbogățit de mirodeniile cu care lucra, ca de obicei. Favoritul lui era Sarai și vanilie, dar Sarai și scorțișoară era aproape la fel de bun.

Era minunată în ochii lui, chiar dacă știa că altora putea să nu li se pară așa. Mâinile ei erau bătătorite și puternice, cu unghiile tăiate scurt. Mâncile scurte ale rochiei ei lăsa să se vadă mușchi căpâtați

prin muncă și prin alergarea ca lupoaică prin dealurile sălbatice din împrejurimi. Nasul ei, care o făcea să dispere, era lung și puternic, cu o umflătură mică și delicioasă la capăt.

Se întinse, dar n-o putu atinge. „Sarai?”

Când ea nu se întoarse spre el, știu că avea să fie visul urât. Se luptă să se elibereze cum ar fi făcut-o unul din verii lui lupi – sălbatici, cu un picior prins în capcană, dar nu-și putea roade piciorul sau forța capcana care-l ținea aici. Așa că trebui să privească neajutorat cum se întâmplară toate, din nou.

Se auziră copite pe pietrele pe care le fixase lângă ușă ca să împiedice răspândirea noroiului. Sarai lovi ușor cu limba pe cerul gurii, neplăcut surprinsă – întotdeauna urâse să fie întreruptă când pregătea medicamente.

Totuși, așeză mojarul și pistilul alături și-și scutură șorțul. Iritată sau nu, el știa că ea nu respingea nici un fel de târg. Pe vremea aceea, banii nu erau ceva de neglijat. Și, pentru Sarai, un vizitator n-avea de ce fi periculos.

Un soldat uman nu era o amenințare pentru o femeie care era și vârcolac, iar ascensiunea la putere a lui Napoleon întrerupsese războaiele celelalte, mai periculoase. Cele câteva familii de vrăjitoare care mai rămăseseră în Europa încetaseră să se mai extermine între ele în cele din urmă, obligate mai degrabă să se protejeze de ravagiile luptelor mai normale. Nu avea nici un motiv să fie îngrijorată, și nu putea auzi încercările frenetice ale lui Asil de a o avertiza.

Ușa se deschise și, pentru un moment, Asil văzu ce văzuse Sarai.

Femeia din prag avea osatură ușoară, arăta fragilă. Părul ei negru, de obicei nestăpânit și cârlionțat, fusese îmblânzit și strâns într-un coc, dar stilul sever o făcea să arate chiar mai tânără. Avea șaisprezece ani. Ca și Sarai, avea părul și ochii negri, dar spre deosebire de mama ei adoptivă, trăsăturile ei erau rafinate, aristocratice.

„Mariposa, copilă,” exclamă Sarai. „De ce pleci așa departe de una singură? Sunt soldați peste tot! Dacă voiai să faci o vizită, ar fi trebuit să-mi spui și l-aș fi trimis pe Hussan să te țină în siguranță.”

Trecuseră două sute de ani de când cineva îl chemase pe acel nume, și sunetul îi îndureră inima.

Gura Mariposei se strânse puțin. „Nu voiam să te deranjez. Sunt

în siguranță”. Chiar și în vis el își dădea seama că vocea ei suna ciudat, diferită: rece. Mariposa a lui, fluturașul lui, fusese emoțională dincolo de orice altceva, dansând între furie și supărare la însorire într-o răsuflare.

Sarai se încruntă la ea. „Nimeni nu e destul de în siguranță. Nu în timpurile astea”. Dar chiar în timp ce o certa, strânse în brațe pe fata pe care o crescuse de parcă ar fi fost a ei. „Ai crescut, copilă, lasă-mă să mă uit la tine”. Făcu doi pași înapoi și scutură din cap. „Nu arăți bine. Te simți bine? Linnea a promis că va avea grijă de tine... dar astea sunt vremuri negre.”

„Sunt bine, Sarai, ”îi spuse Mariposa, dar vocea fetei era în neregulă, plată și plină de încredere – și mințea.

Sarai se încruntă la ea și-și puse brațele în șold. „Ar trebui să știi să nu încerci să mă minți. Ți-a făcut ceva rău?”

„Nu, ”răspunse Mariposa cu voce joasă. Asil putu simți cum puterea se strânge în jurul ei, diferită acum decât fusese când o trimiseseră la cei ca ea, pentru pregătire. Magia ei fusese sălbatică și fierbinte, dar puterea asta era întunecată și rece la fel cum era vocea ei.

Zâmbi, și pentru o clipă el putu întrezări copila ce fusese ea odată în locul vrăjitoarei în care se transformase. „Am învățat multe de la Linnea. M-a învățat cum să mă asigur că nimeni nu-mi poate face rău vreodată. Dar am nevoie de ajutorul tău.”

Soneria îl trezi pe Asil înainte să fie obligat s-o vadă din nou pe Sarai murind. Zăcea în patul gol, mirosind a transpirație din cauza teroarei și a disperării. Ale lui.

Charles se făcu confortabil pe leagănul de pe veranda bătrânului lup și încercă să se piardă în timp indian. Era un truc pe care nu-l deprinsese niciodată complet – bunicul lui mormăia mereu că spiritul tatălui lui era prea puternic în el.

Știa că Asil auzise soneria, putea auzi dușul funcționând – și nu se așteptase niciodată de la Asil la curtoazia unei apariții rapide, în special când venise la așa o oră necivilizată dimineața. El și Anna aveau

să pornească cu întârziere, dar prada lor oricum nu era un pește mai ușor de prins în zori. Și era mai important pentru el să prindă un răufăcător, chiar dacă răufăcătorul omora oameni.

Aproape că mersese la tatăl lui în loc de Asil după ce vorbise cu Heather, la Bran acasă. Doar mirosul mamei lui vitrege îl împiedicase să bată la ușa dormitorului lui Bran. În dimineața asta, Charles nu se simțise în stare să danseze dansul condus de Leah. Când reușea să-l facă să se poarte urât (și ar fi făcut asta), tatăl lui ar fi trebuit să intervină; nimeni, nici măcar unul dintre fiii lui, nu avea voie să se poarte nerespectuos cu perechea Marrok-ului. Și apoi n-avea să mai aibă loc nicio discuție.

Așa că se duse la cealaltă persoană care ar fi putut înțelege ce se întâmplase, de ce legătura dintre el și Anna nu era completă; Asil, a cărui pereche fusese Omega. Asil, care nu-l plăcea aproape în egală măsură cu Leah, deși pentru motive diferite.

Fratele Lup credea că urmau să aibă loc o grămadă de lucruri amuzante în discuția asta. Amuzament sau luptă – iar lupului îi plăceau amândouă.

Charles oftă și privi cum aburul respirației dispare în aerul rece. Poate că avea să fie un efort consumat degeaba. Parte din el voia să mai lase să mai treacă un timp. Doar pentru că partea mai lentă a procesului de împerechere, când lupul accepta lupoica, se terminase aproape imediat ce o văzuse prima dată, nu însemna că cealaltă jumătate ar trebui să aibă loc la fel de repede.

Dar ceva îi spunea că era ceva mai mult în neregulă, ce nu se putea rezolva în timp. Iar un bărbat al cărui tată era vârcolac și mama era vrăciță știa că trebuie să-și asculte intuiția.

În spatele lui, ușa se deschise brusc.

Charles continuă să legene încet, înainte-înapoi, leagănul de pe verandă. Întâlnirile cu Asil începeau de obicei cu un joc de putere de-un fel sau altul.

După câteva minute, Asil păși dincolo de leagăn către balustrada care împrejmuia veranda. Sări pe marginea ei, cu un picior apăsător pe balustradă, strâns la piept. Îl lăsă pe celălalt să atârne nepăsător. Purta blugi și nimic altceva, iar părul lui ud, unde nu-i atingeau pielea, începu să înghețe în frig, potrivitându-se cu urmele argintii de pe spatele lui; Asil era unul din puținii vârcolaci văzuți de Charles care purtau

cicatrici. Urmele tăiau în spatele coastelor lui unde l-ar fi sfârtecat alt vârcolac – aproape exact, își dădu seama Charles, unde erau și rănilor lui. Dar cicatricile lui Asil fuseseră provocate de gheare, nu de gloanțe.

Poza o grămadă, Asil. Charles nu fusese niciodată sigur dacă era deliberat sau era doar un obicei vechi.

Asil privi fix la pădurea de dincolo de casa lui, însă înțeleștată de umbrele dimineții timpurii, înainte de răsărit, în loc să se uite la Charles. În ciuda dușului recent, Charles putea mirosi teamă și durere. Și-și aminti ce spusese Asil la înmormântare: că visa din nou.

„Uneori tata ar putea să-ți păzească somnul, „murmură Charles.

Asil scoase un râs aspru, își înclină capul și se ciupi de nas. „Nu de astea. Nu acum. Și de ce mă aștepți aici în dimineața asta plăcută?” Făcu un gest grandios care indică iarna, frigul, și momentul din zi într-o singură mișcare largă a mâinii.

„Vreau să-mi spui despre lupii Omega, „zise Charles.

Ochii lui Asil se lărgiră cu o expresie de surprindere exagerată în mod comic. „Probleme deja, cățelușule?”

Charles doar dădu din cap. „Anna nu știe mai nimic despre cum să fie vârcolac. Ar fi de ajutor dacă măcar unul dintre noi ar ști ceva despre faptul că e Omega.”

Asil se uită la el pentru un moment, și amuzamentul superficial se stinse. „Asta ar putea fi o conversație lungă, „spuse, în cele din urmă. „De ce nu intri să bei o ceașcă de ceai?”

Charles șezu la o masă mică și îl urmări pe Asil pregătind ceaiul de parcă era o geisha japoneză, fiecare mișcare importantă și exactă. Orice vis ar fi avut, îl împiedica pe Asil să-și joace rolul obișnuit de vârcolac nebun. Doar văzându-l așa, Charles își dădu seama cât de bun era teatrul jucat de Asil. Asta se întâmpla când Asil era într-adevăr perturbat: mișcări mult prea precise, preocupare cu lucruri de nimic, lucruri care nu contau.

Nu-l făcea cu nimic mai puțin nebun sau mai puțin periculos, dar văzu în cele din urmă motivul pentru care tatăl lui nu-l luase pe Asil de pe nervii tuturor, încă.

„Ceaiul nu are niciodată gustul cel mai bun, aici, „spuse Maurul, punând în fața lui Charles o cupă de porțelan delicat, cu filigran de aur. „Din cauza altitudinii, apa nu ajunge destul de fierbinte. Cel mai bun ceai e cel fiert la nivelul mării.”

Charles ridică ceașca și luă o înghițitură, așteptând ca Asil să se calmeze.

„Așadar,” spuse celălalt vârcolac, așezându-se în fața lui Charles, „ce vrei mai exact să afli despre Omega?”

„Nu sunt sigur”. Charles frecă marginea ceștii cu un deget. Acum că era aici, nu-i venea să expună problema cu Anna unui om care voia să fie dușmanul lui. Se mulțumi să spună, „De ce nu începi prin a-mi spune exact cum diferă de lupii supuși.”

Asil ridică o sprânceană. „Păi, dacă te aștepti încă ca perechea ta să fie supusă, o să ai parte de o surpriză.”

Charles nu se putu opri să zâmbească la asta. „Da. Asta am dedus imediat.”

„Noi, care suntem dominanți, avem tendința de a considera că aspectul ăsta al faptului de a fi vârcolac este rangul: cine trebuie ascultat, cine trebuie să asculte. Dominant și supus. Un lup supus nu e incapabil să se apere: poate să lupte, să ucidă ca oricare altul. Dar un supus nu simte nevoia să lupte – nu cum simte un dominant. Sunt o comoară a haitei. O sursă de echilibru și scop. De ce există un dominant? Ca să-i apere pe cei mai jos de el, dar să protejezi un supus e mai plin de răsplată pentru că un supus n-o să aștepte niciodată până când ești rănit sau te-ai întors cu spatele înainte de a încerca să testeze dacă într-adevăr ești mai dominant ca el. Lupii supuși sunt de încredere. Și unesc haita pentru scopul de a-i păstra în siguranță și bine îngrijiți.”

Luă o gură de ceai și sforăi. „Când discut despre asta în engleză sună de parcă vorbesc despre o relație sexuală – ridicol.”

„Dacă te simți mai în largul tău în spaniolă, n-ai decât,” se oferă Charles.

Asil dădu din umeri. „Nu contează. Știi toate astea. Avem aici lupi supuși. Știi la ce servesc.”

„Când am întâlnit-o pe Anna, pentru prima oară în viața mea lupul a adormit.”

Toată nepăsarea dispăru, și Asil ridică privirea de la ceaiul lui ca să se uite la Charles. „Da,” șopti. „Asta este. Pot să-ți lase lupul să se odihnească, să fie calm.”

„Nu mă simt așa mereu în preajma ei.”

Asil râse, împrôșcând ceaiul din ceașcă, la care se uită cu părere

de rău înainte de a o da la o parte. „Sper și eu că nu, nu dacă ești perechea ei. De ce ai vrea să fii pe lângă cineva care te emasculează așa tot timpul? Să te transforme din dominant în supus prin simpla ei prezență? Nu. Nu trebuie să te calmeze în fiecare moment.”

Își șterse gura cu un șervet de pânză, pe care îl împături frumos și-l așeză lângă ceașcă. „De cât timp este vârcolac?”

„Trei ani.”

„Ei bine, presupun că acum e vorba doar de instinct. Ceea ce înseamnă că dacă nu mai simți efectele tot timpul acum, fie ea se simte în mare siguranță cu tine – sau ai făcut-o să fie atât de neliniștită că nu mai are ce pace să împărtășească”. Zâmbi lupește. „Care dintre astea crezi că e? Câți oameni *nu sunt* speriați de tine într-un fel sau altul?”

„Asta te deranjează?” întrebă Charles, din curiozitate cinstită. „Ție nu ți-e frică de mine.”

Asil rămase nemișcat. „Bineînțeles că îmi este.”

„N-ai atâta bun simț să-ți fie frică de mine”. Charles dădu din cap și reveni la întrebările lui. „Omega au același scop în haită ca supușii, doar că mai mare, nu?”

Asil râse, de data asta un sunet adevărat. „Acum trebuie să mă apăr zicând că „bineînțeles că am atât bun simț să fiu speriat?””

Charles, obosit de jocuri, oftă. „Există o diferență între a fi supus și Omega. Pot s-o simt, dar nu știu ce înseamnă. În loc să asculte de ordinele tuturor, ea nu ascultă de nimeni. Asta pricep.”

„Un Omega are toate instinctele protectoare ale unui Alfa și niciuna din tendințele violente, ”spuse Asil, evident morocănos că era forțat să se întoarcă la discuție. „Anna a ta o să te învârtă pe deget în timp ce se asigură că toți cei din haita ei sunt fericiți și protejați de orice le-ar putea face rău.”

Asta era. Aproape putea aduna ițele la un loc. Lupoica Annei nu era violentă... era doar puternică și protectoare. Cum fusese afectată lupoica de ajustarea Annei la faptul de a fi vârcolac – și abuzul ei sistematic?

Gândind cu voce tare, Charles spuse, „Durerea face un dominant mai violent, și exact pe dos cu un supus. Ce se întâmplă cu un Omega care este torturat?” Dacă s-ar fi gândit la Asil și nu la Anna, n-ar fi formulat întrebarea în așa termeni.

Fața Maurului păli și mirosul lui fluctuă sălbatic. Țâșni în

picioare, doborându-și scaunul și răsturnând masa care lovi peretele și se răsturnă pe-o parte.

Charles se ridică încet și așează ceașca pe cea mai apropiată suprafață. „Scuzele mele, Asil. N-am vrut să-ți reamintesc lucruri mai bine uitate.”

Asil rămase un moment pe muchie, gata de atac, apoi toți mușchii încordați se relaxară, și el păru obosit până în adâncul sufletului. Fără un cuvânt, părăsi încăperea.

Charles își clăti ceașca și o puse, răsturnată, în chiuvetă. Nu era de obicei atât de neglijent. Perechea lui Asil murise, torturată până la moarte de o vrăjitoare care folosisse durerea și moartea ei pentru a câștiga putere. Deși îl irita Asil – în special ultima și cea mai eficientă metodă de chin: Anna – n-ar fi folosit vreodată în mod deliberat moartea perechii lui Asil pentru a-l chinui. Dar mai multe scuze n-ar fi făcut nimic în plus.

Murmură o scurtă rugăciune pentru o binecuvântare asupra casei, cum îl învățase fratele mamei lui, și plecă.

Anna era bucuroasă că Charles conduce de data asta. Drumurile înghețate nu-l îngrijorau, aparent, deși alunecau suficient ca ea să-și înfigă unghiile în mânerul plasat convenabil deasupra ferestrei portierei din partea ei.

El nu spusese mare lucru dimineața asta, după ce se întorsese de la consultările cu pădurarii. Ochii lui erau distanți, de parcă omul blând, glumeț, cu care se trezise, dispăruse.

Din vina ei.

Nu se așteptase să simtă atât de mult după ce trimisese lupoaica la culcare când făcea duș. Amândouă aveau nevoie de o separare după ce păstrasera un echilibru instabil atât de mult timp, și se așteptase ca lupoaica să ia cu sine *nevoia* asta care-i încleșta stomacul. Anna nu se simțise așa cu nici un bărbat – și era pe cât de jenant pe atât de înspăimântător.

Stătuse sub duș multă vreme, dar nu dispăruse. Poate că ar fi

fost în regulă dacă n-ar fi fost joaca lui de dimineață... dar se îndoia. Când simți atât de mult devii vulnerabilă, și se temea că nu-și poate masca expresia.

Când trebuise să părăsească dușul, fusese atât de îngrijorată să nu-i arate cum se simte că nu observase cum timiditatea ei neîndemânatică... și teama... îl afectaseră pe el. Ajunsese singur la niște concluzii – la cele greșite, se temea ea.

Se uită la fața lui pe jumătate închisă. Nu avea idee cum să repare situația. Mișcarea îi aduse fața mai aproape de îmbrăcămintea ei împrumutată. Ridică brațul și mirosi măneca cămășii pe care o purta, și-și încreți nasul.

Nu credea că el își luase ochii de la drum, dar el spuse, „Nu puți.”

„E ciudat să miroși a om,” îi spuse ea. „Nici nu-ți dai seama cum miroși până nu se schimbă.”

Înainte de plecare, el luase hainele aduse de Tag și o pusese să îmbrace tricoul murdar, iar el purta un hanorac la fel de murdar. Apoi își trecuse mâinile peste ea într-un fel aproape impersonal, cântând într-o limbă pe care ea n-o mai auzise, totodată nazal și muzical. Când terminase, ea mirosea ca femeia umană a cărei cămașă o împrumutase, iar el mirosea a bărbat uman.

Avea puțină magie, îi spusese el, daruri moștenite de la mama lui. Se întrebă ce altceva mai putea face el, dar simțea că era nepolitic să întrebe. Nu mai fusese vreodată pe lângă cineva care putea folosi magie, și asta o făcu să fie și mai fascinată de el decât înainte. Haita din Chicago avea povești despre oameni care foloseau magia, dar nu fusese niciodată atentă; îi era destul să se descurce cu a fi vârcolac.

Își desfăcu și strânse iar degetele pe coapsă.

„Nu-ți mai face griji,” îi spuse Charles, cu vocea destul de blândă, dar fără inflexiunea care însemna că vorbește cu ea, nu cu cineva tocmai întâlnit pe stradă. Își dăduse seama că vorbise cu ea diferit doar în dimineața asta – pentru că încetase s-o face.

Munții acoperiți de zăpadă, mai înalți decât Turnul Sears, se ridicau de fiecare parte a drumului, reci și solizi ca bărbatul de lângă ea. Se întrebă dacă avea de-a face cu fața lui de afaceri. Poate că înțuia totul pregătindu-se să omoare pe cineva pe care nu-l cunoștea pentru a-și proteja haita – poate că nu era vina ei.

Ea nu se simțea în largul ei și era speriată – și încerca să ascundă asta. Asil îi spusese că toată lumea se temea de el. Își dori să știe ce să spună ca să repare asta. Să repare ceva, orice.

După ce plecase de la Asil, pritocise problema în minte – problemele, de fapt, deși începuse să creadă că era vorba de aspecte diferite ale aceleiași dileme. Prima era teama ei față de el din dimineața asta – sau poate teama pentru ce făcuseră cu atâta plăcere în noaptea dinainte. El avea destulă experiență ca să se asigure că și ei îi plăcuse. Nu păruse s-o deranjeze până mersese să facă duș. Cum nu erau monștri ascunși în casa lui (în afară de el), era destul de sigur că ceva se schimbase la Anna.

Unul din semnele de pericol pe care le urmăreau la un vârcolac nou erau schimbări bruște de personalitate sau de stare de spirit care păreau să nu aibă o cauză aparentă, un indiciu că fiara căpăta control asupra omului. Dacă Anna n-ar fi fost de trei ani vârcolac și în plus, Omega, ar fi crezut că fiara ei prelua controlul.

Poate că era adevărat contrariul. Omega aveau toate instinctele protectoare ale unui Alfa, spusese Asil. Oare lupoaica ei preluase frâiele noaptea trecută?

Tatăl lui îi învăța pe lupii noi că lupul era parte din ei, doar o serie de impulsuri care trebuiau controlate. Părea să-i ajute pe cei mai mulți în faza de tranziție. Să-i sperie spunându-le că în mintea lor trăiau monștri cu siguranță n-avea cum să-i ajute să preia controlul necesar pentru a li se permite să meargă liberi în lume.

Era o ficțiune utilă care uneori era și adevărată, pe cât își putea da seama Charles. Tatăl lui, de exemplu, părea să treacă fără pauză de la om la lup și înapoi. dar cei mai mulți dintre lupii care supraviețuiau ajungeau eventual să se refere la lupii lor ca la niște entități separate.

Charles nu-și putea aminti când *nu* știuse că exista două suflete care-i făceau inima să bată. Fratele Lup și el trăiau împreună în armonie în mare parte, folosind abilitățile speciale ale fiecărei părți pentru a-și atinge scopurile. De exemplu, Fratele Lup era cel care vâna – dar dacă prada lor era un om sau un vârcolac, întotdeauna Charles

era cel care termina omorul.

Văzuse de-a lungul anilor că vârcolacii ale căror entități, umană și lupească, erau aproape complet separate – ca Doc Wallace – nu supraviețuiau mult, de obicei. Fie atacau pe cineva mai bătrân sau mai puternic – fie Charles trebuia să-i omoare pentru că nu aveau control asupra lupului.

Un vârcolac care supraviețuia învăța să integreze lupul și să păstreze omul la conducere în mare parte; cu excepția cazurilor când chema luna, sau când erau furioși... sau când erau răniți. Torturează un dominant, și lupul va veni la vedere. Torturează un supus, și rămâi cu omul.

Cu toate instinctele protectoare ale unui Alfa și nimic din agresiune... și trei ani de abuz, poate că lupoaica Annei descoperise o cale nouă de a o proteja. Asta explica cum de nu reușise Leo s-o zdrobească vreodată.

Poate când agresivitatea lui noaptea trecută o speriasse, lupoaica venise să se joace. Și poate că de asta sufletele lor umane nu se legaseră la fel cum făcuseră lupii lor.

Doar că nu putea fi corect, pentru că ar fi observat dacă lupoaica era ascendentă. Chiar dacă n-ar fi băgat cumva de seamă că ochii ei se schimbaseră de la căprui la albaștri, n-ar fi ignorat schimbarea mirosului ei.

Charles era destul de convins că era ceva ce-i făcuse Leo, sau poate altcineva, care era la baza problemelor lor curente.

Dacă se supăra n-avea cum să ajute cu Anna, putea fi sigur de asta. Așa că-și retrase gândurile de la modurile variate în care-ar fi putut să-l tortureze pe Leo, care era, până la urmă, deja mort, și încercă să găsească o soluție.

Charles era mai bin la speriatul oamenilor, decât la îndepărtarea fricii lor. Nu era sigur cum să discute despre dimineața asta, noaptea trecută, și felul în care împerecherea lor nu se terminase, fără să facă lucrurile mai rele.

Dacă nu se îmbunătățeau, avea să se ducă la tatăl lui pentru un sfat... sau ajută-l Doamne, iar la Asil. Dacă explica totul în cuvinte scurte, Asil poate-ar râde de el, dar era prea mult un gentilom ca s-o lase pe Anna în necaz.

Asta-l lăsa cu încă o sarcină. Ea trebuia să afle că ceilalți masculi

erau încă liberi să i se ofere, pentru că era periculos pentru ea și oricine s-ar mai fi aflat pe lângă el, dacă cineva încerca.

Și pentru că ea avea dreptul să știe că ar putea să-l accepte pe unul din acei masculi – cel puțin asta părea să fie opinia lui Asil. Charles credea că odată ce lupii lor se legaseră, era permanent – dar nu știa pe nimeni căruia i se întâmplase *înainte* ca personalitățile umane s-o facă. Poate Anna putea găsi pe cineva care să n-o sperie atât de mult ca el.

Humvee-ul era ca o oază artificială, gândi Anna. Scaunele din piele încălzite, cabina cu climă controlată păreau nelalocul lor în întinsul fără sfârșit al pădurii înghețate, nemișcate.

Pâlcurile întunecate, aproape negre, de pini ieșeau puternic în contrast cu zăpada. Din când în când, drumuri, vizibile mai mult prin felul în care întrerupeau linia copacilor decât prin urme de mașini, se desprindeau de șoseaua pe care călătoreau ei. Când drumul se îngustă într-o cicatrice albă între dealuri abrupte care-l înghesuiau din ambele părți, se întrebă dacă „șosea” era cuvântul potrivit.

„Legătura noastră de împerechere nu a devenit permanentă noaptea trecută,” spuse el din senin.

Se holbă la el, simțind fluturarea familiară a panicii. Ce însemna asta? Făcuse ceva greșit?

„Ai spus că tot ce trebuia să facem era...” Descoperi că nu e capabilă să pronunțe următoarele câteva cuvinte. În lumina rece a zilei, păreau obscene.

„Aparent, m-am înșelat,” îi spuse el. „Am presupus că pentru că trecusem de partea cea mai dificilă a împerecherii, mai rămăsese să consumăm relația.”

Nu știa ce să spună la asta.

„Probabil e mai bine așa,” spuse el abrupt.

„De ce?” Nu știuse dacă poate să pronunțe vreun cuvânt, dar pentru urechile proprii, suna doar curioasă, nimic din sentimentul panicat care năvălise peste ea la anunțul lui, evident în vocea ei.

Dar nu se apropia nici pe departe de neutralitatea dezinteresată pe care o avea vocea lui. „Principalul motiv pentru care nu voiam să te iau cu mine azi era ca să nu mă vezi ucigând din nou, atât de curând. Dar am fost asasinul tatălui meu pentru o sută cincizeci de ani; presupun că asta nu se va schimba. E cinstit să mă vezi cu claritate, când sunt la vânătoare, înainte de a alege.”

Volanul scârțâi sub strânsoarea lui, dar vocea îi rămase calmă, aproape detașată. „În haita tatălui meu sunt câțiva lupi care ar adora pământul pe care calci. Lupi care nu sunt ucigași”. Trase în piept puțin aer și încercă să-i zâmbească liniștitor – dar nu prea era eficient pentru că se opri la jumătate, unde doar i se vedeau dinții albi și puternici. „Nu toți sunt psihopați.”

Încerca din nou să o dea altcuiva.

Se uită la mâinile lui cu degete albite – și brusc putu respira din nou. Când el îi spunea să caute în altă parte, înnebunea, îi dispărea calmul ciudat pe care-l avusese de la micul dejun. Se gândi la furia lui posesivă de noaptea trecută și simți cum încrederea îi întărește inima; el o voia – indiferent cât de proastă fusese în dimineața asta. Putea să lucreze cu asta. Nu putea să rămână jenată de cât de mult îl dorea pentru totdeauna, nu? O săptămână-două și avea să treacă peste asta. Și peste un an-doi, intensitatea a ceea ce simțea pentru el n-avea de ce s-o mai sperie așa rău.

Simțindu-se mai bine, Anna se reazează în scaunul spațios al mașinii, ca să se uite mai bine la el. Despre ce vorbea el înainte să se ofere să renunțe la ea?

Despre cum era un ucigaș.

„Știu despre ucigași, îi spuse. „Haita lui Leo îl avea pe Justin. Îl ții minte, nu? El era un ucigaș”. Încercă să facă mai clară deosebirea. „Tu ești un justițiar”. Nu asta era – suna idiot.

„Un trandafir cu orice alt nume...” zise el, îndepărtându-și fața dinspre ea.

Ea trase adânc aer în piept, ca să vadă dacă nasul ei o putea ajuta să interpreteze ce simte el, dar tot ce putea mirosi erau doi străini care-și donaseră îmbrăcămintea. Poate că nu știa să-și folosească nasul – sau poate el era mai bun în a se controla decât alți oameni.

Charles era un om atent. Atent cu ce spunea și grijuliu cu

oamenii din jur. O noapte în patul lui, și ea știa asta. Lui îi *păsa*. Îi păsa de ea, de tatăl lui, chiar și de Jack al lui Heather. Stomacul ei se liniști când ea adună indiciile și acțiunile într-o imagine coerentă. Ce greu, se gândi, trebuie să fie pentru un om căruia îi pasă atât de mult, să învețe săucidă, indiferent cât de necesar ar fi?

„Nu,” spuse cu fermitate. În fața lor, spre dreapta, o serie de vârfuri spectaculoase se aruncau sfidător spre cer. Crestele lor acoperite cu zăpadă, nebloca de copaci sau vegetație, străluceau în soare atât de puternic că în ciuda geamurilor fumurii îi zăpăceau ochii și-i chemau lupoaica. În locul ăsta un vârcolac putea să *alerge*.

„Cineva care omoară e doar un ucigaș,” îi spuse. „Tu respecti reguli, faci dreptate și – încearcă să nu te urăști pentru că ești bun la ceea ce faci.”

Evaluarea ei, în urma problemei de noaptea trecută, îl luă pe Charles prin surprindere. Se uită la ea, dar închisese ochii și se ghemuise să ațipească puțin – Anna a lui care fusese îngrozită de el doar acum cinci minute. Somnul nu era o reacție obișnuită pentru persoanele cărora el le comunica faptul că omoară oameni.

Drumul pe care-l urmau avea mai multe urme decât normalul pentru perioada asta a anului – probabil din cauza oamenilor de la Salvamont. Spera că Anna și el n-aveau să dea peste ei.

Apelurile pe care o pusese pe Heather să le facă dimineața asta ar trebui să ducă la oprirea voluntarilor și amatorilor fără pregătire să mai intre în pădure, cel puțin. Voia să limiteze distrugerile pe care lupul vagabond le putea face, în măsura posibilului.

La cererea lui, Heather arătase că omul pe care îl căutau lipsea de prea mult timp. Probabil acum trebuiau să caute un cadavru, așa că n-avea sens să mai riște alte vieți. Le spusese despre Jack – deși dăduse vina pe o puma – și indicase că o front de furtună se apropia.

Cei câțiva căutători rămași își concentrau eforturile la vreo douăzeci de mile la vest de locul în care Jack se întâlnise cu lupul lor vagabond – aproape de locul în care omul care lipsea își lăsase

camioneta, departe de orice loc în care vagabondul își mai făcuse apariția. Charles și Anna n-ar fi trebuit să mai întâlnească deloc vreun căutător.

Urcau acum. Cauciucurile Humvee-ului scoteau un sunet continuu, de zdrobire, ca un geamăt, tăind zăpada care se adâncea. Spre stânga, vedea din când în când o urmă de pârau înghețat, deși în rest era ascuns de desișul gros care bloca fundul văii. Spre dreapta, cabluri de înaltă tensiune erau întinse între stâlpi metalici golași, printr-o tăietură dreaptă prin pădure. Cablurile și necesitatea periodică de a le întreține erau singurul motive pentru drumul singuratic de serviciu pe care se aflau.

Radiatorul Humvee-ului turna căldură. Fierbințeala din interiorul mașinii făcea ca ținuturile iernatice prin care treceau să pară aproape ireale, ceva separat de el. Și pe cât de mult ura de obicei efectul ăsta în special, petrecuse prea mult timp în zăpadă și frig pe spatele unui cal sau pe jos pentru a neglija avantajele condusului cât de departe puteau.

Urcușul deveni mai abrupt și încetini Vee-ul până la târâș, când săltă și se rostogoli peste pietre și găuri ascunse de zăpadă. Roțile începură să alunece, așa că încetini și împinse butonul de blocare a arborilor. Sunetul rezultat o trezi pe Anna.

Uneori lărgimea suplimentară a Humvee-ului nu era atât de utilă cum ar fi putut fi. Fu forțat să urce cauciucurile din stânga pe mal, ca să le păstreze pe cele din dreapta pe drum, cum era el. Înclinarea mașinii o făcu pe Anna să arunce o privire pe fereastră și să închidă ochii, micșorându-se în scaunul ei.

„Dacă ne rostogolim, probabil n-ai să mori,” oferi el o părere.

„Sigur,” zise ea într-un ton tăios care-l încântă cu lipsa de teamă – sau cel puțin teamă față de el. Își dori să-și poată da seama cât din asta era lupoaica și cât era Anna. „N-ar trebui să-mi fac griji pentru niște oase rupte sau zdrobite, pentru că probabil n-am să mor.”

„Poate-ar fi trebuit să iau Land Rover-ul vechi al lui Tag,” îi spuse el. „E aproape la fel de bun pe teren dificil, și e mult mai îngust. Dar zgâlțâie mai rău, nu prea încălzește și nu poate ajunge la viteză de autostradă.”

„Credeam că mergem într-o zonă sălbatică,” zise ea, cu ochii închiși strâns. „Nu e interzis pentru vehicule motorizate?”

„Așa e, dar suntem pe un drum, așa că e în regulă.”

„Ăsta e drum?”

El râse la tonul ei uscat, și ea făcu un gest obscen către el.

Trecură culmea și reușiră să se strecoare printre copaci încă alte câteva mile înainte ca terenul să devină prea dificil pentru a continua. Cineva fusese pe acolo cu ATV-uri – probabil Salvamontul – dar cele mai multe urme de mașini dispăruseră în urmă cu câteva mile. Ultima se termina la trei metri de unde erau – presupuse că a lui Tag.

„Cât o să fim plecați?” întrebă Anna, ajustându-ți rucsacul, când părăsiră camioneta.

„Asta depinde de pradă,” îi spuse. „Am împachetat pentru patru zile – o să mergem într-o buclă care ne va aduce din nou aici. Dacă nu ne găsește până atunci, o să renunțăm să mai fim oameni și-o să mergem să-l vânăm”. Dădu din umeri. „Lanțul ăsta muntos acoperă mai mult de două mii de mile pătrate, așa că s-ar putea să ne ia o vreme să îl găsim, dacă încearcă să se ascundă. Dacă păzește un teritoriu și ne crede intruși umani, o să ne vâneze și o să ne scutească de o grămadă de timp și efort.”

Anna fusese în câteva expediții în camping cu familia ei, în Wisconsin, când creștea, dar nu într-un loc atât de izolat ca ăsta. Aerul îi îngheța nările, închizându-i-le, când inspira prea puternic, și vârfurile urechilor i se răciră mult până când Charles îi trase căciula mai mult pe cap.

Îi plăcea enorm.

„Trebuie să mergem încet,” îi spusese Charles. „Ca să arătăm, nu doar să mirosim, a oameni”. Dar ritmul pe care îl stabilise era destul de rapid pentru ea.

Nu era atât de greu să meargă cu rachete de zăpadă precum

crezuse. Când strânsese clapele după placul lui, el îi spusese că vechile cozi de castor sau gheare de urs erau mai mare bătaie de cap decât ajutor. Rachetele de zăpadă noi erau una din puținele invenții ale lumii moderne cu care părea să fie de acord.

Ea trebui să se lupte puțin ca să țină pasul cu el. Dacă asta era încet, se întrebă dacă el alerga prin pădure de obicei, chiar și în formă umană. Niciuna din rănilor lui nu părea să-l deranjeze prea tare, iar dimineața asta nu mai fusese sânge pe bandaje.

Își retrase gândurile de la cum de ajunsese să vadă atât de bine bandajele lui dimineața asta. Chiar și așa, nu se putu opri să nu se uite la el și să zâmbească, puțin, doar pentru sine. În zăpadă și acoperită cu straturi de haine și îmbrăcăminte, se simțea izolată de teroriile intimității și putea aprecia mai bine părțile bune.

Iar Charles avea o grămadă de părți bune. Sub haină, știa exact cât de largi erau umerii lui, și cum pielea lui era puțin mai întunecată imediat în spatele urechilor. Știa că mirosul lui îi face inima să bată mai repede, și cum greutatea lui o ancora în loc s-o țină prizonieră sub el.

Mergând în spatele lui, în ferită de acea privire pătrunzătoare care vedea întotdeauna mai mult decât era confortabil pentru ea, putea să privească după pofta inimii ei.

El era grațios, chiar și pe rachete de zăpadă. Se oprea din când în când și privea în pădure, căutând, îi spuse, orice mișcare nelalocul ei. În pădure, lupul era mai aproape de suprafață. Putea să-l vadă în felul în care el își folosea nasul, uneori oprindu-se cu ochii închiși ca să tragă aer în piept și să-l țină acolo. Și în felul în care comunica cu ea mai mult prin gesturi decât prin vorbe.

„O să vedem mai mult vânat aici jos decât mai târziu, când urcăm, „îi spuse, arătând spre un căprior care îi urmărea grijuliu din spatele unui tufiș des. „Cele mai multe animale mari stau aici jos, unde nu e așa frig și e mai multă mâncare și mai puțină zăpadă.”

Și asta fu tot ce spuse multă vreme, chiar și când se opriră și-i dădu câte o bucată de ceva să mănânce, întinzându-i în tăcere niște carne uscată sau un pachet de mere uscate prin îngheț. Când ea refuză să mai ia din ele, el le băgă în buzunar.

Deși de obicei se simțea mai bine cu o conversație decât cu tăcerea, ea nu simțea nici un impuls să întrerupă în sunetele pădurii cu cuvinte. Era ceva aici care cerea reverență – și oricum ar fi fost greu să

vorbească și să gâfâie în același timp.

După un timp, atmosfera începu să i se pară puțin înfricoșătoare, ceea ce era destul de caraghios ținând cont că era vârcolac. Nu se așteptase ca copacii să fie atât de întunecați – iar umbra muntelui făcea să pară că este mult mai târziu în zi decât în realitate.

Din când în când avea senzația de deja-vu. Îi trebui o vreme ca să-și dea seama, dar apoi realizează că era ca și cum mergea pe Centura Chicago-ului. Deși munții erau mai înalți decât zgârie-norii, avea același sentiment de claustrofobie din cauza munților care acopereau cerul.

Rucsacul mare, de un galben aprins al lui Charles, ales pentru maximă vizibilitate, la fel ca cel roz neon al ei, era cumva asigurător. Nu doar pentru urma de civilizație pe care o purta în el, cât pentru faptul că bărbatul care îl purta se simțea la fel de confortabil aici ca ea în propriul apartament. Pușca de un negru mat nu mai era atât de prietenoasă. Ea putea să se descurce cu un pistol – tatăl ei o mai luase cu el la poligonul de tragere – dar pușca aia era pe cât de departe de pistolul de.38 al tatălui ei cum era un lup de un pudel.

Prima dată când urcară o porțiune abruptă, avu nevoie de timp să-și dea seama cum să se descurce mai bine cu rachetele de zăpadă. Mergeau mai încet și coapsele ei începură să ardă de efort. Charles rămase lângă ea tot drumul până sus. Urcară așa mai mult de o oră, dar merita.

Când ajunseră pe culme și rămaseră pentru scurtă vreme deasupra copacilor, Anna rămase nemișcată, privind la terenul de sub ei. Valea în care urcaseră, decorată în alb și verde amar, curgea dinspre ei. Era spectaculos... și singuratic.

„Așa arăta peste tot înainte?” întrebă cu voce tăcută.

Charles, în fața ei, pentru că se opri se mai târziu decât ea, se uită peste sălbăticie. „Nu peste tot,” spuse el. „Lăstărișurile au arătat mereu ca niște lăstărișuri. În primăvara asta o să te iau pe Missions, să facem niște cățărări tehnice. Dacă-ți place asta, o să iubești cățărarea”. O urmărise și el pe ea, gândi ea, dacă observase cât de mult îi plăcea.

„Missions sunt mai spectaculoși decât astea – deși sunt iad curat dacă încerci pe bune să-i traversezi. Drept în sus, drept în jos, și mai nimic între ele. Nu că aici o să fie ușor. Când au început să facă

rezervații din zonele sălbatice, nu mai rămăseseră decât cele mai dificile.”

Băgă mâna în buzunar și scoase o bară de granola. „Mănâncă asta”. Și se uită la ea până când ea își scoase o mănușă ca să desfacă pachetul și să înceapă bara acoperită cu ciocolată înainte de a începe și el una.

„Ești ca o cloșcă,” îi spuse ea, nesigură dacă să fie iritată sau nu.

El mormăi. „Dac-ai fi om, ai simți frigul ăsta. E doar puțin sub temperatura de îngheț acum, dar nu subestima vremea. Arzi o grămadă de calorii ca să-ți păstrezi temperatura, și nici așa nu ai greutate suficientă. Așa că te-ai ales cu mine care am să-ți bag mâncare pe gât cât de repede pot pe toată perioada călătoriei – mai bine te-ai obișnui cu asta.”

OPT

„Am pornit mai târziu decât sperasem,” îi spuse Charles Annei. „Dar am recuperat, oricum. Lacul Baree e cam la vreo milă de aici, dar o să facem tabără înainte de a se lăsa întunericul. Vântul a scuturat cam toată zăpada care mai rămăsese de pe copaci, și ramurile ne vor apăra de orice ninsoare la noapte.”

Anna se uită în jur cu îndoială.

Expresia ei îl făcu să râdă. „Ai încredere în mine. O să te simți confortabil la noapte. Trezitul dimineața e cel care necesită ceva tărie.”

Ea păru să accepte asigurarea lui, ceea ce-l bucură. „Când trecem pe lângă locul unde au fost atacați Heather și Jack?”

„N-o să facem asta,” spuse el. „Nu vreau să ne lăsăm mirosul aproape de locul acela. Vreau să arătăm ca pradă, nu ca un fel de investigatori oficiali.”

„Crezi că i-ar păsa dac-ar fi așa?”

Charles își dădu jos rucsacul și îl puse pe o piatră care ieșea din zăpadă ca o balenă ridicându-se din ocean. „Dacă într-adevăr e un vagabond care-și apără teritoriul, nu. Dacă e aici ca să producă necazuri pentru tata, nu va ataca oameni care par să fie capabili să răspândească vestea despre neamul lui pentru restul lumii.”

Ea îl copie și își puse rucsacul la adăpost de zăpadă. El scoase un pachet de stafide din buzunarul de pe mânecă – ultimul pachet pe care-l avea la îndemână, așa că trebuia să se reprovizioneze dimineța. Ea îl luă cu un oftat exasperat, dar îl deschise oricum și începu să mestece.

Când Anna era ocupată cu mâncarea, el își luă un moment pentru a examina locul ales pentru popas. Era unul mai bun lângă lac; avusese intenția să ajungă acolo la începutul după-amiezii, să o lase pe Anna să se odihnească. Nu prima zi de mers pe jos avea s-o dea gata – el avea experiență cu începătorii pe munte. A treia sau a patra zi erau cu problema.

Dar prima regulă a jocului în pădure era să fie flexibili. Ar fi putut să ajungă la locul pe care-l alesese mai întâi înainte de apus, dar era mai important s-o lase să se odihnească după prima urcare.

Mai dormise aici înainte, și piatra nu se schimbase de când fusese copil. Ultima dată... se gândi la asta pentru un moment, dar nu-și mai putea aminti. Tufișurile din lateralul pietrei nu fuseseră acolo, și putea vedea buturuga bătrânului pin Douglas care-l protejase dinspre răsărit ultima dată când fusese aici. Își puse degetul mare pe buturuga putredă și văzu lemnul sfărâmându-se. Poate cincizeci, sau șaptezeci de ani.

Charles întinse o folie izolatoare dar nu se osteni să desfacă cortul din rucsac. Cât timp vremea era bună, nu intenționa să fie atât de vulnerabil la atac. Rareori folosea corturi dacă n-avea nevoie – și niciodată dacă vâna o pradă care-l putea și ea vâna pe el. Cortul îi bloca vederea, masca sunetele și stătea în drumul lui. Îl adusese pentru Anna, însă numai dacă era necesar.

Pinul bătrân era prea ud pentru a fi bun de ars, dar mai erau și alți copaci căzuți. Jumătate de oră de căutat îi furniză un braț de lemne uscate generos, luate de pe cadavrele câtorva dintre bătrânii monarhi ai pădurii.

Anna se cocoțase pe piatra mare lângă rucsacul lui când se întoarse el, rachetele ei de zăpadă sprijinindu-se de marginea bolovanului. Le scoase și el pe ale lui și începu să construiască un foc mic, conștient de privirea ei asupra lui.

„Credeam că indienii fac focul frecând două bețe,” spuse ea când el scoase un rezervor de Sterno și o brichetă.

„Pot și așa, „zise el. „Dar aș vrea să mănânc, cândva azi sau mâine. E mai repede cu Sterno și Bic”. Erau din nou în regulă unul cu celălalt, gândi el. Începuse când ea dormise în mașină, dar tot drumul până aici ea continuase să se relaxeze pe lângă el. Până când, în ultimele câteva mile, ea începuse să-l apuce de haină ca să-i arate una sau alta – urmele unei nevăstuici, un corb care-i urmărea din siguranța unui loc în vârful unei tulpini golașe de pin, și un iepure cu blana albă pentru iarnă.

„Ce-ai vrea să mănânci?” o întrebă după ce aranjase focul după placul lui și pusese o cantină de zăpadă la fiert.

„Nu mai vreau carne uscată, „zise ea. „Mă doare falca de la mestecat.”

„Ce zici de pui dulce-acrișor?” întrebă el.

Amestecă pachetul de ulei de măsline și-i întinse ei punga metalică mai mare. Ea se uită înăuntru cu îndoială. „Nu arată ca puiul dulce-acrișor, „zise ea.

„Ai mai multă încredere în nasul tău, „o certă el și luă o gură din propria lui tocană. Nu era la fel de bună ca cina de seara trecută dar nu era prea rău pentru ceva pe care turnai apă și apoi era bun de mâncat. „Și cel puțin puiul dulce-acrișor nu arată ca mâncarea pentru câini.”

Ea se aplecă din nou ca să se uite în punga lui. „Iuuu. De ce au făcut asta?”

„Nu pot să înghețe prin uscare decât bucățele mici, „îi spuse, trăgându-și punga înapoi înainte ca ea să-și bage părul în ea. „Mănâncă.”

„Deci, „întrebă ea, din nou cocoțată pe locul ei, „cât o să dureze mascarea mirosului la noi?”

El era încântat să observe că după ce luase prima îmbucătură, ea înfuleca tot, ca un tăietor de lemne.

„Nu va conta, „îi spuse, devastând rapid propria cină, „cât timp vorbim așa tare ca să ne audă orice lup care-i pe aproape.”

Ea se opri din mâncat și deschise gura să-și ceară scuze, apoi se

opri la mijlocul primului cuvânt ca să se încrunte la el. Se întrebă dac-ar fi trebuit să zâmbească pentru ca ea să înțeleagă că o tachina; dar ea se prinse, pentru că îl amenință cu lingura. „Dacă ar fi vreun vârcolac prin împrejurimi, ai ști. Răspunde la întrebare.”

Rareori vorbise despre magia lui, cu oricine, inclusiv cu tatăl lui – pentru că Fratele Lup îi spusese că era o armă mai bună cu cât știau despre ea mai puțini oameni. Dar Fratele Lup n-avea nicio obiecție să-i spună Annei tot ce voia să afle.

Așa că luă o gură de carne și recunoscă, „Nu știu. Cât timp avem nevoie – doar dacă nu enervăm spiritele și se hotărăsc să-i ajute în schimb pe dușmanii noștri.”

Ea se opri a doua oară din mâncat, acum ca să se holbeze. „Nu glumești de data asta?”

El dădu din umeri. „Nu. Nu sunt vrăjitoare ca să-mi impun voința asupra lumii. Tot ce pot face e să cer, și dacă au chef, spiritele sunt de acord.”

Ea luase o îmbucătură și trebui să înghită repede ca să întrebe, „Ești creștin? Sau...”

El încuviință din cap. „Ca măgarul lui Balaam, ăsta-s eu. Și apoi, ca vârcolac, știi că sunt și alte lucruri în lume – demoni, vampiri, moroi, de-ăștia. Când afli că există, trebuie să recunoști că Dumnezeu e prezent. Asta e singura explicație posibilă că răul n-a cucerit încă lumea și n-a făcut sclavi din rasa umană. Dumnezeu se asigură că răul stă ascuns și viclean”. Termină mâncarea și puse de-o parte lingura.

„Măgarul lui Balaam?” Murmură pentru sine, apoi își trase respirația. „Măgarul lui Balaam a văzut un înger. Vrei să spui că ai văzut un înger?”

El surâse. „Doar o dată, și nu era interesat de mine... dar totuși, nu uiți așa ceva”. În fapt, îi dăduse speranță în cele mai negre nopți. „Doar pentru că există Dumnezeu, nu înseamnă că nu sunt spirite în pădurile astea.”

„Slăvești spiritele?”

„De ce aș face așa ceva?” Nu era nebun sau prost – și un om trebuia să fie una sau cealaltă ca să se apuce să caute spirite. „N-ar însemna decât mai multă muncă pentru mine – și tata îmi dă destul de lucru deja.”

Ea se încruntă la el, și el se hotărî să explice. „Uneori mă ajută cu

una, cu alta, dacă cer, dar deseori e ceva ce au nevoie să fac în schimb. Și nu mai sunt atât de mulți oameni care le pot auzi cum erau înainte – ceea ce înseamnă mai multă muncă pentru noi, cei care mai putem. Tata mă ține ocupat destul cât pentru trei oameni. Dacă aș căuta să vorbesc zilnic cu spiritele, n-aș mai avea timp să-mi leg șireturile. Samuel petrece o grămadă de timp ca să-și dea seama care e locul spiritelor în creștinism – dar eu nu mă preocup cu asta prea mult.”

Se gândi că ar trebui să-i amintească să-și termine mâncarea, dar ea se uită fix la pungă pentru un moment apoi mai luă o îmbucătură. „Dar dacă îți cer să faci ceva greșit?”

El își scutură capul. „Cele mai multe spirite sunt prietenoase sau neprietenoase, nu bune sau rele”. Și apoi, pentru că tot simțea puternic nevoia să o tachineze, adăugă, „Cu excepția spiritelor care sug creiere care trăiesc pe aici așteptând să vină plimbăreți naivi care să poposească sub copacii lor. Nu te teme, te feresc eu de ele.”

„Nemernicule, ”zise ea către puiul dulce-acrișor, dar nu ca și cum s-ar fi supărat.

Undeva în întuneric, un lup urlă. Era foarte departe, un lup cenușiu, gândi el. Acum douăzeci de ani, nu mai erau lupi care să urle, dar în ultimii zece ani făcuseră progrese, coborând în Montana din Canada. Sunetul îl făcu să zâmbească. Tatăl lui se temea că nu mai e loc pe planeta asta împlânzită pentru prădători, dar el gândea că dacă oamenii se hotărâseră să le permită lupilor să se întoarcă la locul lor în natură, se puteau obișnui și cu vârcolacii, dacă aveau destul timp.

Walter îl găsi pe bărbatul mort, îmbrăcat în portocaliul vânătorească, sprijinit de un copac. După cum arăta, căzuse de pe pietrele de sus unde o potecă de vânătoare șerpuia pe marginea unei stânci joase. Avea un picior rupt, dar reușise să se târască câțiva metri. Probabil că murise de frig acum câteva zile.

Probabil el era motivul pentru căutătorii care cotrobăiau prin pădure. Probabil se rătăcise, pentru că nici un om întreg la cap n-ar fi mers să vâneze atât de departe de drum fără să aducă cu sine un animal pentru cărat. Era atât de departe de locul în care-l căutau, că

șansele să dea cineva peste el erau între mici și non-existente. Până la primăvară n-avea să rămână mare lucru.

Se gândi să îngroape trupul, dar ar fi trebuit să sape prin doi-trei metri de zăpadă și apoi încă doi metri de pământ înghețat. În plus, n-avea lopată cu el. Picioarele mortului erau la fel de mari ca ale lui Walter, așa că luă ghetetele, ca și mânușile și haina – lăsând în urmă vesta portocalie. Fu o decizie mai dificilă să lase în urmă pușca vânătorului, dar n-avea cum să găsească muniție și nu avea de gând să se dea de gol cu focuri de armă.

Își înclină capul și începu o rugăciune. Nu era o rugăciune foarte bună, pentru că singura pe care și-o putea aminti era rugăciunea dinainte de culcare de când era copil. Dar se concentrează asupra ei pentru că îl ajuta să ignore fiara din interior care îl vedea pe vânător drept carne. Era înfometată și nu-i păsa de unde vine carnea.

Tocmai termina rugăciunea când demonul urlă. Simți cum se ridică un urlet în răspuns, din stomac, o provocare pentru dușmanul lui. Dar păstrează sunetul pentru el. Știa despre cum trebuie urmărit răul... pentru un moment fu din nou în război cu Jimmy, alunecând între umbre în timp ce se apropiau de cortul comandantului lor. Plânsetul fetei din sat acoperea apropierea lor.

Pentru o clipă, văzu clar fața lui Jimmy de parcă ar fi stat din nou lângă el. Apoi fu din nou în prezent, stând peste un om mort – un cadavru înghețat al cărui gât îl tăiaze cu cuțitul, cum făcuse și cu ofițerul comandant acum atât de mulți ani.

Fetița nu povestise nimănui ce se întâmplase, deși el și Jimmy stătuseră ca pe ace pentru câteva săptămâni. Ar fi putut s-o omoare și pe ea – dar asta i-ar fi făcut la fel de răi ca și ofițerul. Oficial, fusese ucis de un lunetist. El și Jimmy chicotiseră puțin din cauza asta. Cei mai mulți lunetiști nu folosesc cuțite.

Se aplecă și ridică trupul. Nu putea să-l lase să fie găsit cu o rană de cuțit. Avea să-l care undeva, mai departe de potecile de vânătoare.

Purtă trupul o milă și ceva mai departe și îl așează cu grijă sub un tufiș de struguri de Oregon. Își linse buzele și simți sânge. Surprins, privi în jos spre corp și observă că rana de la gât fusese curățată, pielea din jur strălucind puțin din cauza salivei.

Apucă o mână de zăpadă și-și șterse gura, împărțit între foame și vomă – deși știa că n-ar fi putut înghiți mult pentru că trupul fusese

complet înghețat.

Plecă de-acolo pe cât de repede putea fără să alege.

„Anna?” Charles termină să fixeze împreună cu fermoarele sacii lor de dormit.

Ea nu-i răspunse. Dăduse jos haina și ghetetele, apoi se urcase iar pe piatră. Stătea acolo în picioarele goale, cu șosetele de lână într-o mână.

Dacă ar fi fost altundeva, ar fi crezut că se bucură de priveliște, dar erau între copaci, unde nu putea vedea decât alți copaci. Nu se uita în altă parte cât nu se uita la el și la sacii de dormit. Imediat ce terminaseră de mâncat, începuse să se închidă în ea din nou.

Temperatura coborâse vreo cinci grade când soarele apusese, și era prea al naibii de frig să stea acolo desculț și dezbrăcată. Vârcolac sau nu, degerăturile dureau.

Dar n-avea cum s-o facă să intre în sac fără a folosi forța sau a o convinge. Își scoase ghetetele și-și îndesă șosetele în rucsac. Scoase două perechi noi de ciorapi și le îndesă în fundul sacului de dormit, ca să fie calde dimineața.

Luase cu el o pătură în plus, pe care o scutură și și-o înfășură în jurul umerilor. Apoi se ridică și sări pe piatră lângă ea. Nu era prea mult loc, dar reuși să stea umăr la umăr cu ea.

„Verii mei curtau femeile cu pătura,” îi spuse fără să se uite la ea. Ea nu spuse nimic, doar își trase degetele de la picioare în sus și le strânse pentru mai multă căldură.

„Se numea pătură de agățat,” zise el. „Unul dintre ei se ducea la fata pe care o curta, întindea încet un braț – „Ținând de un colț al păturii, își puse brațul peste umărul ei. „Și o înfășura în pătură. Dacă nu se strecura afară, o strângea mai aproape”. Trase, și ea făcu un pas în lateral până ajunse sub brațul lui, cu pătura înfășurată în jurul lor.

„O pătură de agățat?” Era amuzament în vocea ei, dar trupul ei era țeapăn.

Lupoaica, gândi el, dar nu doar ea. Dacă nu ar fi verificat, n-ar fi

mirosit parfumul distinctiv al lupoaicei amestecat cu parfumul Annei.

„Fratele meu, Samuel, e și mai subtil decât mine,” îi spuse el, mișcându-se puțin până când ea ajunse în fața lui, cu picioarele reci peste ale lui.

Ea inhală și lăasă aerul să iasă într-o expirație lungă și înghețată, trupul ei înmuindu-se lângă al lui.

„Spune-mi despre împerechere,” zise.

El își strânse brațele în jurul ei. „Păi și eu sunt novice aici.”

„N-ai mai avut niciodată pereche?”

„Nu”. Mirosi parfumul ei și-l lăasă să se cufunde în el și să-i încălzească pieptul. „Ți-am spus câte ceva. În general, curtatul e cam la fel ca la oameni. Apoi se căsătoresc și eventual, de obicei, lupul o acceptă ca pereche.”

„Și dacă nu face asta niciodată?”

„Atunci n-o face”. Nu era nici pe departe atât de calm pe cât suna. „Aproape renunțasem la ideea de a găsi o pereche când te-am întâlnit”. Nu se putu opri să zâmbească gândindu-se la bucuria uimită a acelei prime întâlniri. „Fratele Lup te-a ales ca perechea mea din momentul în care a pus ochii pe tine, și nu pot decât să-i aplaud bunul simț.”

„Ce s-ar fi întâmplat dacă m-ai fi urât?”

El oftă lângă părul ei. „Atunci n-am fi aici. Nu vreau să ajung ca tata și Leah.”

„O urăște?”

El dădu din umeri. „Nu. Nu chiar. Nu știu”. Cum ajunseseră la subiectul ăsta? „N-a spus niciodată că e într-un fel sau altul, dar lucrurile nu sunt bune între ei. Mi-a spus odată, cu mult timp în urmă, că lupul lui a hotărât că are nevoie de o pereche în locul mamei mele.”

„Și atunci unde-au greșit?” întrebă ea, cu corpul moale lângă al lui.

El dădu din cap. „N-am nicio intenție să-i pun Marrok-ului întrebarea asta, și-ți sugerez să nu faci nici tu asta.”

Ea se gândi la altceva. „Ai spus ceva despre o ceremonie sub lună plină.”

„Da,” zise el. „E o ceremonie care se ține sub lună plină ca să ne sanctificăm legătura – ca un fel de ceremonie de căsătorie. Presupun,

totuși, că e intimă. Tot atunci ai intra în haita tatălui meu”. O simți înțepenind; ceremonia haitei, care includea împărțirea de carne și sânge de la Alfa – literal – putea să fie înspăimântătoare dacă nu erai gata pentru asta. Și de ce-ar fi făcut Leo lucrurile cum trebuie, dacă făcuse toate celelalte rău? Decise că asta era ce puteau discuta când nu încerca s-o relaxeze și s-o facă să intre în sacul de dormit cu el. „Dacă vrei, am putea să avem o căsătorie separată în biserică. Să-ți invităm familia.”

Ea se răsuci ca să-i poată vedea fața. „Cum poți să-ți dai seama că nu ne-am legat?”

„E aproape ca magia haitei, ”îi spuse el. „Unii lupi de-abia o simt. Magia haitei e cea care-i permite unui Alfa să ia de la lupii lui ca să aibă ceva în plus ca viteză, sau să se vindece mai repede. Poate să controleze lupii de sub puterea lui sau să-i găsească dacă are nevoie de ei.”

Anna rămase nemișcată. „Sau să se hrănească cu furia lor? Cred că Isabella făcea așa; îi plăcea când cei din haită se băteau între ei.”

„Da, ”fu de acord Charles. „Deși nu l-am văzut pe tata niciodată să facă asta. Dar înțelegi ce vreau să spun?”

„Da. Împerecherea este așa?”

„La scară mai mică. E diferită de la cuplu la cuplu. Uneori e doar ca să-ți dai seama unde e perechea ta. Tata zice că asta e tot ce este între el și Leah. Alteori e mai mult de-atât. Unul dintre lupii din Oklahoma are pereche o femeie oarbă. Acum poate să vadă, cât timp e în aceeași cameră cu el. Mai obișnuit este să poți împrumuta putere – sau oricare din lucrurile pe care le dobândește Alfa de la haită.”

Tăcu și așteptă altă întrebare.

„Mi-au înghețat degetele, ”zise, după un timp.

„Scuze, ”spuse ea, și el îi frecă fața cu degetul mare.

Atingerea era ceva ce evita, de obicei. Atingerea le permitea altora să se apropie de el prea mult – o apropiere pe care nu și-o putea permite dacă voia să supraviețuiască slujbei lui de asasin favorit pentru tatăl lui. Asta-l făcea pe Fratele Lup să-i ducă dorul și mai mult. Cu Anna, neglija regulile obișnuite. Erau motive – era perechea lui, și nici pentru tatăl lui n-avea s-o rănească. Era Omega și puțin probabil să devină răufăcătoare. Dar adevăratul motiv, recunoscuse față de sine, era că nu putea rezista senzației pielii ei lângă a lui.

„Roma n-a fost construită într-o zi, „îi spuse. „Vino să te culci”. Și apoi, când ea înțepeni lângă el, zise, „E prea frig să facem ceva mai interesant.”

Ea rămase nemișcată. „Asta era o minciună, nu?”

El își atinse nasul rece de gâtul ei, surprinzând-o destul cât să izbucnească în râs. „Te descurci mai bine. Și dacă zic că ești prea obosită, în schimb?”

Păși afară din pătură și o înfășură în jurul umerilor ei. Apoi o ridică și sări de pe piatră, îndoindu-și genunchii ca să facă aterizarea mai blândă. Uitase că e rănit, când o cără la sacul de dormit, gamba rănită îl durea îngrozitor. Ignoră durerea arzătoare. Nici pieptul nu era prea fericit cu el, dar când ea se liniști în sacul de dormit alături de el, ar fi fost nevoie de mai mult decât câteva găuri de glonț ca să-l facă nefericit.

Ea adormi cu mult înaintea lui.

Se opriră la lacul Baree, dar singurul semn că fusese cineva vreodată pe acolo erau o pereche de urme de ATV peste apa înghețată. Era sălbăticie, dar era Montana. ATV-urile nu-l deranjau atât de mult cât motocicliștii pe teren dificil, pentru că ATV-urile nu distrugeau terenul. Dăduse peste doi motocicliști de teren dificil cu câțiva ani în urmă, îi urmasse până la lacul Wanless, la vreo douăzeci de mile de cel mai apropiat drum, unde ei parcaseră în cele din urmă și merseseră la scăldat. Se întrebă cât le trebuise să-și ducă motoarele înapoi fără bujii.

Nu era nici un mod ușor de a ajunge de la Baree la Lacurile Ursului, iarna. El și Tag planificaseră pe hartă un drum care părea accesibil – dar dacă se dovedea prea dificil, ar fi găsit altă variantă. Tot ce voia era ca vagabondul să-i vadă și să înceapă să-i vâneze.

Se gândi totuși la urmele de ATV. Cea mai mare parte din munții Cabinet era prea dură pentru ATV-uri. Dacă voiai doar să mergi până la lacul Baree și înapoi, totuși – cum ar fi ca să găsești niște victime și să capeți o știre despre un omor comis de vârcolaci – erau suficient de bune.

O haită organizată de renegați, hotărâți să-l facă pe Bran să nu dezvăluie lumii existența vârcolacilor, urmau să necesite altă abordare decât un singur vagabond. Trebuia să nu uite de ATV-uri și să fie gata să înfrunte mai mulți oponenți, la nevoie.

Anna era un companion relaxant. Evident se distra, în ciuda faptului că fusese puțin țeapănă azi-dimineață. Nu se plânsese când potecile deveniseră mai solicitante, necesitând mai multă forță mușchiulară. Era în general tăcută, ceea ce-l lăsă să asculte după monștrii din pădure. Cum avea și el tendința de a fi taciturn uneori, se bucură că ea nu vorbea mereu. Se trezise veselă și relaxată și rămăsese așa – până când ajunseră într-o vale mică, lipită de coastă.

Putea să măsoare cât de mult îi creștea nervozitatea după scurtarea distanței dintre ei.

Când vorbi în cele din urmă, era atât de aproape că îl călcă din greșeală pe spatele uneia din rachete. „Scuze.”

Împleticirea rezultată îl făcuse să-l doară piciorul, dar n-avea să-i spună asta niciodată. „Nicio problemă. Tu ești bine?”

O văzu luând în considerare o minciună politicoasă și renunțând la ea.

„E cam înspăimântător aici,” spuse în cele din urmă.

Charles era de acord cu ea: erau câteva locuri în munții Cabinet care dădeau senzația asta. Nu putea fi sigur, dar aici era mai rău decât de obicei – cu siguranță mai rău decât munții pe unde trecuseră ieri.

Observația ei îl făcu să se uite cu atenție în jur, în caz că ea văzuse ceva ce-i scăpase lui. Dar nu era nimic de văzut, nimic mai amenințător decât stânca ce se ridica asupra lor și-și trimitea umbra peste vale și peste copacii verde-închis din jur. Dar nu neglijă alte forțe ce puteau fi aici.

Spiritele munților de-aici nu fuseseră niciodată primitoare, nu ca cele din Bitterroots sau Pintlers. Nu le plăceau intrușii.

Poate că spiritele erau mai active în valea asta – sau poate că se întâmplase ceva. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai sigur că nu erau doar niște spirite puse pe fapte rele. De acum o săptămână sau de-acum o sută de ani, nu-și putea da seama, dar ceva întunecat se ascundea sub zăpezi.

„Ești vârcolac,” îi spuse. „N-ar trebui să te deranjeze ce e înspăimântător.”

Ea sforăi. „Nu m-am temut de monștri până când n-am devenit și eu unul. Acum mi-e frică și de umbra mea.”

El auzi auto-zeflemeaua și sforăi și el. „Basmе. Eu – „Prinse un miros sălbatic și se opri, întorcându-și nasul în vânt ca să-l prindă din nou.

Anna îngheță, urmărindu-l. El așteptă până când mirosul deveni ceva mai puternic; cel care-i supraveghea nu era îngrijorat că va fi observat.

„Ce miroși?” întrebă încet.

Ea trase în piept o respirație adâncă și închise ochii. „Copaci, și cei de la care ai furat hainele astea, și – „Încremeni când dădu de același lucru. „Pisică. Un fel de pisică. E o panteră?”

„Pe-aproape, „îi spuse el. „Un răs, cred. Temperament afurisit, dar nu e un pericol pentru noi.”

„Super, „zise ea. „Ce – „De data asta fu rândul ei să se oprească. „Ce e aia?”

„Iepure mort, „spuse el, încântat. „Ai început să fii atentă la nasul tău”. Mai luă o respirație și se răzgândi. „Poate că e un șoarece, dar cel mai probabil e iepure. De asta e răsul pe aici; i-am întrerupt cina”. Era destul de surprins că dăduseră peste un răs aici; de regulă felinele stăteau departe de locuri ciudate ca ăsta. Oare fusese gonit aici de alți prădători mai mari?

Ea era puțin cam verde. „Urăsc partea din mine care simte că-i e foame când miroase carne crudă.”

Nu o deranjase să miroasă sângele lui Jack. Dar el n-o mai hrănise de o oră și acum îi era foame. Corpul ei ardea calorii ca să rămână cald. Dar înfometată sau nu, nu era momentul să-i dea o masă adevărată; avea nevoie să iasă din locul ăsta. Așa că îi dădu o pungă de biscuiți cu unt de arahide și porniră din nou. Untul de arahide era ca s-o facă să bea din nou din gamelă; nu era sigur că se hidratează suficient.

Urcară până când valea rămase în urma lor și sentimentul întunecat rămase și el în urmă, confirmând presupunerea lui că nu era din cauza spiritelor.

„Prânzul, „spuse el, întinzându-i o bară de granola și o bucată de carne uscată.

Ea le luă, curăță zăpada de pe un copac căzut și sări pe el. „Eram

bine până am dat de valea aia. Acum sunt terminată și am înghețat și nu e decât unu. Cum fac oamenii asta?”

Se așeză lângă ea mâncând propria carne uscată – avea gust mai bun decât pemmican-ul, dar nu era nici pe departe atât de hrănitor, fără toată grăsimea aia. „Cei mai mulți nu reușesc, nu în perioada asta a anului. Am insistat eu ceva mai tare ca să ieșim din valea aia, de-aia te simți așa”. Se încruntă. „N-ai transpirat, nu? Ai ciorapii uscați? Am adus de schimb. Ciorapii uzi înseamnă degerătură – ai putea pierde un deget.”

Ea dădu din rachetele de zăpadă, care atârnavă la vreo treizeci de centimetri de sol. „Credeam că dacă ești vârcolac ești indestructibil, doar dacă nu mori.”

Ceva în fața ei îi spuse că se gândea la bătăile pe care le primise ca s-o prefacă în ceva ce nu era.

„Poate-ar crește înapoi,” spuse Charles, liniștindu-l pe Fratele Lup, căruia nu-i plăcea că Anna e nefericită. „Dar n-ar fi distractiv.”

„Super”. Apoi, ca și cum atunci se gândise la asta, îi spuse, „Șosetele mele sunt uscate.”

„Să-mi spui când nu mai e așa.”

Rachetele de zăpadă trăgeau de picioarele ei. Se uită la Charles prefăcându-se că-l urăște – era în siguranță, pentru că se strâmba la spatele lui. Cu găuri de gloanțe cu tot, el n-avea evident nicio problemă. De-abia mai șchiopătase când urcau altă creastă de munte. Încetinise, dar nu atât de mult cât ar fi vrut ea. Dacă nu i-ar fi promis să facă tabără mai devreme, la capătul cățărării de acum, probabil s-ar fi prăbușit unde stătea.

„Nu e departe,” zise el fără să se întoarcă. Fără îndoială gâfâitul ei îi spusese tot ce avea nevoie să știe despre cât de obosită era.

„Parte din asta e altitudinea,” îi spuse el. „Ești obișnuită cu mai mult oxigen în aer și trebuie să respiri mai puternic ca să recuperezi diferența.”

Îi găsea scuze – și asta îi înțepeni coloana. Avea să termine

urcușul ăsta dacă murea din cauza lui. Își înfipse lama rachetei în zăpadă ca să facă pasul următor, și un țipăt sălbatic trecu printre copaci, ridicându-i părul pe ceafă cu ecourile pe munte.

„Ce-a fost asta?” întrebă ea.

Charles zâmbi întunecat la ea, peste umăr. „Vârcolac.”

„Poți să-ți dai seama de unde vine?”

„La răsărit de aici,” spuse el. „La cum se transmite sunetul pe aici, e la câteva mile.”

Ea tremură puțin deși n-avea de ce să-i fie teamă. Până la urmă, și ea era vârcolac, nu? Și-l văzuse pe Charles ștergând pe jos cu fostul ei Alfa în ciuda faptului că fusese împușcat de câteva ori.

„N-o să-ți facă rău,” spuse Charles.

Ea nu spuse nimic, dar el îi privea fața și ochii lui se împlânziră. „Dacă chiar nu vrei să-mi folosesc nasul ca să-mi dau seama ce simți, poți folosi parfum. Funcționează de minune.”

Ea încercă să miroasă și dădu doar de oamenii care le împrumutaseră haine. „Tu nu folosești parfum.”

El zâmbi, cu dinții albi în fața întunecată. „Prea nebărbătesc pentru mine. A trebuit în schimb să învăț să-mi controlez emoțiile”. Apoi îi înmuie de tot urma de tărie din genunchi când adăugă, puțin sfios, „Până când te-am întâlnit pe tine.”

Porni din nou pe munte, lăsând-o să se cațere în urma lui. Cine era ea, ca să-l poată atinge pe bărbatul ăsta? De ce ea? Era doar din cauză că era Omega? Cumva, nu credea că e doar asta. Nu cu ce tocmai recunoscuse el, între ei.

Era al ei.

Doar ca să fie sigură, numără pe degetele înmănușate. Pe vremea asta săptămâna trecută servea la mese la Scorci, fără să fi auzit de Charles și să meargă o milă prin zăpadă. N-ar fi crezut să se mai bucure vreodată de sărutul unui bărbat. Acum trepăda prin zăpadă la temperaturi de îngheț cu un zâmbet idiot pe față, vânând un vârcolac. Sau cel puțin urmându-l pe Charles, care vâna un vârcolac.

Ciudat. Și destul de plăcut. Și existau și avantaje secundare în a-l urmări pe Charles – de exemplu, priveliștea.

„Chicotești?” spuse Charles cu vocea lui de Dl. Spock.

Se uită la ea în spate, apoi execută una din întoarcerile alea

complicate de care era nevoie ca să întoarcă rachetele de zăpadă. Își scoase o mânășă și-i atinse nasul, exact unde știa și ea că se adunau pistruii. Degetele lui alunecară ca să-i traseze gropița din obrazul stâng.

„Îmi place să te văd fericită,” spuse el apăsător.

Examinarea lui atentă îi opri râsul, dar nu și sentimentul ghiduș și cald din stomac.

„Da?” zise ea cochet. „Atunci să-mi spui că asta a fost chiar ultimul urcuș și că locul ăsta mare și plat pe care stăm e cel pe care facem popas, și că nu mai trebuie să mai merg azi.”

Stătea acolo arătând ca pisica ce scăpase la smântână și el n-avea nici cea mai mică idee care era cauza. Nu era obișnuit cu asta. Era bun la cititul oamenilor, fir-ar să fie. Avusese o grămadă de experiență în asta, iar Fratele Lup era de-a dreptul empatic uneori. Și tot n-avea habar de ce stătea ea acolo uitându-se la el cu un râs secret dansându-i în privire.

Se aplecă până când putu să-și apese fruntea pe căciula ei de lână și închise ochii, respirându-i parfumul și lăsând căldura ei să se împrăstie peste inima lui. Mirosul ei scăpase din legăturile pe care le pusese el și năvăli peste el ca fumul de narghilea.

Nu mai răspândeau miros uman, dar, absorbit de ea, nu se putu face să-i pese.

Totuși ar fi trebuit să audă. Să-l miroasă. Ceva.

Un moment era lângă Anna, în următorul era cu fața în jos în zăpadă și ceva – vârcolac, îl informă cu întârziere nasul lui – era în spatele lui, iar Anna dedesubt.

Colți se înfundară în materialul dur al jachetei lui și traseră de rucsac. Ignoră vârcolacul de dragul Annei și se împinse (și pe celălalt vârcolac) în sus ca să-i facă ei loc să iasă de sub el, știind că era probabil o decizie fatală.

Anna ieși zvârcolindu-se de sub el la fel de repede ca asistenta

unui magician. Dar nu ascultă de ordinul lui de a fugi.

Lupul care ataca nu părea s-o observe. Era prea ocupat să rupă rucsacul lui Charles și nu era atent la nimic altceva. Vagabond, gândi Charles – fără control dacă era atât de dus încât să nu poată da drumul primului lucru pe care îl apucase ca să apuce de ceva mai repede letal. Nu că s-ar fi plâns de asta.

Forma umană a lui Charles era ceva mai fragilă decât lupul, dar era aproape la fel de puternică. Fără Anna sub el, avu nevoie doar de o secundă ca să rupă legăturile de la rachetele de zăpadă și să-și elibereze picioarele.

Pachete de folie argintie cădeau în jurul lui de ambele părți ca niște confetti aruncate la nuntă: mese înghețate. Fără îndoială Samuel ar fi găsit ceva caraghios de spus, ca – *la să vedem cine ajunge un prânz înghețat.*

Grohăind de efort, Charles își întinse picioarele cu cât de multă putere și viteză putea – și mișcarea, combinată cu greutatea vârcolacului, rupse materialul hainei lui Charles și rucsacului. Agățat de material și nimic altceva, lupul fu aruncat de pe spatele lui, o lovitură și lupul ajunse la trei metri. Nu foarte departe, și totuși prea departe. Era între Charles și Anna – și era mai aproape de Anna.

Chiar în timp ce Charles se elibera rapid de resturile rucsacului – distrugând fără milă tot ce părea să se agațe de el – își dădu seama ce ciudat fusese atacul. Chiar și un vagabond lipsit de control n-ar fi fost complet înșelat de rucsac. Băgase o gheară sau colț pe undeva, dar Charles era complet nevătămat.

Lupul se rostogolise în picioare dar nu mai încercă să atace. Era speriat, lupul ăsta. Mirosul fricii lui umplu aerul când el întâlni sfidător ochii lui Charles.

Dar rămase unde era, între Charles și Anna. De parcă voia să o protejeze.

Charles își îngustă ochii și încercă să-și aducă aminte dacă-l cunoștea pe lupul ăsta. Cenușiu pe cenușiu nu era un colorit deosebit, deși era mai slab decât lupoaica Annei, chiar scheletic. Nu mirosea cunoscut – nu mirosea a nicio haită. Mirosea de parcă ar fi dormit în pini Douglas, cedru și granit – ca și cum nu l-ar fi atins niciodată șampon sau săpun sau alte semne ale vieții moderne.

„Cine ești?” întrebă Charles.

„Cine ești?” repetă Anna, și lupul se uită la ea. Foc și pară, și Charles se uită la ea. Când voia, putea să atragă orice lup dorea, aproape la fel de eficient ca Bran, deși el ar fi făcut-o prin simpla forță a personalității. Anna te făcea să vrei să te ghemuiești la picioarele ei și să te bucuri de pacea ei.

Charles văzu momentul când lupul își dădu seama că nu era nici un om de protejat aici. Miroși furia și ura celui alt lup când urcară, apoi dispărură când ajunseră la Anna. Lăsând... nedumerire în urmă.

Lupul fugi.

„Ești bine?” întrebă Charles, scăpând de haine pe cât de repede putea. Ar fi putut folosi magia ca să se dezbrace, cum făcea de obicei, dar nu voia să riște să o folosească acum când poate avea să aibă nevoie mai târziu. Bandajul distrus din jurul coastelor era dur, însă, și duru când îl sfâșie cu ghearele care se lungeau. Puțin din legătura unei rachete se înnodase de un șiret așa că rupse șiretul.

„Sunt bine.”

„Stai aici,” comandă el lăsându-l pe Fratele Lup să preia controlul și pierzându-și vocea. Se scutură când forma aduse cu ea chemarea vânătorii – și fiecare moment necesar pentru schimbare îl ducea pe celălalt mai departe.

„O să fiu aici,” îi spuse ea – și, când forma de lup se așează peste el și se solidifică, alte cuvinte alunecară peste el. „Nu-i face rău.”

Dădu din cap înainte de a dispărea între copaci. N-avea să ucidă pe nimeni în expediția asta. Cu ajutorul Annei avea să-l aducă pe vagabond în siguranță.

Imediat ce plecă el, Anna își dădu seama că tremura de parcă cineva i-ar fi scos haina și ar fi lăsat-o în pielea goală în zăpadă și gheață. Se uită în jur cu nervozitate, întrebându-se de ce umbrele copacilor păreau brusc mai adânci. Pinii, care acum câteva momente fuseseră doar niște copaci, păreau să apese asupra ei cu o amenințare ascunsă.

„Sunt un monstru, fir-ar să fie,” spuse cu voce tare.

Parcă în răspuns, vântul încetă și se lasă tăcerea; o tăcere grea, care acoperea tot, și care părea cumva animată deși nimic nu se mișca și nu se auzea nici un zgomot. Chiar și păsărelele, vrăbiile și pițigoii, erau tăcute.

Se uită urât la copaci și asta o ajută cumva. Dar sentimentul că o privea ceva creștea mereu. Nasul îi spunea că nu e nimic acolo – dar nu-i spusese nimic nici despre vârcolacul care îi doborâse pe ea și pe Charles de pe picioare. Acum că lupul o luase la sănătoasa, sistemul ei de alarmă era pornit la maxim.

Foarte util.

Dar gândindu-se la lup își aminti sentimentul ciudat pe care-l avusese doar acum câteva momente, de parcă vedea prin pielea vârcolacului străin, până în sufletul lui, să-i simtă tortura, nevoia. Întinsese mâna și-l întrebasese cine e, parte din ea sigură că avea să vină la ea și să răspundă.

Când în schimb el fugise, ciudata percepție dispăruse. Nu putea să fixeze bine ce simțise de la lup; parcă era un om orb care vede culori pentru prima dată. Dar ar fi putut jura că atacase pentru a o proteja – și că făcuse tot ce putea pentru a nu-l răni pe Charles.

Ceva o privea. Miroși, luând aromele din aer, dar simțea doar mirosurile obișnuite ale pădurii.

Merse de-a lungul poienii, dar nu putu detecta nimic nici cu nasul, urechile sau cu ochii. Merse din nou de-a lungul perimetrului, cu același rezultat. N-avea la ce să ajute să meargă și a treia oară. Trebuia să se calmeze sau avea să fugă după Charles complet panicată. Da, asta cu siguranță l-ar fi impresionat.

Nu că făcuse vreodată ceva care să-l impresioneze.

Își încleștă brațele peste stomac, care începuse s-o doară din cauza unei emoții fără nume, pe care nu voia s-o numească. Poate că era furie.

Îndurase vreme de trei ani pentru că, rea cum era, avea nevoie de haită. Era o necesitate viscerală de care lupoanca nu se putea lipsi. Așa că-i lăsase s-o jefuiască de mândrie, îl lăsase pe Leo să ia controlul corpului ei și s-o dea oricui ca pe o târfă care i-ar fi aparținut.

Pentru un moment, putu simți respirația lui Justin pe față, să-i simtă corpul ținându-l pe al ei, durerea din încheieturi și apăsarea pe nas unde îl rupsese el cu o lovitură controlată atent, cu palma deschisă.

Sângele curgea peste buza ei și pe haina nouă, picurând în zăpadă. Surprinsă, puse mâna la nas, dar nu era nimic în neregulă cu el, deși acum o clipă îl simțise umflat ca în noapte în care o lovise Justin.

Dar sângele era tot acolo.

Se aplecă să strângă o mână de zăpadă și o apăsă de nas până începu s-o ardă neconfortabil. Puse din nou mâna la nas și de data asta era curată, așa că nu mai sângera. Întrebarea era, de ce cursese de la bun început? Și de ce începuse brusc să se gândească la Justin?

Poate că sângerarea avea ceva de-a face cu altitudinea, se gândi. Charles avea să știe. Luă zăpadă curată și-și șterse fața cu ea, apoi cu o bucată de rucsac din apropiere. Oricare ar fi fost cauza, se opri. Frecă la petele de sânge de pe haină și nu reuși decât să împrăstie și mai mult sângele.

Cu un oftat, căută în jur un loc unde să pună bucata însângerată de material. Își dăduse jos rucsacul când făcuse rundele anterioare. Stătea neatins printre mese împachetate în folie, împrăștiate în modele interesante cu bucăți și părți din rucsacul lui Charles.

Tipic pentru un bărbat, gândi cu exasperare de încercare, să lase femeia să strângă după el.

Adună hainele lui Charles și le scutură de zăpadă. Le înghesui în rucsacul ei și apoi începu să adauge deasupra mesele împachetate în folie. Cu puțină organizare, reuși să pună cea mai mare parte din hrana neatinsă în bagajul ei, dar nu putea să mai înghesuie mai mult în el. Aruncă o privire frustrată rămășițelor rucsacului lui Charles, sacului de dormit și rachetelor de zăpadă.

N-ar fi deranjat-o atât de mult, doar că era o zonă sălbatică și n-ar fi trebuit să lase ceva în urmă. Se uită la rucsacul lui Charles, dar era sfâșiat în bucăți. Și pușca fusese afectată. Nu știa prea multe despre arme, dar presupunea că aveau nevoie de țevi drepte ca să funcționeze corect.

Găsi salvarea când una dintre bucățile împrăștiate pe jos se dovedii a fi folia izolatoare pe care dormiseră noaptea trecută.

Mirosi ceva când îngenunche să întindă materialul. Încercă să nu reacționeze la miros, adunând resturile și aruncându-le în centrul materialului. Totul cu excepția puștii. Deși era îndoită, era destul de solidă ca să-i dea încredere.

Oricine ar fi fost, stătea complet nemișcat, privind-o – un om, nu

un vârcolac.

Legată la un loc, pânza era un bagaj simplu pe care îl puteau lua cu ei. Când Anna mută bagajul improvizat lângă rucsacul ei, auzi cum privitorul iese dintre copaci în spatele ei.

„Se pare că ai de-a face cu un dezastru, „spuse o voce prietenoasă. „Ai dat peste un urs?”

Era destul de prietenoasă. Anna se răsucii să se uite la femeia care ieșise dintre copaci după ce o urmărisese prea mult timp ca să fie de încredere.

Ca Anna, purta rachete de zăpadă, dar avea bețe de schi în fiecare mână. Ochi câprui adânci o priveau de sub căciulă, dar restul feței ei era acoperit de o eșarfă de lână. Sub căciula cenușie, cârlionți castaniu închis îi cădeau pe umeri.

Anna luă o respirație adâncă, însă tot ce-i spuse nasul era că femeia e umană. Oare auzul unui om era atât de slab încât să confunde zgomotul luptei să pară făcut de un urs și nu de o pereche de vârcolaci? Habar n-avea.

„Un urs. Da”. Anna îi aruncă un zâmbet care spera să acopere timpul de care avusese nevoie să răspundă. „Scuze, încă sunt afectată. Sunt o fată de oraș, nu sunt obișnuită cu Mama Natură în toată splendoarea ei. Da, un urs. L-am speriat, apoi am descoperit că avea – „Ce ar fi fost atât de necesar că un om ar fi pornit în urmărirea unui urs?” – unul din pachetele noastre mai mici. Cel în care era bricheta.”

Cealaltă femeie își dădu capul pe spate și râse. „Nu așa se întâmplă mereu? Sunt Mary Alvarado. Ce faci aici în mijlocul iernii dacă nu ești obișnuită cu sălbăticia?”

„Sunt Anna... Cornick”. Cumva, era potrivit să folosească numele lui Charles. Anna îi zâmbi din nou crispat lui Mary Alvarado. „Nu suntem căsătoriți de mult. Nu sunt obișnuită cu noul nume. Probabil și tu îl cauți pe vânătorul răătăcit. Ne-au spus că nimeni nu caută atât de departe. Poate că eu sunt o începătoare, dar soțul meu se pricepe.”

„Salvamontul, asta-s eu, „zise Mary.

„Nu era vorba că toată lumea merge în perechi?” întrebă Anna. Nu era sigură despre asta, dar părea de la sine înțelese. Heather și Jack căutaseră împreună.

Mary dădu din umeri. „Am o parteneră pe-aici pe-aproape. Ne-am certat, și ea a plecat supărată undeva. Dar o să-i treacă repede și

o să mă lase s-o ajung”. Zâmbi conspirativ. „E cam temperamentală.”

Femeia făcu un pas mai aproape de Anna dar se opri brusc și se uită în jur. Anna putea simți și ea – un vânt malefic care trecea printre copaci.

Ceva mârâi.

NOUĂ

În sera lui, Asil curăța mugurii uscați ai trandafirilor. Nu erau atât de frumoși ca cei pe care-i avusese în Spania, dar erau cu mult mai buni decât florile crescute pentru comerț cu care începuse. Trandafirii lui spanioli erau rezultatul a secole de selecție atentă. La acea vreme, nu-l deranjase să îi părăsească, dar acum regreta enorm pierderea lor.

Nu atât de mult cum regreta pierderea lui Sarai.

Spera că cineva îi preluase, dar starea în care-și părăsise proprietatea dusese aproape sigur la moartea florilor lui înainte ca cineva să-și dea seama ce să facă cu toate lucrurile lui. Totuși, schimbase lăstari și butași cu alți cunoscători vreme de decenii înainte de a fi obligat să plece, așa că nu toată munca lui se dusese în zadar. Undeva în lume existau probabil câțiva descendenți ai trandafirilor lui. Poate că dacă Bran îl obliga să mai trăiască alți câțiva ani, avea să pornească în căutarea lor.

Cineva bătu rapid la ușa interioară, apoi o deschise fără să aștepte un răspuns. Nici nu se osteni să ridice privirea. Sage îi invada sera încă de când o construisese. Pe altcineva i-ar fi sfâșiat în bucăți de mult timp, dacă i-ar fi întrerupt solitudinea. Să o pedepsească pe Sage era ca și cum ar fi lovit un cățeluș: n-ar fi avut nici un rezultat în afară de a-l face să se simtă abuziv.

„Salut, salut?” strigă ea, deși nasul îi spusese cu siguranță exact unde era el.

Era salutul ei obișnuit – el credea că o face pentru a se asigura că el nu e retras până la limita omuciderii în ziua respectivă. Avusese câteva de-astea imediat după ce ajunsese în Aspen Creek. Când ea începuse să apară din senin, se întrebasese dacă n-o trimisese Marrok-ul să se asigure că e încă întreg la minte ca să rămână în viață. În cazul ăsta, fusese o dovadă de prudență, și de mult încetase să-i pese care

era adevărul.

„Sunt aici, ”îi spuse, fără să se ostenească să ridice vocea. L-ar fi auzit și dacă șoptea, și se săturase să se prefacă că e om.

Nu-și ridică privirea de la ce făcea când ea păși în spatele lui. Standardele lui de frumusețe se mai lărgiseră de-a lungul timpului, dar chiar dacă n-ar fi fost așa, Sage ar fi atins toate punctele importante.

Sarai îi mai dăduse din când în când câte una bună după cap pentru că se uita la alte femei, dar știuse că el n-avea să calce în lături. Acum că ea nu mai era, el nu se mai uita deloc. Flirtul nu-l făcea să se simtă neloial perechii lui moarte, dar îi lipsea prea mult acea lovitură bună după cap. Bineînțeles, dacă avea oportunitatea să-l irite pe atât-de-controlatul Charles, nu se mai obosea cu amintirile.

„Hei, Sil. Zâmbești – a murit cineva?” Evident nu se aștepta ca el să răspundă și continuă, „Ai ceva ce să pot face și eu?”

„Tai uscăturile, ”îi spuse el, deși ea putea vedea și singură.

Uneori era atât de lipsit de răbdare cu toate astea – conversații fără sens care imitau alte conversații pe care le avusese de mii și mii de ori. Cum îl oboseau și oamenii care aveau nevoie să discute iar și iar aceleași probleme.

Se întrebă cum reușea Bran să-și păstreze aerul de interes surprins la problemele neînsemnate ale oamenilor lui. *Totuși*, gândi Asil cu o urmă de amuzament amar, îndreptat împotriva lui înșiși, *cred că nu sunt atât de obosit de viață, pentru că m-am agățat de ea când Bran mi-a dat o șansă, nu?*

Sage ignoră bruschetea lui cu optimism neabătut. Era unul dintre lucrurile care-i plăceau la ea, că nu trebuia să se tot scuze pentru schimbările lui volatile de dispoziție.

Ea își scoase haina și se așază imediat în dreapta lui ca să înceapă la noul rând de tufișuri, iar el își dădu seama că ea avea chef de vorbă. Altfel, ar fi început din cealaltă parte a trandafirilor, unde nu i-ar fi stat în drum.

„Și zii, cum ți s-a părut perechea lui Charles?” întrebă ea.

El mormăi. Fusese răutăcios să-l tachineze pe băiatul lui Bran, dar nu putuse rezista; nu se întâmpla des ca Charles să fie prins pe picior greșit. Iar Anna îi amintea atât de mult de Sarai a lui, nu în felul în care arăta – Sarai fusese aproape la fel de cafenie ca el – dar aveau amândouă aceeași pace interioară.

„Păi, mie-mi place,” spuse Sage. „Are mai multă tărie în ea decât ai crede, când te gândești cum a abuzat-o fostul Alfa al ei.”

Asta îl șocă. „A abuzat un Omega?”

Ea dădu din cap. „Ani de zile. Leo ăsta era ieșit din minți – și-a omorât jumătate din haită sau a lăsat-o pe perechea lui s-o facă. Chiar i-a comandat unuia din lupii lui s-o Schimbe pe Anna. Ce nu înțeleg e cum de nu i-a masacrat Charles pe toți din haită; nici unul dintre ei n-a făcut nimic s-o ajute. Cât o fi de greu să ridici telefonul și să-l suni pe Bran?”

„Dacă Leo le-a ordonat să n-o facă, niciunul n-ar fi putut s-o facă,” spuse Asil, absent. Îl cunoscuse pe Leo, Alfa din Chicago, ba chiar îl plăcuse. „Numai dacă ar fi fost la fel de dominanți ca Leo – ceea ce e puțin probabil.”

Leo fusese un Alfa puternic, și, ar fi putut jura, un om onorabil. Poate că Sage se înșela. Asil reteză câțiva trandafiri atinși de uscăciune, apoi întrebă, „Știi de ce a făcut Leo așa ceva?”

Ea ridică privirea de la ce făcea. „Cred că perechea lui începuse să înnebunească din cauza vârstei. Le-a omorât din gelozie pe toate femelele din haită, apoi s-a dus și a creat un grup de masculi arătoși, doar ca să se distreze. Aparent Leo spera că având în haită un Omega ca Anna ar face ca perechea lui să fie stabilă. A funcționat, mai mult sau mai puțin. A trebuit s-o brutalizeze pe Anna, totuși, ca s-o țină sub control.”

Asil se opri, un fior rece trecându-i de-a lungul spatelui. Când era vorba de o femelă neîmperecheată într-o haită, „brutalizată” era un cuvânt teribil, mult mai rău ca „abuzată”. Definiția acestei ere moderne pentru „abuz” era diferită de cea cu care crescuse el. „Brutalizată” nu se schimbase deloc.

„În ce fel brutalizată?” întrebă răgușit, amintindu-și brusc de furia în care-l părăsise pe Charles când îi dusesese flori Annei. Își aminti o scurtă imagine a Annei pe care o văzuse peste umărul lui Charles. Fusese speriată?

Fir-ar să fie afurisit obiceiul lui de-a căuta neazul. Ce făcuse?

Sage își afundă degetele în pământ, fără îndoială retrăind propriul atac brutal, care dusesse la ea căutând sanctuar aici în Aspen Creek, cu câțiva ani înainte de venirea lui. Ar fi trebuit să-și ceară scuze și pentru că-i amintise de asta. *Nătângule, nătângule de Asil.*

„Tu ce *crezi* că i-au făcut?” zise ea în cele din urmă, cu vocea încărcată de întuneric.

„Allah, „zise el încet – niciodată nu reușise să-l enerveze pe Charles așa de tare. Și o lăsase pe biata copilă să se descurce cu rezultatul, gândindu-se că un Omega putea să-și calmeze perechea. Într-adevăr ar fi trebuit să-l forțeze pe Bran să-l ucidă cu mult timp în urmă.

„Ce este?”

„Trebuie să merg să vorbesc cu Charles, „spuse el, punând jos cuțitul și ridicându-se în picioare. Devenise bătrân și încrezut, gata să creadă că era atoateștiutor. Se gândise că băiatul doar aștepta ca rănila să i se vindece complet înainte de a consuma relația – în schimb aproape sigur încercase să-i dea fetei timp.

Faptul că Charles venise în dimineața asta să întrebe despre Omega putea să însemne că ceva nu mersese bine... și imediat după asta, își dădu seama că Charles nu vorbea despre Sarai când întrebase ce se întâmpla cu un Omega torturat. Vorbea despre Anna.

„O să fie cam greu să vorbești cu Charles, „spuse Sage uscat. „A luat-o pe Anna și s-au dus pe urmele unui vagabond în Cabinet. Nu au semnal la telefon acolo.”

„Cabinet?” Se încruntă la ea, amintindu-și de șchiopătatul lui Charles pe care încercase să-l ascundă ieri la biserică. Se descurcase mai bine dimineața asta, dar Asil putuse vedea că e încă înțepenit. „Era rănit.”

„Umm”. Ea dădu din cap. „Am auzit că a fost împușcat în Chicago, gloanțe de argint. Dar e un vagabond învățat la rele care tot atacă oameni. A omorât unul și a rănit altul în mai puțin de o săptămână – partenerul lui Heather Morrell e cel rănit. Dacă vrem să n-ajungem la știri, vagabondul trebuie îndepărtat cât de repede posibil, ca să nu mai rănească pe altcineva. Și pe cine mai are Bran ca să trimită după el? Samuel nu se potrivește, chiar dacă n-ar fi plecat azi-dimineață înapoi la Washington. Se aude că Bran e îngrijorat că ar putea fi mâna lupilor europeni, care să încerce să provoace destule necazuri pentru Bran încât să se răzgândească să mai iasă în public. Așa că are nevoie de un lup dominant.”

Cum de reușea Sage să știe atât de multe despre orice se întâmpla în haita Marrok-ului de mult încetase să-l mai uimească pe

Asil.

„Putea să mă fi trimis pe mine, „spuse Asil, fără să fie atent la ce spune. Era bine dacă Anna plecase cu Charles, nu-i așa? Cu siguranță însemna că nu-i cauzase rău permanent cu flirtarea lui.

Sage se uită la el. „Să te trimită pe tine? Chiar poate? Te-am văzut ieri la biserică.”

„Putea să mă fi trimis pe mine, „repetă Asil. Sage, știa, începuse să bănuiască că nebunia lui era actorie. Probabil că și Bran gândea la fel, pentru că nu-l omorâse încă, deși Asil i-o cerea destul de des – cincisprezece ani de „nu încă”. Păcat că amândoi se înșelau. Nebunia lui era ceva mai subtilă și putea să le cauzeze tuturor moartea în cele din urmă.

Asil era un pericol pentru toți cei din jur, și dacă n-ar fi fost atât de laș, l-ar fi făcut pe Bran să se ocupe de problemă când venise aici sau în fiecare zi care trecuse de atunci.

Ar fi putut cel puțin să aibă grijă de un lup hoinar; măcar atât îi datora lui Bran.

„Nu cred că Charles era rănit așa de rău, „spuse ea pe un ton împăciuitor.

Deci Charles reușise să-și ascundă rana de Sage, dar el știa mai bine. Era nevoie de *mult* ca să-l facă pe lupul ăla bătrân să se miște așa rău la înmormântare, unde atât de mulți puteau vedea.

Asil trase adânc aer în piept. Charles era dur, și știa Cabinet mai bine ca oricine. Chiar și rănit, un lup hoinar de unul singur nu era mare lucru pentru el. Era totul în regulă. N-avea decât să se asigure că-și cere scuze de la amândoi data viitoare când îi vedea – și să spere că nu cauzase distrugerii de nereparat cu tachinarea lui. Doar că fusese atât de gelos. Pacea pe care i-o dăduse Anna îl făcuse să-și amintească...

Ah, Sarai, ai fi atât de dezamăgită de mine.

„Te simți bine?”

El îngenunche iar și ridică foarfeca. „Sunt bine.”

Dar de ce ar trimite europenii doar un lup? Poate că nu făcuseră așa. Poate că Charles avea nevoie de sprijin.

Oftă. Îi datora băiatului o scuză care n-ar fi trebuit să aștepte. Dacă știa de unde începuseră, putea să-l găsească pe Charles și să se asigure că nu stricase în realitate legătura dintre el și perechea lui.

„Trebuie să vorbesc cu Bran,” spuse. Aruncă din nou foarfeca pe jos și ieși cu pași mari pe ușa serei, închizând-o în urma lui.

Când ieși din aerul închis, frigul căzu peste el ca mantia reginei zăpezii. Contrastul dintre frig și aerul artificial umed și cald din seră era atât de mare că găfâi o dată înainte ca plămânii lui să se adapteze. Sage îl urmă, îmbrăcându-și haina, dar nu o așteptă.

„Nu știi să fie europenii,” îi spuse Bran calm după ce Asil își exprimă opinia privind înțelepciunea deciziei de a-l trimite pe Charles, rănit, pe urmele unui dușman necunoscut, în cuvinte ceva mai puțin decât diplomatice. „Cel mai probabil e un simplu vagabond. Cabinet e singuratic și poate atrage pe cineva care încearcă să fugă de ce a ajuns să fie. Chiar dac-ar fi europenii, nu e decât un lup. Dac-ar fi fost doi, Heather n-ar fi putut să-l gonească pe cel care i-a atacat.”

Se opri, dar Asil își încrucișă brațele peste piept și-i dădu de știut, prin limbaj corporal, că tot mai credea că Bran fusese idiot.

Bran zâmbi și-și ridică picioarele pe birou. „Nu l-am trimis pe Charles singur. Chiar dacă ar fi doi sau trei vârcolaci, Charles și Anna împreună ar trebui să se descurce. Mai mult de doi sau trei aș fi simțit când au venit atât de aproape de Aspen Creek.”

Asta avea sens. Așa că de unde teama asta care-i creștea în suflet? De ce fiecare instinct îi spunea că a-l trimite pe Charles după vagabondul ăsta era o prostie? Și de când încetase să se mai teamă pentru Charles și începuse să se teamă de ce anume urmăreau? Vârcolacul pe care îl căutau.

„Cum arăta lupul?” Se legănă încet de pe un picior pe celălalt dar nu se osteni să se controleze. Era prea ocupat să se gândească.

„Ca un ciobănesc german,” spuse Bran. „Cafeniu cu vârfurile negre și pe o pată în formă de șa, cu puțin alb la labelle din față. Atât masterandul care a scăpat cât și Heather l-au descris la fel.”

Ușa biroului lui Bran se deschise și Sage năvăli înăuntru. „A... Văd că a ajuns. Ce e în neregulă?”

„Nimic,” spuse Bran cu blândețe. „Asil, mergi acasă. Vreau să te

odihnești acasă azi. O să te anunț când aud ceva.”

Asil trecu împleticindu-se pe lângă Sage, fără să-și mai facă deloc griji pentru Charles. Coloritul acela era poate comun la alsacieni – ciobăneștii germani – dar nu era foarte întâlnit la vârcolaci.

Sarai arătase așa, cafenie cu o culoare mai închisă și o pată ca o șa la fel de întunecată pe spate. Avusese laba din față, din stânga, albă.

Prea răvășit ca să aibă grijă la puterea folosită, rupse mânerul portierei și trebui să alunece înăuntru de pe partea pasagerului. Nu-și aminti să conducă acasă, doar nevoia de a se duce să se ascundă, chiar mai puternică decât dorința de a-l asculta pe Alfa.

Nu se deranjă să bage mașina în garaj; noaptea asta trebuia să înfrunte vremea, cum trebuia și el. Se duse în dormitor și deschise dulapul. Scoase cămașa ei preferată, subțiată de timp și mânuire, de pe umeras. Chiar și pentru nasul lui nu mai mirosea de mult ca Sarai, dar atinsese pielea ei și asta era tot ce mai avea. O puse pe pernă și intră în pat, frecându-și obrazul de cămașa ei.

Se întâmplase, în cele din urmă, gândi. Înnebunise.

Era imposibil să fie Sarai. Mai întâi, ea n-ar fi omorât pe nimeni fără motiv. Apoi, era moartă. Chiar el o găsisese, la câteva zile după ce murise. Îi luase sărmanul trup și îl spălase. Îl arsese cu sare și apă sfințită. Știind cine o omorâse, voise să se asigure că nu exista nicio cale să fie ridicată din morți, deși nici familia Mariposei nici vrăjitoarea la care o trimiseseră pentru învățătură nu erau dintr-o familie de vrăjitoare care să se joace cu morții.

Nu. Nu era Sarai.

Îl durea stomacul, îl durea gâtul, ochii îi ardeau de lacrimi – și de furia veche care-i îngheța sângele. Ar fi trebuit s-o omoare pe vrăjitoare dar fusese obligat în schimb să fugă. Să fugă, când asasina soției lui trăia, pentru că se temea de ceea ce devenise Mariposa. Se temea de vrăjitoarea care-l vâna cum o vânașe și pe Sarai a lui.

Doar că, atunci când nu mai putuse să fugă, când devenise evident că timpul n-avea s-o omoare așa cum ar fi trebuit, venise aici – să moară și să ajungă în cele din urmă la iubita lui. Dar îl lăsase pe Marrok... și, mai târziu, pe trandafiri, să-l convingă să mai aștepte.

Iar ea îl găsisese aici. Poate că încetase să-l mai caute, devenind din ce în ce mai puternică cu fiecare an până nu mai avea nevoie de el. Poate că puterea Marrok-ului îl proteja, cum proteja restul haitei.

Cum zăcea gâfâind în pat, convingerea crescuse că venise vremea morții lui. Împături cu dragoste cămașa unde era și porni spre ușă. De data asta avea să-l convingă pe Bran.

Dar nu putu deschide ușa, nu-și putu forța mâna să atingă clanța. Urlă de furie, dar asta nu schimbă nimic. Nu putea să nu-i dea ascultare lui Bran. Fusesse atât de afectat că nu observase că Bran îi dăduse o comandă adevărată: până mâine trebuia să stea aici, în casa asta în care trăise ani întregi de unul singur, ascunzându-se de ucigașa perechii lui.

Mâine, atunci. Se calmă la gândul ăsta. Dar mai întâi să repare ce stricase. Mâine avea să-l ajute pe Charles cu vagabondul, să-i spună toate lucrurile la care se putea gândi care-ar fi putut fi de ajutor cu un Omega ca pereche – și apoi avea să se termine. Ușurarea năvăli peste el, descoperi că zâmbea. Dacă Bran nu-l ucidea, după ziua de mâine, avea să se asigure că Charles o va face cu bucurie.

Era calm când urcă din nou în pat, greutatea anilor ușurată de apropierea sfârșitului lor. Atinse cu o mână cămașa și se prefăcu că ea era acolo lângă el.

Încet-încet, durerea se liniști, ajutată de convingerea lui că în curând totul avea să se termine, ca să fie înlocuit de pace și întineric. Dar acum n-avea parte decât de gol interior. Ar fi putut dormi atunci, dar curiozitatea, păcatul lui fundamental, îl făcu să se gândească la lupul care omora pe alții atât de aproape de teritoriul propriu al Marrok-ului.

Asil trase aer în piept și se ridică.

Atât de aproape de teritoriul Marrok-ului. Ucidea, arătând atât de mult ca dragostea lui. Atât de aproape de teritoriul Marrok-ului, sau aproape de Asil?

Și mai erau și visele lui... visele lui deveneau întotdeauna mai puternice când vrăjitoarea era aproape.

Sarai să vâneze oameni? Își frecă ochii. Sarai de-abia vâna în nopțile cu lună plină. În plus, Sarai era moartă.

În ciuda oroarei de a-și închipui că vrăjitoarea era atât de aproape, găsi că era speranță în inima lui. Dar știa că Sarai era moartă, cum știa și că Mariposa furase cumva legătura dintre el și perechea lui.

Asta ar fi trebuit să fie dincolo de puterile ei, dincolo de puterile oricărei vrăjitoare. Lupii își păstrau secretă magia față de alții. Cu

siguranță, dacă una din familii ar fi aflat cum să fure legăturile dintre vârcolaci, ar fi făcut-o de mai multe ori, și ar fi auzit despre asta până acum. Probabil fusese un accident, un efect secundar al altei vrăji – dar în toți anii în care fusese pe fugă nu-și putuse da seama ce anume, în afara nemuririi, mai câștigase Mariposa de pe urma morții lui Sarai.

Deși o ținea pe cât de închisă putea, mai putea uneori să simtă atracția legăturii. De parcă Mariposa încerca să o folosească ca în acea primă zi, înainte să-și dea seama că nu era bună.

Crezuse că e Sarai. Știuse că ceva era în neregulă, dar distanța dintre ei îl împiedicase să înțeleagă exact ce. Apoi se trezise în miez de noapte, cu lacrimi curgându-i pe față deși nu-și putea aminti ce visase. Se întinsese spre Sarai... și atinsese nebunie străină.

Alergase tot drumul până acasă, două zile și două nopți, cu legătura atât de strânsă ca să nu mai atingă ia acea... urâtenie. Iar când o găsisse pe Sarai moartă și casa puțind de magie și Mariposa, știuse ce se întâmplase.

Două luni mai târziu, vrăjitoarea începuse să-l vâneze; niciodată nu înțelesese exact ce vrea de la el. El, care nu fugea de nimic, fugise de o copilă care nu terminase încă a doua decadă a vieții ei. Pentru că dacă o doborâse pe Sarai, nu putea garanta că nu-l putea doborî și pe el. Era prea bătrân, prea puternic pentru a fi o unealtă în mâinile unei vrăjitoare, mort sau viu.

Iar Sarai a lui era moartă. Zdrobi orice urmă vagă de speranță care mai rămăsese în inima lui. Era moartă, dar poate Mariposa descoperise vreo cale de a folosi lupoaica ei, poate o iluzie.

Asta suna corect. Trei atacuri, și de două ori victimele scăpaseră. Oamenii nu prea scăpau de atacul unui vârcolac.

Nu era străin de magia neagră. Perechea lui fusese vrăciță, vânzătoare de plante medicinale – ea îl învățase întâia oară cum să crească plante în interior. Vânduse ierburi vrăjitoarelor până când vendetele între familiile de vrăjitoare deveniseră prea periculoase. Iluziile erau elementare în vrăjitorie. Să construiești o iluzie care să rănească sau să ucidă pe cineva... nu mai auzise de așa ceva. Dar bănuiala lui că Mariposa era în spatele atacurilor se întări în convingere; cu atât mai multe motive să-l găsească pe Charles și să-i spună ce înfrunta.

Și apoi, nu era felul lui să lase pe altcineva să-i ducă bățaliile –

iar dacă asta era o problemă cauzată de Mariposa, atunci pe el îl urmărea.

Închise ochii și-i deschise aproape imediat.

Făcea din țânțar armăsar. Bran spusese despre vârcolac că e un „el”. Era doar un hoinar. Lăsa temerile lui să interpreteze faptele.

Dar cel care l-a văzut pe hoinar nu era vârcolac, protestă o voce mică. *Oare doi oameni ar observa dacă lupul e femelă?* Femelele vârcolac nu erau nici pe departe numeroase; poate că Bran doar făcea asumția că e mascul.

N-o mai văzuse pe vrăjitoare de aproape jumătate de secol, nu-i mai simțise mirosul de când ajunsese pe continentul ăsta. Își acoperise urmele și îi ceruse lui Bran să țină secretă prezența lui.

Și dacă ea era aici și îl voia, de ce nu venise să-l ia?

Nu era ea... așteptă să fie cuprins de ușurare. *Probabil* că nu era ea.

Sarai era pierdută pentru el. Era moartă de două secole; o îngropase chiar el. Nu mai auzise de iluzii care să rănească oameni.

Poate iluzie fusese corpul pe care îl arsesese... *Odihnește-te*, îi spusese Bran, și el simți cum trupul îi devenea tot mai greu în ciuda agitației minții lui. Potrivi alarma puțin-folosită la 12:01 AM. Poate că Bran îi ordonase să stea aici până dimineața, dar Asil putea să interpreteze „dimineața” după cum poftea. Iar dimineața, avea să meargă să găsească răspunsuri.

Anna era în mișcare înainte de a avea timp să se gândească. Mary întinse mâna și-i smulse un pumn de fire din părul Annei când ea se smulse – ca să se pună între femeie și orice-ar fi fost în pădure. Pentru ea, suna ca și cum era un vârcolac, dar vântul nu coopera ca să-i aducă mirosul. Oare se întorsese lupul pe care îl fugărise Charles?

Dar monstrul care ieși dintre umbele tufișurilor era mai mare decât cel pe care-l urmase Charles. Arăta ca un ciobănesc german, doar că cântărea cu vreo cincizeci de kilograme mai mult, avea dinții mai

lungi și se mișca mai mult ca o pisică decât ca un câine.

Erau doi vârcolaci.

Și dacă erau și mai mulți? Dacă Charles se dusesse să vâneze unul și era acum încercuit?

Vârcolacul o ignoră pe femeie, concentrându-se complet asupra Annei. Când sări înainte, Anna începu și ea să alerge. Rachetele de zăpadă nu ajutau, dar n-avea de mers departe – și era și ea vârcolac.

Trei pași și smulsese pușca distrusă a lui Charles de pe pământ, ținând-o de țeavă. Își înfipse ambele picioare și o învârti către monstrul ce ataca cu experiența a patru veri de jucat softball, și puterea unui vârcolac.

Era evident că celălalt vârcolac nu se așteptase la forța Annei. Nu se osteni deloc să evite lovitura. Nimeni n-avea să mai poată trage cu pușca asta vreodată, dar Anna lovi lupul în umăr cu un sunet care-i spuse că rupsesse oase. Lupul se rostogoli cu lovitura dar scăpă un țipăt de durere când se ridica din nou în toate patru labele.

Ceva șuieră pe lângă Anna și lupul schelălăi din nou și pe coapsa lui apăru sânge. O piatră mică căzu pe pământ. Lupul privi peste umărul Annei, apoi, cu un ultim mârâit, o luă la fugă printre copaci. Anna nu încercă să-l urmeze, dar rămase cu ochii pe pădure spre locul unde dispăruse lupul cu colorit de câine ciobănesc.

„Ești bine, scumpo?”

Sunetul vocii lui Charles îi făcu capul să se învârtă din pură ușurare. Sperase să fie el cel care aruncase piatra, dar ar fi putut fi și partenera lipsă a lui Mary. Aruncă la pământ rămășițele puștii și alergă spre el.

„Hei,” zise el, încercuind-o în brațe. „Nu era decât un câine – un câine al naibii de mare. Dar acum ești bine”. Deși evident juca rolul unui om, brațele lui erau furios protectoare când o trase lângă haina lui – care era de un roșu întunecat care i se potrivea mai bine decât haina de galben strălucitor pe care i-o sfârtecăse lupul.

Era bine, gândi ea, că se putea îmbrăca când se transforma. Altfel, ar fi avut o problemă să explice de ce alergase după un urs în costumul lui Adam.

„Bună aruncare,” îi murmură, acoperindu-și un chicotit nepotrivit.

O făcuse, se gândi. Se apăraseră împotriva unui monstru și

câștigase. În siguranță în brațele lui Charles, bucuria eclipsă rapid orice alt sentiment. Nu numai că-l împiedicase s-o rănească pe ea, dar mai apăruse și pe altcineva.

„Abilități vechi, ”îi spuse el. „M-au învățat unchii mei când creșteam. Mă descurc mai bine cu o praștie. Orice armă care acționează la distanță e mai bună să alungi o fiară nebună decât o pușcă stricată. Cine e prietena ta?”

Ea mai luă o ultimă gură de aer gâfâită, apoi se îndepărtă de căldura lui. Femeia era ghemuită, cu ochii mari, cu spatele la un copac. „Mary, el este soțul meu, Charles. Charles, ea este Mary...”

„Alvarado, ”spuse femeia cu voce tremurândă. „*Madre de Dios*, ce-a fost aia?”

Anna credea, în mod evident, că femeia nu era decât altă persoană într-o expediție. Sângele Annei îi păta haina – dar arăta de parcă fusese doar o sângerare din nas, probabil cauzată de altitudine. Charles atinse fața Annei cu mâna și lăsa ceea ce Samuel numea, expresia de „indian binevoitor” să se manifeste.

Samuel spunea întotdeauna că era de speriat să vezi expresia jovială și să știi ce se ascunde sub ea – dar cei mai mulți oameni nu erau la fel de percepțivi ca fratele lui.

„Încântat de cunoștință”. Charles permise zâmbetului să-i ajungă în ochi până când se luminară, în timp ce-o privea pe femeie.

Era înfoclită să reziste la ger, așa că nu putea s-o vadă bine – dar nu conta. Memoria lui pentru mirosuri era mai bună decât cea pentru fețe, iar nasul lui îi spunea că n-o mai văzuse niciodată.

Păstră în minte că erau doi vârcolaci în apropiere, dar trebuia să se descurce cu monstrul cel mai apropiat mai întâi.

Își lăsa perechea liberă și făcu doi pași lungi înainte, doi pași care-l așezară nu tocmai întâmplător între Anna și femeie. „Îmi pare rău că am plecat să urmăresc – ”Ar fi putut să-și blesteme lipsa de atenție – nu voia să admită că urmărirea un vârcolac în momentul ăsta. Nu că femeie nu știa ce era cel gonit de el și Anna, dar dacă nu-și

dăduse deja seama că el și Anna erau tot vârcolaci, nu voia ca ea să-și dea seama de asta. Iar dacă ea înțelegea, atunci nu voia ca ea să știe că el știa că și ea e ceva supranatural – cineva care folosea magie. Avea să-i dea pe cât de puțină informație posibil. Așa că se opri în mijlocul unui cuvânt dar înainte ca pauza să se întindă, Anna îi termină propoziția.

„— pe ursul acela *idiot*”. Anna îi aruncă o privire certătoare, de parcă se gândea că se opriase pentru că era pe cale să înjure. Nu se așteptase ca ea să se prindă atât de repede. „Ai găsit pachetul cu bricheta?”

Asta se presupunea că făcuse? Negă cu capul. „Știi ce se zice, nu poți să alergi mai repede ca ursul? Păi, aveau dreptate. Mai ales că mi-am rupt rachetele și trebuia să alerg prin zăpadă.”

Lupul fusese una din cele mai inteligente prăzi pe care le urmărise. Nu-l văzuse și nici nu-l auzise înainte de atac, și dispăruse de parcă n-ar fi existat niciodată. Ar fi putut fi convins că Anna îi distrăsese atenția și nu-l auzise apropiindu-se – dar niciodată nu i se mai întâmplase așa ceva. Dar ceva fusese cu siguranță ciudat în legătură cu lupul care dispăruse.

Imediat ce înțelesese că pierduse urma, Charles nu mai pierduse timpul încercând s-o găsească. Se întorsese, pentru ca lupul să nu se întoarcă s-o atace pe Anna. Așa că renunțase pentru moment și se întorsese – la timpul potrivit, după cum se dovedise.

Mary Alvarado se îndreptă, apoi se împletici înainte, de parcă și-ar fi pierdut echilibrul. Mișcarea o plasă chiar în fața lui, apăsând cu o mână pe pieptul lui. Simți țesătura unei vrăji care alunecă peste protecțiile lui.

Mirosul furiei Annei aproape aprinse pădurea în flăcări. Era *geloasă*? Asta era o situație mult prea periculoasă pentru a se lăsa distras... dar, oare Anna nu știa că nu e interesat de nimeni în afară de ea?

„N-ar fi trebuit să fie urși pe aici, atât de târziu în an,” spuse femeia, părând șocată. Nu putea să-și dea seama dacă ea realizase ce este el.

„Urșii nu dorm tot timpul iarna, doamnă,” zise Charles, uitându-se la ea de parcă nu-l deranja mâna ei pe piept, ceea ce nu era adevărat. L-ar fi deranjat și dacă nu i-ar fi făcut pielea să se strângă de

silă. Nu era fae¹, decise el. Nici spirit, nici moroi – mai întâlne de-aceștia. Nici vraci, deși lupul lui reacționa de parcă asta era; ceva malefic, deci. „Nu intră complet în hibernare. Mai ies din când în când. Nu e obișnuit, dar poți să-i mai vezi din când în când în miez de iarnă. Am avut ghinion că am dat peste unul. Dar câinele ăla care v-a atacat era chiar straniu.”

Magie neagră, asta mirosea pe ea. O vrăjitoare, atunci, o vrăjitoare neagră. Fir-ar. Mai degrabă ar fi înfruntat o duzină de moroi decât o vrăjitoare neagră.

„Nu există câini sălbăticiți?” întrebă Anna, strâns. „Credeam că din când în când formează haite, ca lupii.”

„Aici e cam departe pentru așa ceva,” îi spuse Charles, fără să-și ia privirea de la vrăjitoare. „Din când în când găsești câte-un câine părăsit – dar cele mai multe animale domestice nu supraviețuiesc iernii din Montana fără ajutor.”

Ceva se mișcă în spatele femeii, și el își lăsa ochii să se de-focalizeze pentru a vedea mai bine spiritul. Umbra unui lup îi arătă colții, apoi o luă la fugă – de parcă mai avea nevoie de avertismente dincolo de ce-i spusese nasul lui, că era ceva periculos cu femeia asta.

Poate că era momentul să scoată lucrurile la iveală – înainte ca Anna să se hotărască să se simtă rănită în loc de geloasă.

Își lăsa masca să alunece și-i zâmbi blând lui Mary. Ea nu era destul de perspicace ca să-l vadă pe Fratele Lup aruncând o privire – ori îi plăcea puțin pericolul, pentru că se aplecă pe mână în timp ce privea în sus spre el.

„Dar să știi că un animal domestic n-ar supraviețui iernii ăsteia nu contează, nu-i așa, Mary Alvarado? Pentru că știi foarte bine că e un vârcolac.”

O expresie goală de emoții se așează pe fața femeii. Dacă n-ar fi știut ce este, ar fi putut fi înșelat de uimirea ei. „Un ce? Nu există vârcolaci.”

Teatrul ei se destrămă când încercă să-i întâlnească privirea – evitase asta. Dar o femeie obișnuită să-și fluture genele la bărbați mai uita din când în când să nu facă asta cu un vârcolac. Nu făcu un pas

¹ (zână/spiriduș/elf)

înapoi, dar voia asta; văzu pe fața ei.

„Nu? Atunci nu există nici vrăjitoare”. Vocea lui Charles era și mai blândă.

Ea-și luă mâna de pe el. „Cine ești tu?”

„Nu”. El dădu din cap. „Cred că tu răspunzi prima la întrebări. Cine ești tu?”

„Îl caut pe vânătorul dispărut, „zise ea.

Asta era adevărat, în oarecare măsură. Se încruntă la ea un moment, încercând să-și dea seama unde era minciuna. „Ca să-l duci la adăpost?” murmură el. „Sau ca să-l folosești pentru o vrajă?”

Ea îi aruncă un zâmbet trist. „Mă îndoiesc că mai e nevoie de așa ceva acum. S-a rătăcit în pădure cu un vârcolac răufăcător. Cam care sunt șansele să mai fie în viață?”

„Deci știi despre vârcolac?”

Ea ridică bărbia. „Sunt aici din cauza vârcolacului”. Adevăr. „Cine ești tu? Și cum de știi despre vrăjitoare și vârcolaci?”

Era posibil ca ea să fie exact ceea ce spunea că este. El știa că existau vrăjitoare care lucrau în mod regulat pentru diverse agenții de lege și ordine. Mai știa și doar pentru că era o vrăjitoare neagră nu însemna că nu era de fapt în căutarea omului rătăcit. Vrăjitoarele își angajau serviciile deseori – iar uneori, chiar dacă doar din întâmplare, câte o vrăjitoare neagră se putea afla de partea îngerilor.

Ea fusese grijulie în formularea răspunsurilor, totuși, și nu putea nesocoti ce-i spusese spiritele. Ea nu îi era aliat. Spiritul-lup era de obicei călăuză lui – deși întotdeauna găsisese că ar fi putut fi mult mai ironic dacă ar fi fost un iepure sau un cerb. Colții arătați poate nu însemnau că ea e dușman, dar indicau să nu e prieten.

„Poți să lași vârcolacul în grija noastră, acum, „îi spuse el. „Nu e treaba ta.”

„Ba este, „spuse ea calm.

Adevăr. Întregul adevăr de data asta. Ce interesant că o vrăjitoare credea că un vârcolac e treaba ei.

„Nu vrei să te pui în calea mea, „îi spuse ea încet, respirația ei mângâindu-i fața într-un curent dulce.

„Nu, „zise el, făcând un pas înapoi și scuturându-și capul – dar nu-și putea aminti fața de ce obiecta.

„Acum e rândul meu să pun întrebări.”

Dacă ar mai fi fost capabil de asta, și-ar fi blestemat propria aroganță, care-l împiedicase s-o apuce pe Anna și s-o ia la goană imediat ce înțelesese cu ce are de-a face. Tot ce putea face acum era să aștepte întrebările vrăjitoarei.

Vrăjitoare, o numise el – iar ea nu negase. Fără îndoială însemna ceva, dar Anna habar n-avea ce. Îi urmărise vrăjitoarea? Sau vârcolacii?

Orice ar fi fost, dacă nu-și lua mâna de pe Charles chiar în momentul ăsta, Anna avea s-o facă pentru ea, folosind o metodă care implica durere și poate chiar sânge.

Tentația violentă o luă prin surprindere, iar ea ezită suficient de mult ca Charles să se împleticească încercând să se îndepărteze de vrăjitoare. Ceva se întâmplase, o balanță se înclinase. Aerul mirosea ușor a ozon, de parcă, în ciuda anotimpului, era gata să lovească trăsnetul.

Părul de pe ceafa Annei se ridică ajutător – de parcă *avea nevoie* de altă dovadă că ceva era în neregulă. Păcat că părul de pe ceafa ei nu-i spunea și ce era și ce putea face în legătură cu asta.

„Caut un bărbat,” spuse Mary, vocea ei încă sunând strident de parcă era majoretă. „Se numește Hussan, dar își mai spune și Asil sau Maurul.”

„Îl cunosc,” răspunse Charles, cu vocea groasă, fără tragere de inimă.

„Ah,” zâmbi ea. „Ești vârcolac. Ești unul dintr-ai Marrok-ului? Este și Asil în Aspen Creek? E unul din lupii Marrok-ului?”

Anna se încruntă la Charles, dar el nu părea să obiecteze la întrebările vrăjitoarei – sau la cantitatea de informații pe care o avea.

Doar dădu din cap, țeapăn, și spuse, „Da,” de parcă cineva îi scotea vorbele cu cleștele.

Ceva era foarte în neregulă. Anna făcu un pas în lateral și resturile puștii se loviră cu un clinchet de marginea de aluminiu al rachetei ei.

Vrăjitoarea murmură un cuvânt și îl aruncă spre Anna cu un zvâcnet de degete, lăsând-o pe Anna incapabilă să se miște.

Charles mârâi.

„Taci. Nu i-am făcut nimic,” îi spuse vrăjitoarea. „Încă nu doresc să-l înfrunt pe Marrok răbindu-l pe unul din lupii lui. E și ea vârcolac, presupun. Asta ar explica cum de-a putut să-mi rănească gardianul atât de rău. Spune-mi. Care crezi că e cel mai bun mod de a-l face pe Asil să vină aici?”

„Asil nu părăsește Aspen Creek,” îi spuse el, cu vocea asprită de furie.

Anna luă din furia lui pentru ea; era mai bună decât panica ce era singura ei alternativă. Lupoaița se trezi cum rareori o făcea dacă nu era chemată – să fie ținută sub control împotriva voinței ei era ceva ce-i plăcea la fel de mult ca Annei.

Anna nu știa nimic despre magie, nici măcar despre magia pe care o știa parte a existenței fiecărei haite. Leo îi spusese că n-are nevoie să știe, iar ea nu mai avusese curajul să întrebe din nou. Nu știa ce putea sau nu face Charles – dar era destul de sigură că n-ar fi stat amândoi aici cu Charles răspunzând la întrebările vrăjitoarei dacă el ar fi putut face ceva în legătură cu asta. Îi era teamă că ignoranța și prostia ei avea să-i coste pe amândoi.

Când lupoaița îi ceru să-i dea controlul, Anna îi permise. Dacă nu putea rezolva nimic când partea umană era în control, poate că lupoaița putea să se descurce mai bine.

Deși nu începuse să se transforme, percepția ei asupra lumii se schimbă, umbrele dădură înapoi. Putea să vadă mai bine și mai clar, dar frumusețea și intensitatea culorilor se obscurară. Nu era atât de liniște precum crezuse. Erau păsări în copaci – putea să audă sunetul moale când își mișcau gheruțele pe scoarța crengilor de copac.

Dar mai interesant, văzu o plasă de lumină care-l închidea pe Charles în lanțuri bolnăvicioase de galben și verde. Incapabilă să-și coboare capul, nu putea să vadă dacă rețeaua o ținea și pe ea. Dar sensibilitatea pielii ei îi permise să simtă firele fine ca un ghem de mătase dentară.

Dacă n-ar fi fost decât ea în pericol, Anna era sigură că ar fi rămas acolo până la dezghețul de primăvară. Dar perechea ei era în pericol. Un urlat de mânie se ascundea sub diafragma ei, făcând

respirația dificilă – dar prudența îi spuse că trebuia să aștepte momentul oportun.

„Dacă tu mori, pe cine va trimite Marrok-ul?” întrebă vrăjitoarea.

Amenințarea implicită aduse un vuiet în urechile Annei, acoperind răspunsul lui Charles, mânia arzând dureros prin vraja care o ținea nemișcată.

„Ar veni el însuși.”

Vrăjitoarea își strânse gura de parcă încerca să decidă dacă asta era ceva ce voia sau nu.

Anna nu-și putea mișca picioarele, dar cu lupul la control putea să-și miște mâna prin agonia cauzată de magia vrăjitoarei. Apucă capătul ca o funie al rețelei care o ținea, de parcă era un bandit dintr-o bandă desenată cu Omul-Păianjen. O încolăci de câteva ori în jurul palmei, apoi o aduse în cealaltă palmă.

Nu se putea uita prea mult la mulțimea de fire pe care le avea în mâini sau îi amețeau ochii și o durea capul, dar nu avea de ce; funia magică al vrăjitoarei îi tăia palmele, așa că știa unde este.

Își puse mâna liberă pe funie chiar unde se lărgea în rețeaua care o ținea și trase cu ambele mâini. Se așteptase să se rupă sau să reziste, de parcă ar fi fost într-adevăr funie. În schimb, se întinse ca un caramel, subțindu-se treptat când își schimbă punctul de susținere din nou și din nou.

Dacă vrăjitoarea s-ar fi uitat la ea, ar fi văzut ce face Anna. Dar vrăjitoarea nu mai era atentă acum decât la Charles.

Dominanții, gândi Anna cu recunoștință, nu erau doar un rang în haită. Prezența lui Charles era atât de puternică încât, când intra într-o cameră, toată lumea se uita la el. Dacă se adăuga la asta aparenta fragilitate a Annei și lipsa completă de dominație, și vrăjitoarea ar fi trebuit să facă un efort ca să se concentreze asupra Annei cât timp Charles era acolo. Iar Mary Alvarado nu făcea acest efort.

Anna pierdu rândul sesiunii de întrebări-și-răspunsuri-fără-voie. Toată ființa ei era concentrată pe treaba ei. Chiar și caramelul se întinde și se rupe la un moment dat.

Anna îngheță când funia se dizolvă în nimic, dar vrăjitoarea nu păru să observe că puterea ei asupra Annei dispăruse.

Și acum ce?

Se concentră pe rețeaua care-l ținea pe Charles.

Trebuia să se miște repede.

Vârcolacii sunt foarte rapizi.

Țâșni între ei, apucând funiile magice în ambele mâini. Vraja pe care vrăjitoarea o aruncase asupra lui Charles era mult mai puternică și durea să atingă firele. Durerea radie prin piele în oasele ei, ajungând în mandibula ei cu o pulsație ascuțită. Putea să miroasă piele care ardea, dar nu avea timp să calculeze distrugerea – un efort violent și vraja se spulberă.

Iar Anna nu se opri. Apucă pușca stricată din zăpadă și o aruncă pe cât de puternic putea. O lovi în față pe vrăjitoare cu un trosnet audibil.

Se pregăti să atace din nou, dar Charles o apucă de braț și o împinse înaintea lui. „Fugi, ”mârâi el. „Ieși din raza privirii ei.”

ZECE

Nu-i trebui mult Annei să descopere că era aiurea să alergii în rachete de zăpadă. Se prindeau în pietre, se agățau de tufișuri, o făcură să cadă în genunchi de două ori și doar mâna lui Charles sub cotul ei o opri să alunece tot drumul până la poalele muntelui. Să sară peste copaci căzuți era... interesant de dificil. Totuși, Charles, fără rachete, se afunda până la genunchi și mai mult la fiecare pas – așa că fu recunoscătoare pe măsură pentru ale ei.

Asta nu însemna că erau înceti. O surprinse pe Anna câte ajuta teama la mărirea vitezei. După primul sprint, înspăimântător, alunecând pe panta abruptă pe care o urcaseră în câteva ore, pierdu simțul timpului și distanței. Ținu ochii pe haina roșie a lui Charles și rămase cu el. Când Charles încetini, în cele din urmă, erau singuri în pădure.

Totuși, nu se opriră. O ținu în mișcare la pas rapid pentru mai mult de o oră, dar alegea drumul cu mai multă grijă, rămânând în zone în care zăpada era mai puțin adâncă și nu erau încurcați de lipsa rachetelor lui.

Nu mai scosese nici un cuvânt după ce dăduse comanda să fugă – dar ea credea că asta era din cauză că el nu o putea face, și nu era din cauza vreunei vrăji.

Ochii lui erau de un galben strălucitor și avea colții la vedere. Probabil avea un motiv bun pentru rămâne în formă umană, dar îl costa. Lupoaica ei alunecase în fundal după ce panica inițială a fugii lor se estompase, dar lupul lui Charles era chiar la limita la care putea să preia controlul.

Avea multe întrebări de pus. Unele erau îngrijorări imediate, ca: putea vrăjitoarea să alerge la fel de repede ca ei, chiar dacă un om nu putea face asta? Putea Mary să folosească magia pentru a-i găsi? Altele erau doar simplu interes. Cum îți puteai da seama că era vrăjitoare? De ce putuse vedea magia doar cu lupoaica în control? Exista vreo metodă mai ușoară să rupi o vrajă? Chiar și după o oră, mâinile ei ardeau și o dureau.

„Cred – „zise în cele din urmă Charles, când pașii lui rapizi încetiniră într-un șchiopătat lent. Picioarele ei obosite erau recunoscătoare că și el părea extenuat.” – că Asil are de răspuns la niște întrebări.”

„Crezi că o cunoaște? De ce îl urmărește?” întrebă Anna. Petrecuse mult timp presupunând că alți vârcolaci (în afară de ea) erau în vârful lanțului trofic, dar înfrângerea lui Charles în fața vrăjitoarei schimbă lumea așa cum o știa. Era gata să creadă că *oricine* ar fi fugit de vrăjitoarea asta.

„Nu știu dacă Asil o cunoaște. N-am văzut-o în Aspen Creek și ea ar fi avut cam zece ani când el s-a îngropat acolo. Dar dacă îl caută, el știe probabil de ce”. Toate astea, spuse în rafale rapide de câte trei cuvinte în timp ce se chinuia să-și calmeze respirația.

Mergea alături de el, sperând că măcar puțin din calmul pe care se pare că ea era capabilă să-l ofere îl poate ajuta. Respirația lui se liniști cu mult înainte ca a ei să piardă gâfâiala în urma fugii, dar își revenise și ea înainte ca el să mai spună ceva.

„N-ar fi trebuit să poată face *asta*. M-a făcut să mă gudur la picioarele ei ca un cățeluș”. Vocea lui se întunecă într-un mârâit.

„N-ar fi trebuit să fie capabilă să te controleze cu magia ei?” întrebă Anna. „Credeam că vrăjitoarele sunt capabile să facă asta.”

„Unui om, poate. Singurul care ar trebui să aibă un astfel de

control asupra lupilor este Alfa al lor”. Mârâi, cu pumnii încleștați, apoi spuse cu o voce aspră care nu mai semăna cu vocea lui, „Și nici măcar tatăl meu nu poate să obțină așa o reacție de la mine. Mă poate opri în loc, dar nu mă poate face *pe mine* să fac ceea ce nu vreau să fac.”

Trase în piept aer, încet. „Poate nu e ea, poate e din cauza mea. Nu l-am auzit deloc pe primul vârcolac. M-am gândit la asta și nu cred că era împotriva vântului, față de noi. Ar fi trebuit să-l aud, sau să-l miros – iar el n-ar fi trebuit să poată scăpa de mine așa ușor.”

Prima ei reacție era să-l încurajeze cumva, dar și-o înfrână. El știa mai multe ca ea despre magie și despre cum să urmărești pe cineva. În schimb, încercă să găsească motivele. De încercare, se aventură, „Ai fost împușcat acum câteva zile.”

El dădu din cap. „Nu e asta. Am mai fost rănit înainte. Niciodată nu m-a împiedicat să fac ce trebuia să fac – și de obicei dacă sunt rănit, sunt mai atent, nu invers.”

„Vârcolacii pe care-i căutăm sunt oare legați în vreun fel de vrăjitoare?” întrebă Anna. „Vreau să spun, dacă te controla pe tine, poate îi poate controla și pe ei. Poate a făcut ceva ca să nu poți să-i simți.”

El dădu din umeri, dar putea să-și dea seama că e deranjat. Și că avea dureri. Privindu-l cu atenție, se gândi că era ceva mai mult decât doar piciorul care îl supăra. Tot alergatul ăsta nu fusese ușor nici pentru rana de la piept.

„Ai nevoie de bandaje noi?” întrebă.

„Poate,” spuse el. „Te-aș lăsa să verifici, dar nu avem nimic cu noi ca să remediem situația. E o trusă bună de prim-ajutor în mașina tatei, și acolo mergem acum.”

Ea mergea cu doi pași în urma lui, așa că el nu-i observă surpriza, ceea ce era bine, gândi ea. Lupii dominanți nu dădeau în spate, nu deseori. „Nu te duci după ea?”

„M-a prins o dată,” spuse el. „Și nu știu cum. De obicei, magia mea personală mi-ar fi permis să scap de vraja ei de înlănțuire. Era destul de simplă, evident – au mai încercat trei vrăjitoare să-mi facă asta, înainte. Fără să știu cum a făcut, nu are rost să încerc să mă lupt cu ea și să risc să ne învingă fără să-l avertizăm pe tata. Lupii, amândoi, nu sunt o problemă cum e ea. Tata trebuie să știe ce se întâmplă – și poate Asil e capabil să lămurească cine e ea și ce vrea.”

Ceva o sâcâia, dar îi trebuiră alte câteva duzini de pași înainte să-și dea seama despre ce era vorba. „De ce aici? Adică, știu că îl căuta pe Asil – și se pare că are niște informații despre cum e el în Aspen Creek. Ți-ai dat seama ce bucuroasă a fost când i-ai spus că el e aici? Nu era sigură. Așa că ce face aici și nu în e în Aspen Creek?”

„Pune momeala într-o capcană, „spuse el întunecat. „Tata avea dreptate în legătură cu asta, însă nu cine și de ce. Tot ce a trebuit să facă a fost să omoare câțiva oameni și să-i facă să arate ca niște victime ale vârcolacilor, iar Marrok-ul avea să trimită pe cineva, cu siguranță. Apoi putea să-l captureze și să-l interogheze pe acel cineva. Mult mai sigur decât a conduce în Aspen Creek și a-l înfrunta pe tatăl meu.”

„Crezi că amândoi lupii sunt ai ei?” Îl mai întrebasese înainte... dar o deranja. Formase un fel de legătură cu primul lup, cel pe care-l fugărise Charles. Nu voia ca el să fie împreună cu vrăjitoarea.

Ca și prima dată când întrebasese, Charles dădu din umeri, tresări din cauza durerii, apoi mormăi pe jumătate, „Nu știu mai mult ca tine”. Făcu alți câțiva pași. „E posibil. Lupul care te-a atacat e cu siguranță al ei. Cum ești Omega, un lup normal ar fi atacat-o pe ea mai întâi.”

Se opri brusc. Rămase complet nemișcat. „Am fugit din poiană exact pe drumul pe care a luat-o lupul care te-a atacat.”

Ea trebui să se gândească, dar el avea dreptate. „Era o potecă prin tufișuri acolo.”

„Ai văzut vreo urmă? Sânge? I-ai deschis umărul cu pușca, și sângera destul de mult.”

„Eu – „Oare și-ar fi dat seama? Se gândi cu grijă la modul în care scăpaseră, Charles împingând-o în fața lui. „Era sânge pe zăpadă unde am lovit-o, și mai era pe drumul spre copaci. Dar am mers prin zăpadă neatinsă imediat ce am ieșit din poiană. Poate că a luat-o prin altă parte.”

Charles se răsuci spre ea. Colțurile gurii lui erau strânse de durere, și din tonul cenușiu al pielii lui, ea era destul de sigură că era într-o stare mult mai gravă decât ar fi vrut să știe ea.

„Ea?” spuse el încet.

„Ea. Am fost destul de aproape. Ai încredere în mine cu asta.”

„Ea, „repetă el. „Asta face viața mai interesantă. Avea un colorit neobișnuit.”

„Nu”. Anna se încruntă la el. „Arăta ca un ciobănesc german.”

„Nu era neobișnuit pentru un ciobănesc german, „fu el de acord.
„Dar n-am mai văzut niciodată un vârcolac care să arate așa. Însă am auzit despre unul.”

„Cine?”

„Perechea lui Asil.”

„Perechea lui Asil e moartă, nu?” zise Anna. „Crezi că de fapt este în viață și lucrează împreună cu o vrăjitoare? Crezi că de asta îl caută ele pe Asil?”

„Asil i-a spus tatălui meu că ea a murit, și că i-a ars trupul și i-a îngropat chiar el cenușa”. Aproape ca și cum n-ar fi contat, adăugă,
„Nimeni nu-l minte pe tata. Nici măcar Asil. Dar asta face ca absența urmelor să fie interesantă.”

„Ce vrei să spui? Nu era o fantomă. Patul puștii a lovit *ceva*. Dacă perechea lui Asil e moartă, asemănarea trebuie să fie o coincidență.”

El dădu din cap. „Nu știu ce era. Dar nu cred în coincidențe”.
Porni din nou.

„Credeam că cele mai multe vrăjitoare sunt umane, „spuse ea, după ce pritocise o vreme totul.

„Da.”

„Atunci nu sunt nemuritoare. Mi-ai spus că perechea lui Charles a murit acum câteva secole. Iar vrăjitoarea asta nu e mai bătrână decât mine. Crezi că poate lupoaica conduce?”

„Nu știu, „spuse el, ținând în lături o creangă, ca să n-o lovească.
„Bună întrebare.”

Rămase tăcut în timp ce-o conduse în susul unei culmi. Munții arătau atât de simpli de la distanță, doar trebuia să urci mult până sus și-apoi să cobori mult pe partea cealaltă. În realitate, erau o serie de suișuri și coborâșuri care păreau să acopere o grămadă de teren și nu duceau niciunde.

Probabil alergaseră mai mult decât își dăduse ea seama, pentru că începea să se întunece. Ea tremură.

„Charles?”

„Mmm?”

„Cred că mi s-au udat ciorapii. Nu-mi mai simt degetele de la picioare”. El nu spuse nimic, iar ea se temu că ar crede că se plânge.
„E-n regulă. Mai pot să merg puțin. Cât mai e până la mașină?”

„Nu în seara asta, „zise el. „Nu dacă ți-au amorțit picioarele. Stai să găsec un loc unde să ne adăpostim – trece o furtună în noaptea asta.”

Anna tremură ceva mai tare, auzind asta. La capătul unui tremur cam lung, începură să-i clănțanească dinții.

Charles își puse mâna sub brațul ei. „O furtună e bună. Am auzit cum a cedat osul când ai lovit lupoaica aia. Dacă nu e o fantasmă de vreun fel, o să dureze o vreme ca să se vindece. Dacă ninge puternic și bate vântul, nu va putea să ne ia urma.”

Observă ceva la deal iar Annei i se păru că urcau de o veșnicie când ajunseră în cele din urmă la o zonă plană plină de copaci căzuți.

„Probabil un trăsnet primăvara trecută, „îi spuse el. „Se mai întâmplă.”

Era prea obosită să mai facă orice decât să dea din cap, în timp ce el trecu cu greu prin zăpadă până când găsi ceva ce îi plăcea – un copac uriaș sprijinit de altul, amândoi aplecați pe un mal de pământ, creând o scobitură cu o podea neprimitoare de zăpadă.

„Nu avem mâncare, „spuse Charles încrâncenat. „Și ai nevoie de hrană ca să combați frigul.”

„Aș putea merge la vânătoare, „se oferi Anna. Charles nu putea. Schiopăta grav de ceva vreme. Era atât de obosită că ar fi putut adormi în picioare, și îi era frig. Dar tot era în stare mai bună decât el.

Charles își scutură capul. „Să fiu al naibii dacă te las să pleci de una singură prin ținutul ăsta, cu o furtună pe drum – ca să nu mai spun de o vrăjitoare și doi vârcolaci care dau târcoale.”

Ridică capul și miroși aerul. „Vorbești de lup, „spuse el încet. Anna miroși și ea aerul, dar nu găsi nimic. Doar copaci și iarnă și lup. Încercă din nou.

„Ai putea să ieși afară acum, „mârâi Charles, privind spre întunericul de sub pragul pe care stăteau. „Știi că ești acolo.”

Anna se întoarse, dar nu vedea nimic nelalocul lui. Apoi auzi sunetul ghetelor pe zăpadă și privi din nou. Un bărbat ieși din pădure la doar zece metri mai jos pe munte. Dacă nu s-ar fi mișcat, probabil nu l-ar fi văzut.

Primul lucru pe care-l observă fu părul. Nu purta căciulă, iar părul lui era de o nuanță ciudată, între roșu și auriu; atârna în ghemuri încâlcite, zdrențuite, pe spatele lui, amestecându-se cu barba lui

care-ar fi fost un credit pentru Hill sau Gibbons de la ZZ Top.

Purta o combinație ciudată de piele de animal, zdrențe și ghete și mânuși noi. Într-o mână ținea pachetul pe care-l făcuse ea din obiectele care fuseseră în rucsacul lui Charles, iar rucsacul ei roz strălucitor atârna de umărul lui.

Le aruncă pe amândouă către Charles, iar pachetele aterizară undeva la jumătatea distanței dintre ei.

„Lucrurile voastre,” spuse, vocea lui răgușită și mormăită, cu o doză bună de accent din Tennessee sau Kentucky. „Am văzut cum a asmuțit fiara pe voi – ceea ce înseamnă că sunteți dușmanii ei. Și cum „dușmanul dușmanului meu e prietenul meu”, am socotit să vă aduc lucrurile. Apoi poate vorbim.”

Nu mirosul bărbatului îi atrăsese atenția lui Charles că sunt urmăriți, ci multe alte lucruri mărunte: o pasăre luându-și zborul, o tentativă de sunet, și senzația că sunt priviți.

Imediat ce străinul ieși dintre copaci, Charles îl putu mirosi cum ar fi trebuit să o poată face de ceva vreme, pentru că vântul bătea spre el și Anna. Vârcolac.

Cu grijă ca să nu-l privească direct sau să se miște în vreun fel care să-l sperie, Charles o lăsă pe Anna unde era și merse să ridice rucsacul Annei și prelata lor, plină, presupunea el, cu tot ce fusese în rucsacul lui. Fără să spună nimic, îi întoarse spatele străinului și începu să urce iar muntele.

Nu era ceva prostesc, pentru că Charles își ținea ochii pe Anna și îi urmărea fața pentru a observa orice posibil atac. Apoi curăță deliberat un buștean de zăpadă și se așează pe el. Bărbatul, văzu, îl urmase și rămăsese acolo unde aterizaseră pachetele, însă nu mai departe.

„Cred că ar fi o idee bună să vorbim,” spuse Charles. „Vrei să luăm o masă împreună?” Întâlni privirea bărbatului, lăsându-l să simtă greutatea invitației căreia nu-i lipsea mult să fie un ordin.

Bărbatul se legănă de pe un picior pe celălalt, de parcă era gata să fugă. „Miroși ca lupul ăla demonic,” spuse el, cu vocea răgușită. Apoi îi aruncă Annei o privire timidă. „Chestia aia a tot omorât aici. Cerbi, mufloni, oameni, chiar și un urs grizzly.”

Suna de parcă ursul îl deranjase cel mai mult.

„Știu,” spuse Charles. „Am fost trimis aici ca să am grijă de lup.”

Bărbatul își lăsă privirea să coboare de parcă nu-l mai putea privi pe Charles în ochi. „De fapt... de fapt... m-a dat gata și pe mine. M-a infectat cu răul lui”. Făcu un pas în spate, sperios ca o căprioară.

„De cât timp ești vâcolac?” întrebă Anna. „Eu sunt de trei ani.”

Omul își înclină capul la vocea Annei, de parcă asculta muzică. Iar pentru un moment, agitația lui scăzu.

„Două luni,” presupuse Charles, când deveni evident că celălalt bărbat era prea vrăjit de Anna ca să vorbească. Înțelegea sentimentul. Pacea bruscă în care Fratele Lup se potolea era la fel de surprinzătoare cum dădea dependență. Dacă n-ar fi simțit asta înainte, se îndoia că și el ar fi fost capabil să vorbească. „Te-ai băgat între masterandul ăla și vâcolac, toamna asta. La fel cum te-ai băgat între mine și Anna când ai crezut că aș putea să-i fac rău.”

Se potrivea, gândi Charles, deși complica lucrurile cu celălalt vâcolac. Doar alt vâcolac putea infecta un om. Dar era sigur că urmele fiarei încetaseră imediat ce nu mai era în raza privirii.

Sunetul vocii lui Charles fu destul ca bărbatul să-și smulgă privirea de la Anna. Știa care dintre ei era cel periculos.

„Aveam de gând să-l las să moară. Pe student, vreau să zic,” spuse celălalt bărbat, confirmând teoria lui Charles despre cine era. „Venea o furtună și probabil l-ar fi ucis, dacă el mai era în sălbăcie când ajungea aici. Munții cer respect sau te mănâncă la prânz”. Se opri. „Vine o furtună curând.”

„Și de ce nu l-ai lăsat pe vâcolac să-l omoare?” întrebă Anna.

„Păi, doamnă,” zise omul, privindu-și picioarele în loc să se uite la Anna. „Să mori într-o furtună, sau în atacul unui urs, lucrurile astea se-ntâmplă”. Se opri, încercând evident să găsească cuvinte pentru a explica diferența.

„Dar vâcolacul nu avea loc aici,” spuse Charles, cu un indiciu brusc despre motivele pentru care lupul ăsta era atât de greu de simțit și de ce nu avusese nici un avertisment despre atacul lui. După hainele

pe care le purta, arăta de parcă trăise aici de mult timp.

„Este rău. Și m-a transformat și pe mine într-un monstru, cum e și el, „șopti bărbatul.

Dacă Charles ar fi fost cu o secundă mai rapid, ar fi reușit s-o oprească pe Anna. Dar era obosit și se concentra asupra celui alt lup. Înainte să-și dea seama, Anna aluneca în jos pe munte. Se grăbea și la aproape un metru de noua lor cunoștință, rachetele ei se prefăcuseră într-o bună imitație de schiuri.

Charles se forță să rămână nemișcat când celălalt bărbat îi prinse perechea de cot și o salvă de la un alunecuş până la poalele muntelui. Era aproape sigur că omul nu e un pericol pentru ea. Charles reuși să-l convingă pe Fratele Lup să stea calm și să-i dea Annei o șansă să-și folosească magia și să îmblânzească vagabondul, până la urmă, pentru asta îi trimisese tatăl lui.

„O, tu nu ești rău, „spuse Anna.

Omul înțepeni, cu mâna pe mâneca ei. Apoi cuvintele se scurseră din el de parcă nu le putea opri. „Știu despre rău. M-am luptat cu el și împotriva lui până când sângele curgea ca ploaia. Încă le văd fețele și le aud țipetele de parcă se întâmplă acum, și nu acum aproape patruzeci de ani”. Dar vocea lui strânsă se mai luminează în timp ce vorbea.

Îi dădu drumul Annei și întrebă, „Cine ești?” Căzu în genunchi lângă ea, de parcă nu-l mai țineau picioarele. „Cine ești tu?”

Se mișcase prea repede, totuși, iar Fratele Lup se săturase. Mai repede ca gândul, ignorându-și complet rănilor, Charles fu lângă Anna, reușind să-și țină mâinile de pe vagabond doar pentru că, imediat ce ajunsese în apropierea ei, efectul de Omega al Annei se răspândi și asupra lui.

„E un îmblânzitor-de-lupi, „îi spuse Charles celui alt bărbat. Chiar și Anna nu-l putea face să-și ascundă complet furia posesivă din voce. „Aducătoare-de-pace.”

„Anna Cornick, „spuse Anna. Lui îi plăcu felul în care numele alunecă de pe limba ei, mirosind ca adevărul absolut. Știa că e a lui – și imediat, Fratele Lup se potoli mulțumit. Așa că nu-i apucă mâna când ea îl atinse pe străin pe umăr și spuse, „El e perechea mea, Charles. Tu cine ești?”

„Walter. Walter Rice”. Ignorându-l pe Charles de parcă nu era nici un pericol, Walter își închise ochii și se clătină puțin în genunchi în

zăpadă. „Nu m-am mai simțit așa... de dinainte de război, cred. Aș putea să dorm. Aș putea să dorm pentru totdeauna fără să visez.”

Charles întinse mâna. „Vino mai întâi să mănânci cu noi.”

Walter ezită și se mai uită o dată lung la Anna înainte de a lua mâna lui Charles într-a lui și a se ridica în picioare.

Bărbatul care se prezentase ca Walter mânca de parcă era pe jumătate mort de foame – probabil că era. Din când în când, totuși, se oprea și se uita la Anna cu venerație.

Așezat între ei, Charles își ascunse un zâmbet – ceea ce i se întâmpla mult mai des decât înainte de a o găsi pe Anna. Privind-o cum se fâstâcește sub ochii adoratori ai lui Walter era destul de caraghios. Spera că el nu se uită așa la ea – sau măcar nu în public.

„Nu e din cauza a ceva ce fac eu, „murmură ea în tocana cu morcovi. „N-am cerut să fiu Omega. E la fel ca a avea ochi căprui.”

Ea greșea, dar el gândi că era deja destul de jenată acum fără ca el să se certe cu ea despre ceva ce nu era complet sigur că ar fi trebuit să audă. Sau cel puțin ea greșea în oarecare măsură. Ca dominanța, să fii Omega ținea mai mult de personalitate. Și, cum spunea tatăl lui, identitatea era parte moștenire, parte modul în care erai crescut, dar în principal erau alegerile pe care le făceai în viață.

Anna aducea pace și serenitate cu ea, oriunde ar fi mers – cel puțin când nu era speriată, rănită sau supărată. Ceva din puterea ei depindea de faptul că era vârcolac, ceea ce amplifică efectele magiei ei. Dar cea mai mare parte era coloana vertebrală de oțel care găsea ce era mai bun în ceea ce i se întâmpla, în compasiunea pe care i-o arătase lui Asil când încercase s-o sperie, și felul în care nu-l putuse lăsa pe bietul Walter în frig, singur. Astea erau decizii în cunoștință de cauză.

Un bărbat se făcea singur Alfa, nu era un accident de naștere. Același lucru era adevărat pentru Omega.

„O dată, „spuse Walter încet, oprindu-se din mâncat, „după o săptămână foarte rea, am petrecut o după-amiază într-un copac la marginea junglei, privind un sat. Nu-mi mai amintesc dacă trebuia să-i

spionăm sau să-i protejăm. Fata asta a ieșit să atârne rufele la uscat, chiar sub copacul meu. Avea optsprezece-nouăsprezece ani, cred, și era prea subțire”. Ochii lui se plimbară de la Anna la Charles și înapoi la mâncarea lui.

Da, gândi Charles, știu că e încă prea subțire, dar n-am avut nici o săptămână ca s-o mai hrănesc.

„Oricum, „continuă bătrânul veteran, „s-o privești era, era ca și cum vedeai magie. Hainele ieșeau din coș, grămadă, ea le scutura o dată și așa pur și simplu, se întindeau și atârnav corect. Avea încheieturile înguste, dar atât de puternice, și degete iuți. Cămășile alea n-ar fi avut curaj să i se împotrivească. Când a plecat, aproape i-am bătut în ușa ca să-i mulțumesc. Mi-a amintit că mai exista o lume întreagă de treburi zilnice, unde hainele erau spălate și totul era în ordine.”

Se uită din nou la Anna. „Probabil că ar fi fost îngrozită de un soldat american murdar care să-i apară la ușa – și cel mai probabil n-ar fi avut habar pentru ce îi mulțumeam, chiar dac-ar fi înțeles ce îi spun”. Făcu o pauză. „Dar ar fi trebuit să-i mulțumesc, oricum. M-a ajutat să trec printr-un moment rău, și alte câteva de atunci.”

Rămaseră tăcuți după asta. Charles nu știa dacă Anna înțelesese povestea lui, dar el, da. Anna era ca acea femeie. Îi amintea de ierni petrecute în fața unui foc când tatăl lui cânta la scripcă. Momente când știa că toată lumea era sătulă și fericită, când lumea era sigură și în ordine. Nu era deseori așa, dar era important să ții minte că putea fi.

„Deci, „zise Charles, când Walter termina prânzul. „Ai trăit aici pe munte de mult timp.”

Lingura lui Walter se opri pentru o clipă, și se uită la Charles cu suspiciune. Apoi sforăi și dădu din cap. „Nu-i ca și cum mai e important acum, nu? Știri vechi.”

Mai luă o îmbucătură, înghiți, apoi spuse, „Când m-am întors din război, totul a fost bine pentru o vreme. Aveam o siguranță arsă, sigur, dar nu destul cât să conteze prea mult. Până a devenit ceva mai rău”. Începu să spună ceva, apoi luă altă înghițitură. „Partea aia contează și mai puțin acum, cred. Oricum, am început să retrăiesc războiul – de parcă încă avea loc. Puteam să-l aud, să-l gust, să-l miros – dar de obicei era o țeavă de eșapament care făcea zgomot, sau vecinul care tăia lemne. Lucruri ca astea. M-am mutat înainte să-mi rănesc familia

mai mult decât o făcusem deja. Apoi într-o zi un soldat inamic a venit în spatele meu. Uniforma, înțelegi? L-am rănit, poate că l-am omorât...”

Ultima propoziție pe care o pronunțase sacadat bărbatul era o minciună.

Walter se uită la picioare, sforăi, întoarse capul să întâlnească privirea lui Charles. Când vorbi din nou, vocea lui era rece și controlată, vocea unui om care făcuse multe lucruri rele – exact precum Charles. „L-am omorât. Când era mort, mi-am dat seama că nu era din Viet Cong, era poștașul. Atunci mi-am dat seama că nimeni nu era în siguranță aproape de mine. M-am gândit să mă predau, dar secția de poliție... păi, polițiștii poartă și ei uniforme, nu? Autogara era chiar lângă secție și am ajuns într-un autobuz spre Montana. Mai venisem aici în camping cu tata, de câteva ori, știam că pot să scap de oameni aici. Aici nu era nimeni pe care să-l rănesc.”

„Ai stat în munți toți anii ăștia?” Anna își puse bărbia pe mână, iar Charles observă că două din unghiile ei erau mâncate până la piele – și privi în jur până observă mânușile stând lângă ea.

Walter dădu din cap. „Domnul știe că putea vâna. N-aveam armă – dar, la naiba, nici în junglă nu-ți funcționa pușca în jumătate din cazuri.”

Scoase de undeva un cuțit aproape la fel de lung ca antebrațul lui și îl contemplă. Charles încercă să-și dea seama de unde-l scosese. Nu erau de fapt atâția oameni care să se miște atât de repede, vârcolaci sau nu.

Walter se uită în lături la Anna, apoi iar la cuțit, dar Charles știu că observase simpatia pe chipul Annei, pentru că încercă să facă să pară că supraviețuirea lui nu era mare lucru. „Nu a fost așa rău, doamnă, zău. Iernile pot fi cam rele, dar e o cabană veche în care stau din când în când, când condițiile sunt rele.”

Walter nu era singurul care îi scăpase muntelui, gândi Charles. Erau câteva locuri, acum douăzeci de ani, în care comunități întregi de oameni zdrobiți se ascunseseră în sălbăticie. Cei mai mulți soldați bătrâni se vindecaseră și plecaseră de mult – sau muriseră.

Înainte de călătoria asta, n-ar fi crezut că mai rămăsese cineva. Cabinet nu aveau destulă blândețe de împărtășit oamenilor. Charles nu venise aici niciodată fără să simtă că locurile vechi nu-l împing în afară. Nu erau pentru om – nici chiar pentru unul care-l avea pe Fratele Lup.

Chiar și în zilele de demult, vânătorii de tot felul evitaseră zona asta pentru locuri ceva mai blânde.

Un om care trăise aici peste treizeci de ani, totuși, poate nu mai era un intrus. Ar fi putut fi acceptat ca parte a muntelui.

Privind spre cerul întunecat, Charles se gândi că un om care stătuse aici de atât de mult timp putea să fi devenit îndrăgit de spirite. Spirite care puteau ascunde pe cineva chiar de simțurile ascuțite ale lui Charles.

Walter șterse lingura în zăpadă și i-o dădu înapoi lui Charles. „Mulțumesc. N-am mai mâncat așa... de mult timp.”

Apoi, de parcă i se terminaseră cuvintele, închise ochii și se sprijini de cel mai apropiat copac.

„Ce știi despre vârcolacul care te-a atacat?” întrebă Charles.

Walter dădu din umeri fără să deschidă ochii. „Au venit astă-toamnă într-o mașină cu tracțiune integrală și mi-au ocupat cabana. După ce m-a Schimbat... am vânat și eu puțin. Aș vrea să-l fi văzut înainte să-l fi confruntat pe băiatul ăla. Dacă-aș fi fost ceva mai iute în ziua aia, aș fi putut să-l omor – dacă-aș fi fost ceva mai lent, m-ar fi omorât. Bine că argintul e rău pentru vârcolaci”. Walter oftă adânc, deschise ochii și scoase din nou lama lungă, dintr-o teacă de pe mână. De data asta Charles îl văzu când o făcu – deși, dacă stătea să se gândească, nu-l văzuse când o pusesese de-o parte.

„Cuțitul ăsta vechi al meu îmi arde mâna acum când îl curăț”. Se uită la mâini, sau poate la cuțit. „Credeam c-am murit. L-am rănit rău pe demon cu lama asta – are argint încrustat în el, vezi? Dar monstrul mi-a sfărtecat stomacul înainte de a fugi.”

„Dacă aproape mori într-un atac de vârcolac, te transformi într-unul”, spuse Anna cu voce joasă.

Oare ea încă regreta? Charles fu covârșit de dorința sălbatică de a-i omorî din nou, pe Leo și perechea lui, întreaga haită din Chicago – dar în același timp fu patetic de recunoscător că perechea lui era vârcolac și n-avea să îmbătrânească și să moară, ca toate soțiile lui Samuel.

Fratele Lup se trezi și se potoli iar, exact cum făcuse Walter.

„Lupoaica care te-a atacat nu s-a întors după tine, atunci, după ce te-a Schimbat?” întrebă Charles.

De obicei, când un vârcolac Schimba pe cineva, era atras în

apropierea noului vârcolac pentru o vreme. Probabil, scosese Samuel o teorie odată, un instinct genetic ca să se asigure că un vârcolac neînvățat, lipsit de control, nu avea să atragă prea multă atenție nedorită.

Walter dădu din cap. „Cum am zis, eu le-am dat de urmă, după prima lună plină – ei și femeii ăleia. Ce e, până la urmă? E al dracului de sigur că nu-i om – scuze, doamnă – nu cu ce-am văzut-o că face. A încercat să mă cheme la ea prima dată când m-am Schimbat. Nu știam ce e, doar că mirosea rău – ca fiara aia. Pentru o vreme am crezut că ea și fiara sunt aceeași creatură, dar apoi le-am văzut împreună.”

Începuse să ningă ușor cu o oră în urmă, dar acum fulgi mari, umflați, cădeau tot mai repede, lipindu-se de gene și păr. Ceva mai mult din tensiune i se mai duse; zăpada avea să-i ascundă.

„Ai văzut vreodată lupoaica în forma ei umană?” Charles nu știa cum arăta perechea lui Asil în formă umană, dar o descriere putea prinde bine.

Walter dădu din cap. „Nu. Poate nu are vreuna.”

„Poate nu”. Charles nu știa de ce e atât sigur că celălalt vârcolac nu era ce părea să fie. Alergau, era posibil să nu-i fi văzut urmele. Dar înclina mai degrabă să creadă ce-i spunea instinctul, când îi vorbeau atât de puternic.

Își întoarse atenția asupra lui Walter. Două luni, și avusese controlul, în dup-amiaza asta să-și oprească atacul imediat ce-și dăduse seama că Anna e vârcolac și nu victimă. Era mai mult control decât aveau cei mai mulți lupi.

„Controlul tău e foarte bun pentru cineva care tocmai a fost Schimbat – în special cineva care n-a avut ajutor”, observă Charles.

Walter îi aruncă o privire întunecată, apoi dădu din umeri. „Am controlat o bestie în mine încă de la război. Doar că acum îmi crește blană și colți, nu-i mult mai diferit. Am avut grijă – ca atunci când m-am luat după voi. Când sunt lup, îmi place gustul sângelui. Dacă ajungeam la piele în loc să rup rucsacul... controlul meu nu mai e atât de bun”. Se uită din nou la Anna, ca și cum ar fi fost îngrijorat de ce credea ea acum despre el.

Anna se uită îngrijorată la Charles. Era îngrijorată pentru Walter?

Gândul că ea ar fi putut proteja alt mascul de el îi ridică un

rânjet din coșul pieptului, care însă nu ajunsese pe fața lui. Așteptă până când Fratele Lup se calmă, apoi spuse, „Pentru cineva care n-a fost lup decât de câteva luni, fără să aibă pe cineva în ajutor, este *extraordinar* de bun.”

Se uită direct la Walter, iar celălalt lup plecă privirea. Era dominant, calculă Charles, dar nu destul cât să se gândească să-l provoace pe Charles – cei mai mulți lupi nu erau. „Credeai că Anna e în pericol, nu-i așa?” spuse el încet.

Bărbatul ciolănos dădu din umeri, făcând acoperitoarea din blănuri cusute la un loc fără pricepere să sune stins. „Nu știam că și ea e vârcolac. Nu până când n-am ajuns între voi.”

„Dar știai că eu sunt.”

Omul aprobă cu capul. „Da. E mirosul, mă cheamă”. Ridică din umeri. „Am trăit singur atâția ani, dar acum e mai greu.”

„Lupii au nevoie de o haită,” îi spuse Charles. Pe el nu-l deranja să aibă nevoie de alți lupi, dar erau lupi care nu se obișnuiau niciodată cu asta.

„Dacă vrei,” îi spuse lui Walter, „poți să vii acasă cu noi.”

Omul încremeni, cu ochii spre picioare, dar fiecare altă parte a corpului său concentrată asupra lui Charles. „Nu mă descurc bine pe lângă alți oameni, pe lângă zgomote,” spuse el. „Eu încă... aici nu prea contează dacă uneori uit că sunt în pădure și nu în junglă.”

„O, o să te integrezi perfect,” spuse Anna uscat.

Walter își mută brusc privirea asupra chipului ei, iar ea îi zâmbi cald, așa că Charles putu să observe cum urechile omului se înroșiră.

„Haita tatălui lui Charles are o grămadă de oameni care nu prea se pot integra,” îi spuse ea.

„Haita tatălui meu este în siguranță,” spuse Charles. „Are el grijă. Dar Anna are dreptate, are destul de mulți lupi care n-ar putea trăi în altă parte. Dacă vrei să te muți în altă haită după o vreme, o să-ți găsească una care să te primească cu brațele deschise. Dacă nu te poți descurca, poți să te întorci aici ca lup singuratic – după ce avem grijă de vrăjitoare și animalul ei de casă vârcolac.”

Walter ridică privirea apoi privi în lături. „Vrăjitoare?”

„Bun venit în lumea noastră”. Anna oftă. „Vrăjitoare, vârcolaci, și lucruri de speriat copiii noaptea.”

„Deci ce veți face cu ea?”

„Vrăjitoarea ne-a spus că-l caută pe Asil, care este un lup foarte bătrân ce-i aparține tatălui meu. Așa că ne-am gândit că ar trebui să coborâm din munții ăștia, apoi o să avem o discuție lungă cu Asil, ”îi spuse Charles.

„Și între timp?” Walter își frecă cu degetele antebrațul unde cuțitul era din nou ascuns de îmbrăcămintea lui.

„Trebuie să vii și să te întâlnești cu tatăl meu, ”îi spuse Charles.

„Dacă nu, o să mă trimită să te aduc, de bună voie sau obligat.”

„Crezi că mă poți forța să vin cu tine la haita tatălui tău?” Vocea bărbatului era joasă și letală.

„Așa, bravo, ”izbucni Anna, evident supărată pe el, deși Charles nu-și putea da seama unde greșise. Tatăl lui nu putea tolera un hoinar atât de aproape de haită, și nu putea fi de acord ca Walter să devină lup singuratic dacă nu-l declara el însuși astfel.

Dar Anna își întorsese atenția spre Walter. „Ce vrei să faci? Să rămâi aici de unul singur? Sau să cobori cu noi când mergem să mai aducem niște ajutoare – și să ne întoarcem aici din nou ca să ne ocupăm de răufăcătoare și de vrăjitoarea ei?”

Charles ridică o sprânceană la ea, iar ea ridică una de asemenea. „Lupoaica aia l-a rănit. Noi suntem aici cu treburi de-ale haitei – pentru Walter e mai personal”. Se uită la celălalt bărbat. „Nu-i așa?”

„Răul trebuie distrus, ”spuse el. „Sau distruge tot ce atinge.”

Ea dădu din cap, de parcă el spusese ceva perfect rezonabil. „Exact.”

Aveau să doarmă ca lupi în noaptea asta, declarase Charles. Anna nu obiectă, deși stomacul i se strânse numai când se gândi la asta.

Începuse să se obișnuiască să doarmă cu Charles, dar alt lup o făcea să fie nervoasă, indiferent cu cât respect o trata el. Dar imediat ce soarele apuse, temperatura mai coborî cu zece grade. Cu doar un sac de dormit, știa că Charles are dreptate și nu aveau de ales.

Se schimbă la o sută de metri de masculi, tremurând desculță în zăpadă – unde se mutase după ce încercase pe terenul golaș de sub un pin mare – cei care le spuneau ace de pin știau despre ce vorbesc.

Frigul făcea ca durerea transformării să fie mai rea și vedea stele verzi. Încercă să ofteze în liniște, lacrimi curgând pe obraji ei când încheieturile și oasele se rearanjau și carnea ei se întindea peste ele, iar pielea ei se sfâșie transformându-se în blană.

Dură multă, multă vreme.

Apoi, zăcu gâfâind înghețată pe zăpada încrustată cu cristale de gheață, prea obosită ca să se miște. Chiar și frigul, descoperi ea, avea miros.

Încet-încet, în timp ce starea de rău începea să dea înapoi, își dădu seama că, pentru prima dată de noaptea trecută, când Charles se încolăcise în jurul ei înconjurând-o cu căldura lui, se simțea bine încălzită. După ce agonia inițială se stinse în înțepături și junghiuri, se întinse, încleștându-și și descleștându-și ghearele, ca o pisică mare. Spatele ei pocni și trosni de-a lungul întregii coloane vertebrale.

Nu voia să meargă înapoi și să se ghemuiască lângă un mascul străin la doar câțiva metri. Lupoaița nu era speriată de mascul. Știa că era puțin probabil ca el să se poarte ca Ceilalți. Însă nici nu aprecia prea mult ideea de a atinge pe cineva în afară de Charles.

Aproape dincolo de limita vederii, un lup, Charles, scoase un sunet liniștit, nu chiar un lătrat sau schelălăit. Nesigură pe picioare ca un mânz nou-născut, ea se ridică în picioare. Se opri să-și scuture zăpada de pe blană și să-și acorde un moment pentru a se obișnui cu patru labe înainte de a porni înapoi, cu hainele în gură. Charles trepădă până la ea, apoi apucă ghetele în care-și înghesuiseră mânușile și o escortă înapoi spre patul lor pentru noaptea asta.

Walter îi aștepta imediat lângă adăpostul ales de ei. Imediat ce-l putu vedea, știu că nu era singura care nu era foarte încântată să doarmă cu nasul în coada unui străin. Walter arăta nefericit, ghemuit, cu coada în jos.

Charles îi indică lui Walter, cu un semn din ureche, să se culce în adăpostul pe care-l găsiseră pentru ei. Walter se înghesui acolo, apoi fu rândul Annei. Charles o împinse după Walter, îi puse ghetele într-un loc unde nu se putea umple de zăpadă, apoi se așeză în fața lor, ca să-i poată proteja. Nu era prea mult loc, chiar dacă Walter se strânsese pe

cât de aproape putuse de copacii din spate.

Când Anna se așează lângă el, Walter tremura de stres. Sărmanul, se gândi ea. Să fie singur atât de mult timp, și să se aștepte de la el să se adapteze imediat la comportamentul de haită. Suferința lui avu un efect ciudat asupra disconfortului ei. Îngrijorată pentru el, se întinse și-și îngropă nasul în blana de pe coama lui Charles. Se forță să se relaxeze, sperând că asta îl va ajuta pe Walter să facă la fel.

Asta însemna să fii parte din haită, gândi ea, când căldura se rostogoli asupra ei dinspre amândoi lupii. Să aibă încredere în Charles să fie atent la pericole cu simțurile mai bine antrenate. Să știe că amândoi lupii se dovediseră gata să se plaseze între ea și pericol, și că era în siguranță să doarmă. Asta era mult, mult mai bună decât prima ei haită.

Fu nevoie de multă vreme ca Walter să renunțe să mai imite o statuie de piatră și să se relaxeze lângă ea, mai confortabil. Dar până când el își puse botul pe coapsa ei cu un oftat ea nu-și permise să adoarmă.

UNSPREZECE

Durerea îl ținu treaz pe Charles, în timp ce vagabondul și perechea lui dormeau. Picioarul și pieptul îi aduceau la cunoștință că exagerase. Dacă nu avea grijă, risca să nu mai poată coborî de pe munte. Dar gândul la vrăjitoare îl ținu alert în timp ce furtuna urla în jurul lor.

Nu mai simțise niciodată așa ceva, obediința încolăcindu-se în jurul lui în straturi imposibile până când nu mai fusese capabil de nimic decât de a răspunde la comanda ei. Era prea dominant ca însăși tatăl lui să poată face asta – dar auzise descrieri. Nu erau nici pe departe adecvate. Dacă n-ar fi fost deja convins de justetea modului în care tatăl lui îi selecta cu grijă pe dominanții supuși lui înainte de a-i lăsa să devină Alfa, asta l-ar fi câștigat. Respectul lui pentru curajul supușilor din haita tatălui său crescuse de câteva ori.

Dacă Anna n-ar fi distras-o pe vrăjitoare și n-ar fi distrus vraja... Trase adânc aer în piept, iar Anna scoase un sunet mic în fundul gâtului, încercând să-i ofere consolare, chiar și în somn.

Panica trecuse de mult – sau trecuse în mare parte, cel puțin – avusese timp să se gândească la cum funcționase vraja. Și tot nu avea idee despre cum putuse vrăjitoarea folosi... legăturile haitei *tatălui său*, așa cum o făcuse.

Tatăl lui trebuia să afle ce putea face ea, să afle că o *vrăjitoare* putea intra în magia haitei. Din câte știa, nimic ca asta nu se mai întâmplase vreodată. Doar durerea lui, și înțelegerea faptului că trebuia să fie atent la limitele corpului său, îl ținură unde era, în loc să-l lase să alerge până la mașină. Trebuia să-l avertizeze pe tatăl lui.

Dacă Anna n-ar fi fost acolo... și cum de știuse ea ce să facă?

În afară de magia haitei, cei mai mulți lupi nu aveau decât prea puțină putere magică – și ar fi jurat că Anna nu făcea excepție. Îi cunoștea bine mirosul, iar ea nu mirosea a magie. Dacă împerecherea lor s-ar fi finalizat, ar fi putut să acceseze puterea lui...

Ridică capul și zâmbi dințos. *Anna* nu era încă complet împerecheată, dar lupoaica ei era. O simțise chemându-și lupoaica când vrăjitoarea o fermecase, dar nu socotise că o putea ajuta. Habar n-avea de nimic. Lupoaica folosisese magia lui ca să rupă vraja farmazoanei. Iar Anna nu fusese încă acceptată în haita Marrok-ului, așa că infiltrarea vrăjitoarei în legăturile haitei nu-i permise să ajungă la Anna așa cum ajunsese la el.

Un sunet moale în hăulitul vântului îi rupse lanțul gândurilor; ceva mergea printre copaci. Chiar dacă era la o distanță sigură de locul în care dormeau, ascultă și așteptă ca vântul capricios să se schimbe și să aducă mirosul la el. Dacă era vrăjitoarea, avea să-și strângă pușorii și s-o ia la goană, și ducă-se naibii piciorul și pieptul dureroase.

Dar altcineva păși dintre copaci și se opri ca să-l lase să se uite bine la el. Asil. Încet, Charles se târî din ascunzișul lor de sub copac. Anna oftă și se rearanjă – din cauza extenuării nu se putea trezi ușor. El rămase complet nemișcat până când îi auzi respirația calmându-se din nou.

Apoi porni către intrus.

De când Asil se alăturase Marrok-ului, Charles nu-l văzuse niciodată în afara Aspen Creek; nu-i plăcea că prima dată era acum și aici. Asta-i spunea că, indiferent ce știa Asil, n-avea să-i facă viața mai ușoară. Și nu-i plăcea nici că era incapabil să-și ascundă șchiopătatul.

Charles nu se ostenea deseori să se dea mare, dar de data asta o

făcu. Chemă magia și o lăasă să-i sfâșie trupul, transformându-se în timp ce mergea. Durea, dar știa că asta nu se vede pe chipul lui sau să-l facă să șchiopăteze mai rău. Dacă ar fi fost mai în putere și l-ar fi ajutat spiritele, poate ar fi fost capabil să cheme o pereche nouă de rachete în loc să înoate prin zăpadă. Cel puțin zăpada de pe mal, spulberată regulat de vânt, nu avea decât treizeci-patruzeci de centimetri adâncime în cele mai multe locuri – jumătate căzută în noaptea asta.

Asil zâmbi puțin, de parcă recunoștea jocul de putere al lui Charles drept ceea ce era, dar își plecă privirea. Deși Charles știa că nu trebuie să aibă încredere în poziția supusă în limbajul corporal al celuiilalt, pentru moment era destul.

Charles își păstră vocea joasă. „Cum ne-ai găsit?”

Era o întrebare importantă. Nu erau nici pe departe în apropierea locului în care ar fi făcut popas dacă el și Anna ar fi urmat planul făcut împreună cu Tag. Făcuse oare o prostie care îi putea permite și vrăjitoarei să-i găsească? Ciudățeniile din ultimele douăzeci și patru de ore îi atacaseră grav încrederea în sine – iar asta, împreună cu trupul pe jumătate invalid, îl făceau să fie mai irascibil ca de obicei.

Asil își păstră umerii relaxați sub haina groasă pe care o purta. „Când îmbătrânim, dobândim abilități noi, da? Tatăl tău poate vorbi cu lupii lui în capetele lor, indiferent cât de departe sunt. Eu, eu pot întotdeauna să-mi găsesc tovarășii din haită. Dacă n-ai fi fugit ca niște iepuri fricoși, v-aș fi ajuns de-acum câteva ore.”

„De ce ești aici?” scrâșni Charles. Nu era iritat pentru comentariul cu „iepurii speriați”. Nu era, deloc.

Nu era o idee bună să se enerveze în preajma lui Asil. Maurul arogant, închis în sine și-ar fi întors furia împreună cu o doză bună de umilință. Charles nu căzuse niciodată victimă, oricât l-ar fi momit Asil, însă îi văzuse pe mulți care o făcuseră. Nu puteai supraviețui atât de mult precum Asil dacă nu erai un prădător șiret.

„Am venit să-mi cer scuze,” spuse Asil, ridicându-și ochii astfel încât Charles să poată citi sinceritatea în ei. „Sage mi-a povestit câte ceva din ce a suferit Anna. Dacă aș fi știut cu ce aveai de-a face, nu aș fi cauzat probleme între tine și perechea ta.”

„Nu ne-ai făcut probleme,” spuse Charles. Era imposibil, însă, să ignore faptul că Asil vorbea serios.

„Bun. Și orice ajutor pot să vă ofer ție și perechii tale, e al tău”.

Privi către bușteanul unde erau ascunși Anna și Walter. „În criza mea de remușcare, mi-am dat seama că te pot ajuta cu vagabondul. Dar, se pare că ai totul sub control.”

Charles simți cum i se ridică sprâncenele. *Sub control* nu era modul în care-ar fi descris el ultima zi. „Aparențele sunt înșelătoare, atunci. Știi de ce te-ar putea căuta o vrăjitoare?”

Fața lui Asil pierdu orice expresie, corpul lui rămase complet nemișcat. „Vrăjitoare?”

„Întreba despre tine, în mod special”. Își frecă fruntea pentru că nu putea, fir-ar, să-și frece pieptul dureros unde îl putea vedea Asil. „Sau cum putea ea să atingă legăturile haitei tatălui meu, ca să mă țină sub control mai strâns decât a reușit vreodată tata?”

„O vrăjitoare,” spuse Asil. „Aici?”

Charles dădu scurt din cap. „Dacă nu știi nimic despre ea, atunci ce zici de un vârcolac femelă care pare cumva legată de ea? Coloritul ei se potrivește cu cel al perechii...”

Vocea i se stinse pentru că Asil, cu fața încă ciudat de lipsită de expresie, căzu în genunchi; nu ca și cum îngenunchea în fața lui Charles, ci mai mult de parcă îl lăsaseră încheieturile. Îi aminti lui Charles cum făcuse la fel Walter, ceva mai devreme, dar nu era adorația și grația neașteptată a prezenței Annei care cauzau asta.

Mirosul emoțiilor violente ale lui Asil năvăli peste el, imposibil să selecteze ceva specific din furtună în afară de durerea și oroarea erau în prim plan.

„Ea este, atunci,” șopti Asil. „Am sperat că a murit și că va dispărea pentru totdeauna. Chiar când am auzit cum arăta hoinarul, am sperat că era altcineva.”

De-asta nu credea Charles în coincidențe. „O cunoști pe vrăjitoare?”

Maurul se uită la mâinile lui îmbrăcate în mănuși negre, apoi și le îngropă în zăpadă. Închise ochii și se cutremură. Când îi deschise iar, îi străluceau cu accente aurii. „Ea este. A furat-o, și nu se poate ascunde de mine, dacă o caut, cum nici eu nu mă pot ascunde de ea aici.”

Charles trase adânc aer în piept și se forță să aibă răbdare. „Ce a furat – și cine este ea?”

„Știi,” spuse Asil. „Ea e cea care a omorât-o pe Sarai a mea”. Își ridică mâinile pline de zăpadă și-și frecă fruntea. Apoi adăugă partea

de nesuportat. „Mi-a furat legătura de pereche când a făcut asta.”

Charles știa – cum știa oricine cunoștea poveștile despre Maur, că legătura de pereche dintre Asil și soția lui aducea cu sine un dar neobișnuit, empatia.

Nu făcu ceva idiot, cum ar fi fost să-l întrebe pe Asil dacă era sigur – deși niciodată în viață nu mai auzise de așa ceva. Și să fii legat de o vrăjitoare, o vrăjitoare neagră, prin empatie, era probabil cel mai rău lucru de care auzise. Nu era de mirare că Asil îi ceruse tatălui său să-l ucidă.

„Vrăjitoarea asta pare de-abia ieșită din adolescență. Sarai a murit acum două secole.”

Asil își înclină capul și murmură, „Îți jur că nu m-am așteptat să mă găsească. Paza tatălui tău a rezistat până acum – dacă n-ar fi rezistat, l-aș fi forțat să mă ucidă din prima zi în care am ajuns în Aspen Creek”. Înghiți în sec. „Dar n-ar fi trebuit să-l las să mă includă în haită. Dacă a intrat în legăturile haitei, singurul acces posibil pe care l-ar putea avea e prin mine, prin legătura de împerechere.”

Înfrigurat, Charles se uită fix la Maur, întrebându-se dacă nu era oare pe atât de nebun precum pretinsese mereu. Pentru că dacă nu era, vrăjitoarea asta era o problemă mai mare decât crezuse Charles.

Ochi de lup cristalini se uitară la el din fața întunecată a lui Asil, în timp ce zăpada cădea peste amândoi. „Spune-mi despre lupoaica care arăta ca Sarai a mea”. Deznădejdea și jalea colorau vocea bătrânului lup.

„N-am întâlnit-o niciodată pe perechea ta, ”spuse Charles cu voce blândă. „Dar lupoaica ce e împreună cu vrăjitoarea este mare, chiar și pentru un vârcolac. E colorată ca un ciobănesc german, cafenie cu vârfuli negre și negru pe spate. Are ceva alb pe piciorul stâng din față, cred.”

„Primele două degete, ”scurpă Asil, sărind în picioare cu o furie de netăgăduit reală, chiar dacă îl apucase pe neașteptate. „Cum îndrăznește să folosească forma lui Sarai pentru iluziile ei?”

Charles își încrucișă brațele. Curând avea să trebuiască să se așeze, durerea îl făcea să amețească. „Nu e o iluzie, Asil. Doar dacă o iluzie poate să infecteze pe cineva cu licanthropie. Vagabondul pe care l-am găsit aici este prima ei victimă. L-a atacat, iar el a gonit-o – apoi s-a Schimbat la prima lună plină.”

Asil încremeni. „Ce?”

Charles dădu din cap. „E ceva straniu cu lupoaica aia. E solidă doar uneori. Anna a rănit-o, și a fugit, dar imediat ce nu mai era pe linia vederii, urmele și sângele au încetat.”

Respirația lui Asil se întrerupse pentru o clipă.

„Știi ceva?”

„Muriseră toate, ”șopti el.

„Cine?”

„Toate vrăjitoarele care știau... dar de altfel toți am subestimat-o pe Mariposa.”

„Mariposa? Adică fluture?”

Ochii lui Asil erau negri în noapte. „Eu nu sunt vrăjitoare.”

Ceea ce părea un răspuns ciudat pentru întrebarea pusă. Charles se gândi puțin. „Dar ai trăit mult, mult timp, ”sugeră Charles. „Iar Sarai era o vrăciță, o vindecătoare, nu-i așa? Știi câte ceva despre vrăjitorie. Știi ce este lupoaica asta.”

„Mariposa este vrăjitoarea. Noi am crescut-o, Sarai și cu mine, ”spuse sumbru Asil. „Provine dintr-o familie de vrăjitoare pe care o cunoșteam – perechea mea era o vrăciță. Le cunoștea pe cele mai multe din vrăjitoarele din acea regiune a Spaniei, le vindea ierburi de care aveau nevoie. Într-o zi, un căldărar a venit la ușa noastră cu Mari; nu avea decât opt sau nouă ani. Din ce am aflat mai târziu, mama Mariposei avusese doar destulă putere ca s-o protejeze pe cea mai mică fiică a ei de atacul unui alt clan de vrăjitoare. Părinții ei, bunicii, frații, surorile, toți erau morți – inclusiv mama ei. Căldărarul o găsisese pe fetiță rătăcind prin resturile arse ale casei ei și s-a gândit că soția mea ar lua-o, pentru că știa că soția mea avusese mult negoț cu familia aceea.”

Oftă și se răsuci, privind către valea îngustă și întunecată de sub ei. „Era o vreme rea pentru noi toți, în Europa. Inchiziția luase un preț cumplit cu câteva secole mai înainte – iar când s-a terminat, vrăjitoarele au început să se lupte pentru putere. Doar Napoleon le-a oprit să nu se extermine reciproc în totalitate.”

„Știi povestea, ”îi spuse Charles. Singura familie de sânge vest-european care să supraviețuiască luptelor pentru putere era linia Torvalis, care se amestecase cu ȣiganii. Se mai nășteau vrăjitoare în familiile normale, dar rareori aveau mai mult de o zecime din puterea

pe care o avuseseră vechile familii. Vrăjitoarele din răsăritul Europei și cele din Orient nu stabiliseră niciodată dinastii precum vrăjitoarele din vest.

„Își ascundeau vrăjile unele de celelalte, „spuse Asil. „Așa că fiecare familie avea tendința să se specializeze. Familia Mariposei era una din cele mai puternice familii de vrăjitoare”. Ezită. „Dar era doar un *copil*, și asta era cea mai puternică vrajă a lor. Nu-mi vine să cred că i-au încredințat-o.”

„Ce era?”

„Se spunea că familia ei avea gardieni pe terenurile lor, fiare uriașe care patruleau și ucideau pentru ei – dar n-aveau niciodată nevoie de mâncare și apă. Se zvonea că le fac din creaturi vii – aveau o menajerie”. Oftă. „Vrăji atât de puternice, cum știi, nu se fac niciodată fără sânge și moarte.”

„Crezi că fluturașul tău a folosit o astfel de vrajă pe perechea ta?”

Asil ridică din umeri. „Nu știu nimic. Pot doar să speculez”. Trase aer în piept. „Mi-a spus, înainte s-o trimitem la altă vrăjitoare ca s-o învețe, mi-a spus că singurul loc în care se simțea în siguranță era cu Sarai și cu mine.”

Se opri, apoi spuse mohorât, „Eram în România când s-a întâmplat. Am visat că Sarai era torturată și consumată. Inima ei n-a mai bătut, plămânii ei nu mai puteau trage aer, dar trăia și ardea de durere și putere. Am visat că Mariposa mi-a consumat iubita până când n-a mai rămas nimic din ea. A durat mult timp să moară, dar nu cât a durat călătoria mea din România înapoi în Spania. Când am trecut pragul nostru, Sarai era moartă de ceva vreme.”

Se uita spre pădure, dar ochii lui erau orbi, văzând ceva care se întâmplase cu mult timp în urmă. „I-am ars trupul și am îngropat cenușa. Am adormit în patul nostru și când m-am trezit, Mariposa mă aștepta – în capul meu, unde era doar locul lui Sarai.”

Oftă, luă o mână de zăpadă și o aruncă în lături. „Eu nu eram Sarai, să mă las orbit de copila care fusese. Apoi, puteam să-i simt nebunia. Am știut când Mariposa s-a hotărât că mă vrea, așa că am scăpat. Am fugit în Africa, iar distanța a ajutat să subțieze legătura. Până atunci îmi dădusem seama că dacă eram prea aproape, mă putea obliga să fac tot ce voia”. Deschise gura și gâfâi de câteva ori, de parcă

era în formă de lup și stresat de ceva.

„Am așteptat ani întregi, sigur că o să moară. Dar n-a murit”. Asil se strânse în brațe, apoi se răsuci din nou cu fața spre Charles. „Cred că e un fel de efect secundar la ce i-a făcut lui Sarai, că i-a furat nemurirea lui Sarai la fel cum a furat legătura noastră. Pentru nimic în lume nu mi-am putut da seama pentru ce a făcut-o – dar dacă avea intenția să creeze o astfel de creatură ca cele pentru care era vestită familia ei... are sens. A văzut cum îi este omorâtă întreaga familie, a privit cum mama ei a murit protejând-o de o vrajă care ar fi trebuit să-i ucidă pe toți în acea casă.”

Charles auzi compătimirea în vocea celuiilalt bărbat și îi opuse adevărul. „Așa că a ucis-o pe soția ta, care o luase și o protejase și o crescuse. A torturat-o până la moarte ca să-și facă rost de ceva care s-o protejeze”. Vrajitoare neagră, spusese răstălmăcirile lui – iar vrăjitoarele negre erau malefice, de la prima până la ultima. „Iar acum te vrea pe tine – probabil pentru același scop.”

„Da, șopti Asil. „Am fost pe fugă de multă vreme.”

Charles își frecă din nou fruntea, dar de data asta pentru că simțea cum îl apucă o durere de cap. „Iar acum te-ai hotărât să vii aici și să te duci la ea, împachetat și cu fundă cu tot.”

Asil avu un râs sugrumat. „Probabil că așa pare. Până când mi-ai spus că e aici, am fost încă sigur că bănuielele mele n-aveau bază”. Chipul lui pierdu bruma de amuzament și spuse, „Mă bucur că sunt aici. Dacă are o parte din Sarai a mea, vreau s-o opresc.”

„Mă gândeam să-l chem pe Bran aici, ”îi spuse Charles lui Asil. „Dar încep să-mi dau seama că poate nu e chiar cea mai inteligentă mutare.”

Asil se încruntă.

„Cine e mai dominant?” îl întrebă Charles. „Tu sau eu.”

Ochii lui Asil se întunecaseră în timpul conversației lor, dar la întrebarea lui Charles se luminară violent. „Tu. Știi asta.”

„Așa că, ”spuse Charles, uitându-se fix la el până când ochii de ambră ai celuiilalt se plecară înfrânți, ”cum a făcut vrăjitoarea ca, folosind legătura ta de împerechere și legăturile tale cu haita, să mă controleze *pe mine?*”

Imediat ce Charles plecă să vorbească cu Asil, Anna începuse să se transforme. Trebuia să interacționeze cu acel lup folosindu-și mai degrabă limba decât colții și ghearele. Era prea bun la tachinarea perechii ei – iar Charles era încă volatil în urma confruntării cu vrăjitoarea.

Nici nu se gândi la Walter până când nu era goală și gâfâind în aerul rece al nopții. Poate că ea avusese trei ani în care să se obișnuiască să fie goală în fața unor necunoscuți, dar el nu.

Se uită la el, dar el ținea capul întors în altă parte privind fix la un trunchi de copac din apropiere, un domn perfect.

Încetă să-și facă griji legate de el și se grăbi să intre în hainele reci și ghetе pentru că putea simți cum crește furia lui Charles față de Asil; Asil pusese haita și pe Marrok în pericol. Dar mai mult de atât, era îngrijorată că nici Charles nici Asil nu-și dădeau seama cât de aproape era Charles de pierderea controlului. I se păru curios că ea putea.

Încălțată, cu haina pe ea, Anna se rostogoli din locul în care dormise și direct în picioare. Nu se mai osteni cu rachetele de zăpadă – era de-abia începutul nopții. Se uită la luna în creștere; mai erau doar câteva zile până la luna plină. Pentru prima dată asta n-o făcea să fie bolnavă de anxietate. Cu Walter ca lup la călcâiul ei, traversă malul până în locul unde așteptau Charles și Asil.

Era un semn rău, gândi ea, că nici Charles nici Asil nu păreau s-o audă apropiindu-se.

„Oare ia putere de la Marrok, cum face Leah?” întrebă Anna.

Amândoi bărbații se întoarseră să se holbeze la Walter și la ea, Charles evident nemulțumit că nu observase apropierea lor. Asil, cu blugii uzi learcă, părea mai preocupat cu Walter, care-și lipise urechile de cap și-și arăta colții.

Anna își puse mâna pe gâtul lui Walter în timp ce făcea prezentările. „Asil, el este Walter. Walter, el este Asil – lupul despre care ți-am spus.”

Asil se încruntă la lupul negru, care se holbă reciproc și ridică buza de sus ca să-și arate colții.

„Încetează, „îi spuse ea lui Walter, sperând că o va asculta. Exact de o luptă pentru dominanță nu era nevoie acum. Dura o vreme întotdeauna ca un nou lup să-și stabilească locul în haită. Interesant că Walter nu presupusese imediat că Asil era de rang mai înalt. „Avem nevoie ca toată lumea să fie aptă de luptă.”

„Walter a salvat pe cineva de lupoica vrăjitoarei și a fost Schimbat, „spuse Charles. „A fost de acord să ne ajute.”

Ar fi putut pune asta în altă formă, gândi Anna. Mâna ei atinse protector capul lui Walter. În loc să-l de-a de o parte pe noul lup, Charles dădea de înțeles că lupul era sub protecția lui și un participant de nădejde în încercarea lor de a-i veni de hac vrăjitoarei.

Mulțumită cum era, tot nu voia ca Charles și Asil să se certe, așa că spuse din nou, „Poate Mary... Mariposa să ia din puterea Marrok-ului prin legăturile haitei?”

Charles încetă să se încrunte la Asil și spuse, „Am simțit-o ca pe puterea tatălui meu. Dar tata nu mă poate ține așa.”

Asil arăta sumbru. „O vrăjitoare suficient de puternică poate controla orice vârcolac care nu are o haită care să-l protejeze. E interzis de legile vrăjitoarelor, dar e posibil. Una din problemele pe care Sarai și cum mine le-am avut cu Mariposa era că-i obliga pe oameni să facă lucruri – cum ar fi să omoare animalele familiei. Și a avut timp să ajungă și mai puternică. Cred că pentru că e, prin mine, un membru de facto al haitei – poate că a reușit să combine puterea tatălui tău cu puterile ei.”

Anna nu era sigură ce voia să spună, dar Charles era evident foarte nefericit pentru asta.

„Mai mergem să vorbim cu Marrok-ul?” întrebă Anna. „Chiar dacă nu poate veni aici, n-ar trebui să-l avertizăm?”

Charles rămase complet nemișcat.

„Ce crezi că ar face tatăl tău dacă i-am spune totul?” întrebă Asil.

Charles nu răspunse.

„Da, „fu de acord Asil. „Așa cred și eu. Ar veni aici – după ce ne-ar forța pe noi să ne întoarcem acasă. Nu contează că asta ar fi ceva foarte prostesc. Îi protejează pe ai lui și are tot atâta încredere în reputația lui de invincibilitate ca și toți ceilalți. Uciderea lui Doc Wallace l-a lăsat în suferință – și nu va risca multă vreme de aici înainte să mai piardă pe cineva. Cu siguranță nu pe fiul său.”

„Nici o vrăjitoare nu l-ar putea controla pe tatăl meu,” spuse Charles. Dar Anna putea auzi îndoiala în vocea lui. Poate că și el putea, pentru că întoarse capul și spuse, mai încet, „Va trebui să ne ducem noi după ele.”

Asil ridică brusc capul în vânt și închise ochii. Apoi rămase nemișcat.

Charles se răsuci brusc spre locul lor de popas – Anna se întoarse să se uite și ea, dar nu putu vedea nimic. Nu la început.

Ea păru să se coaguleze din vânt și zăpadă. Blana ei strălucea în argintiu, auriu și umbre. Toți încremeniră, privind-o privindu-l pe Asil. După câteva secunde, lupoaica sări de pe buștean și înaintă încet, schelălăind. Coada ei se mișcă puțin de câteva ori.

Asil dădu să pornească spre lupoaică, dar Charles îl apucă, ținându-l în loc.

„Sarai?” spuse răgușit Asil, moale în brațele lui Charles.

Lupoaica înclină capul și coborî coada într-o poză clară de supunere. Schelălăi din nou. Lângă Anna, Walter mârâi și se plasă între ea și cealaltă lupoaică. Dar vârcolacul vrăjitoarei n-avea ochi decât pentru Asil.

Lupoaica scoase un sunet rugător, îndurerat. Apoi se răsuci și o luă la fugă. Anna o privea pe ea, așa că nu văzu ce făcu Asil, dar brusc el era liber din strânsoarea lui Charles și alergând după lupoaica ce semăna cu perechea lui.

Charles nu îl urmări. Se uită doar cum cei doi dispăreau în întuneric.

„Nu e de bine, nu?” murmură Anna.

„Nu”. Vocea lui Charles era aspră.

„Așa că ce e de făcut? Ne luăm după ei?”

„Nu”. Charles se uită la Walter. „Dar nu cred că e nevoie, nu? Vrăjitoarea încă stă la vechea cabană a pădurarilor.”

Walter scoase un sunet moale de acord.

„Nu-i spunem Marrok-ului?” Vântul se întărise din nou, și Anna începu să tremure. „Ești sigur că e bine așa? Tatăl tău are vreo vrăjitoare cu contract care-ar putea să ajute? Haita mea veche avea una, împreună cu cealaltă haită din Chicago.”

„Vrăjitoarea lui Asil a găsit o metodă pentru a controla un

vârcolac ce are protecția haitei, „spuse Charles. „N-am mai auzit niciodată de așa ceva – așa că nu cred că ea a mai spus altora. Din fericire, vrăjitoarele sunt geloase între ele. Dar dacă e singura vrăjitoare care știe – trebuie să avem grijă să rămână așa. Nu putem amesteca altă vrăjitoare în asta.”

Încă privea spre locul în care animalul vrăjitoarei dispăruse în întineric.

„Dar tatăl tău?”

„Asil are dreptate. Ar veni să se ocupe de unul singur de vrăjitoare.”

„Poate s-o facă?”

Charles începu să dea din umeri dar se opri la jumătate, de parcă-l durea. „Cu mine, ea n-a avut nicio problemă. Asta nu înseamnă că tata n-ar putea s-o alunge – dar dacă nu... tata controlează toți vârcolacii din America de Nord, Anna. Dacă-l prinde pe el, îi prinde pe toți.”

„Oare asta vrea?”

Charles se clătina puțin, văzu ea. „Nu știu. L-a căutat pe Asil multă vreme – dar tata e o comoară mai mare.”

Anna făcu un pas mai aproape de Charles și-și trecu un braț în jurul taliei lui ca să-l ajute. „Suntem în siguranță aici pentru restul nopții? Sau o să vină după noi?”

El se uită în jos la ea și oftă. „În siguranță ca oriunde altundeva, cred. E ocupată cu Asil acum. Bietul Maur bătrân. Dacă aș mai fi fost în stare, m-aș fi luat după ei. Dar în noaptea asta, e pe cont propriu”. Un zâmbet lipsit de umor apărură și dispărură pe fața lui. „N-avem de ales decât să ne petrecem restul nopții aici, „îi spuse. „Am nevoie de mâncare și odihnă înainte de putea să mai fac o milă pe jos.”

Ea îl propti în fața unuia dintre copacii căzuți, într-un loc cumva ferit de vânt, și făcu din nou focul. Walter o feri de vânt în timp ce folosea un strop de Sterno și bricheta ca să forțeze un foc din cele mai uscate bucăți de lemn pe care le putu găsi. În timp ce apa se încălzea, Anna rebandajă coastele lui Charles cu fâșii dintr-o cămașă curată. Cuminte ca un copil, el o lăsă s-o facă.

Îl hrăni cu două din pachetele de hrană înghețată, îi dădu unul și lui Walter și luă unul pentru sine. Când terminaseră, acoperi focul chinuit cu grămezi de zăpadă până se stinse complet, apoi îl trase pe

Charles înapoi în adăpostul lor inițial. Era prea obosită ca să se mai transforme o dată, iar Charles era în stare și mai proastă. Walter se ghemui în fața lor, blocând complet vântul și zăpada care încercau să ajungă la ei.

Anna deschise ochii în întuneric, sigură că o trezise ceva din nou. Ridică capul de pe pielea caldă, cu miros dulce a lui Charles și privi în jur. Walter nu se vedea pe nicăieri, iar cândva în timpul nopții, ea și Charles schimbaseră pozițiile, așa că acum el stătea între ea și pericol.

Vântul și zăpada se opriseră, lăsând pădurea tăcută în așteptare.

„Me transmite sursum, Caledoni,” murmură ea. Păcat că Scotty nu era la îndemână ca să-i teleporteze undeva în siguranță. Era ceva în atmosfera grea care o înspăimânta.

Ascultă dar nu auzi nimic. Liniștea grea bătea în urechile ei și făcea ca ritmul inimii ei să fie mai zgomotos în încremenirea nopții de iarnă.

Bătaia inimii ei, respirația ei erau singurele lucruri pe care le auzea.

„Charles?” șopti ea, atingându-i ezitant umărul. Când el nu răspunse, se uită la el.

Corpul lui căzu de lângă al ei. Stătuse întins pe o parte, dar se rostogoli moale din adăpostul lor de-abia utilizabil, în zăpadă. Lumina lunii îl ilumina de parcă era zi.

I se opri respirația în piept, urmată de un șuvoi de durere care-i făcu ochii să lăcrimeze; spatele lui era scaldat în sânge, îi trecuse prin haină. Ceva negru strălucea pe degetele ei: sânge, sângele lui.

„Nu,” se ridică ea, lovindu-se cu capul de copacul căzut sub care dormiseră, dar ignoră durerea și se întinse spre el. „Charles!”

Bran sări în capul oaselor în pat, cu inima bătându-i tare, respirând rapid. Aerul rece din dormitorul lui curgea pe lângă corpul lui transpirat. *Vrăjitoare.*

„Ce este?” Leah se răsuca spre el și-și sprijini bărbia în palme, corpul ei relaxat și sațiat.

„Nu știu”. Trase adânc aer în piept, dar nu era nici un străin în cameră. Deși capul i se limpezi repede, amintirea visului îi scăpa. Totul cu excepția unui singur cuvânt: *vrăjitoare.*

Telefonul lui mobil sună.

„Ce este, tată?” Vocea lui Samuel era complet trează. „De ce m-ai chemat?”

Bran avu nevoie de un moment ca să înțeleagă că Samuel nu vorbea despre un apel telefonic. Își frecă fața, încercând să-și amintească. *Vrăjitoare.* Pentru un motiv oarecare, cuvântul îi trimitea fiori reci pe spinare.

Poate visase despre trecut. Nu i se mai întâmpla des. Iar când se întâmpla, nu era despre vrăjitoare – era despre toți oamenii care muriseră sub colții lui după moartea vrăjitoarei.

Nu, nu păruse un vis cu amintiri. Păruse un avertisment. Și imediat ce se gândi la asta, simți din nou urgența care-l trezise. Ceva era în neregulă.

„Ce-am spus?” Vocea lui îl asculta, sunând doar calmă și curioasă.

„Trezește-te,” spuse Samuel uscat.

„Nu-i de mare ajutor”. Bran își trecu degetele prin păr. „Îmi pare rău că te-am deranjat. Dormeam.”

Vocea lui Samuel se înmuie, „Ai avut un coșmar, tată?”

De parcă în răspuns la întrebarea lui, Bran văzu o imagine – *parte din visul lui* – „Charles e în pericol.”

„Din cauza unui hoinar?” Samuel vorbi cu neîncredere politicoasă. „N-am văzut niciodată un hoinar care să-l facă pe Charles măcar să asude puțin.”

Vrăjitoare.

Dar nu vrăjitoarea lui, nu vrăjitoarea care-l transformase într-un monstru, cu atât de mult timp în urmă. Moartă, dar niciodată uitată. Altă vrăjitoare.

„Tată?”

„Stai, lasă-mă să mă gândesc.”

După un moment spuse, „Charles și Anna au plecat după vagabond acum două zile”. Uneori, dacă spunea cuvintele cu voce tare, ajuta să-l ajute să-și amintească despre ce visase. Avertismentele din vis erau proaste – eventual își amintea despre ce era vorba, însă uneori doar *după* ce totul se terminase.

„Asil a venit în seara aceea. Era supărat pe mine că l-am trimis pe Charles atât de repede după ce a fost rănit,” spuse Bran.

„Asil era îngrijorat pentru Charles?” Samuel suna sceptic.

„Exact ce-am gândit și eu. Uimitor. Deși nu era prea supărat până când...”

„Ce?”

Bran își frecă fruntea. „Sunt prea bătrân. Mai uit. Ce prostie... păi, se explică.”

„Tată?”

Râse. „Scuze. Asil a plecat ieri dimineață, probabil după Charles, dar doar acum mi-am dat seama de ce. Descrierea vagabondului seamănă cu a lupoaicei lui Sarai – perechea lui Asil.”

„Ea e moartă de multă vreme.”

„Două sute de ani. Asil mi-a spus că a ars trupul și a îngropat chiar el cenușa. Și așa bătrân cum e, tot nu mă poate minți. Ea e moartă.”

Leah coborî din pat pe partea ei și-și strânse hainele. Fără să se uite la el, ieși din dormitorul lui ca să se ducă în al ei. O auzi închizând ușa în urma ei și știu că o rănise purtând conversația asta cu Samuel, în locul perechii lui.

Dar nu avea timp să-și ceară scuze – tocmai avusese o intuiție stranie.

Vrăjitoare.

„Samuel,” spuse el, mergând pe pipăite. „De ce să arzi un corp?”

„Ca să-i ascunzi identitatea. Pentru că e prea frig ca să-l îngropi. Ca să împiedici o boală să se răspândească. Pentru că sunt prea multe trupuri și nimeni n-are un buldozer la îndemână. Cald sau rece?”

Era prea îngrijorat ca să se amuze. „De ce ar fi ars Asil trupul lui Sarai în Spania, în timpul războaielor napoleoniene?”

„Vrăjitoare.”

Vrăjitoare.

„Am visat despre o vrăjitoare,” spuse Bran, sigur acum că era adevărat.

„Perechea Maurului a fost torturată până la moarte, zile întregi,” spuse Samuel gânditor. „Întotdeauna am crezut că a fost un vampir. O vrăjitoare n-ar fi putut niciodată ține prizonier un vârcolac vreme de câteva zile – să o omoare, da. Dar nu ca s-o tortureze.”

„Eu știu una.”

„Bunica e moartă de multă vreme, tată,” zise Samuel, precaut.

„Omorâtă și mâncată,” spuse Bran nerăbdător. „Vreau doar să spun că știm despre o excepție. Unde e una, e loc și de altele.”

„Sarai era perechea *Maurului*, și erau partea a unei haite. Nu era cum a fost cu noi. Iar Sarai a fost omorâtă acum două sute de ani. Vrăjitoarele nu trăiesc mai mult decât un om.”

„Asil mi-a spus că o visa în ultima vreme. Pe *ea*. Am presupus că era vorba de Sarai.”

La capătul celălalt al apelului se lăsă tăcerea. Și Samuel știa despre acele vise.

„Nu știu *nimic*,” spuse Bran. „Poate că Sarai a fost omorâtă de un vampir, iar faptul că lupul are aceleași culori e simplă coincidență. Poate că Asil a ars trupul lui Sarai pentru că nu suporta gândul că va putezi în mormânt. Poate că visul meu era doar un vis iar Charles se întoarce chiar acum cu vagabondul nostru.”

„Știi,” spuse Samuel gânditor, „tocmai ți-ai demonstrat punctul de vedere aducând argumente împotriva lui în loc de argumente pentru. Mă întreb dacă asta spune ceva despre modul în care lucrează mintea ta.”

„Sau despre a ta,” spuse Bran, zâmbind fără să vrea. „Plec să verific ce face Charles.”

„Bine,” spuse Samuel. „Vrei să mă întorc?”

„Nu. Stai cu Adam sau cu Mercy?”

„Sunt fiul tău,” spuse el mândru deși se auzea grija în vocea lui.

„La Mercy, bineînțeles.”

Bran zâmbi, închizând telefonul. Apoi se ridică din pat și se îmbracă de plecare.

Se opri lângă ușa închisă a Leăi, dar ce era rău între ei nu putea fi schimbat de vreunul dintre ei. Nici nu voia să se schimbe, doar regreta că ea era atât de des rănită. Până la urmă o lăsă așa.

Nu-i lăsă un bilet; oricum ei nu i-ar fi păsat unde se ducea el și de ce.

Gâtul Annei o durea din cauza plânsului, cum sta întinsă peste trupul care se răcea al lui Charles. Fața ei era udă de lacrimi și sânge care îngheța în frigul aspru. Vârfurile degetelor o ardeau de la zăpadă.

El era mort, și asta din vina ei. Ar fi trebuit să-și dea seama că sângerarea era mai rea decât lăsase el să se vadă. Nu-l avusese decât câteva zile.

Se ridică de pe el și șezu cu picioarele strânse sub ea pe pământul rece, observând fața lui exotică și chipeșă. Trăise mai mult de două sute de ani, iar ea îl cunoscuse pentru atât de puțin timp. Voia toate poveștile. Cum era să crești ca un vârcolac? Ce năzbâtii făcuse? Nici nu știa care e culoarea lui preferată. Oare era verde, ca dormitorul lui?

„Roșu. E roșu”. Vocea lui șopti în urechea ei, făcând-o să tresară.

Dar era imposibil, nu?

Se întinse să atingă corpul lui Charles, dar clipi doar o dată și era întinsă pe spate sub un Charles care era foarte mult în viață, deși partea stângă a feței lui arăta de parcă-l zgâriase o fiară.

Ea găfâia și o dureau mâinile, care se transformau încet înapoi în mâini de om. *Ea îl rănise?* Inima părea să i se fi oprit în piept și doar acum începuse să bată din nou.

„Charles?” reuși să îngaime.

Fața lui nu se mișcă foarte mult, dar ea văzu ușurarea oricum, și simți cum strânsoarea lui se relaxează.

Pentru scurt timp, el își lipi fața de a ei și respiră lângă urechea ei. Apoi se trase înapoi, se rostogoli de pe ea și spuse, „N-aveai decât să întrebi.”

Ea se ridică, simțindu-se slăbită și dezorientată. „Despre ce?”

„Despre culoarea mea preferată.”

Ea se holbă la el. Glumea despre asta?”Erai mort,”îi spuse ea.
„M-am trezit și era atâta sânge iar tu nu respirai. Erai mort.”

Un mârâit din spate o sperie; uitase complet despre Walter.

„Și eu pot mirosi, lupule,” zise Charles, șanțurile de pe fața lui dispărând rapid. „Vrăjitorie. A luat vrăjitoarea ceva de pe tine, Anna? Piele, sânge, păr?”

Când apăruse lupoaica, Mary o apucase de păr.

„Păr”. Vocea ei era atât de răgușită că aproape nu și-o recunosc.

„Când sunt vrăjitoare în jur, e bine să stai departe de ele,” spuse el. „Părul tău i-a permis să intre în visele tale. Dacă ai fi murit acolo, ai fi murit și în realitate.”

Ea știa că asta putea fi important peste un minut, dar nu chiar acum. Puțin ieșită din minți, îi desfăcu haina. El îi prinse mâinile și spuse, „Ce vrei să faci? Pot să ajut?”

Mâinile lui erau atât de calde, dar și înainte fusese cald. „Am nevoie să-ți văd spatele.”

El îi dădu drumul, dezbracă haina și, încă îngenunchind, se întoarse ca ea să vadă că fâșiile de cămașă pe care le înfășurase peste trunchiul lui nu erau pătate de sânge. Își puse capul pe umărul lui și trase adânc în piept mirosul lui. Dedesubt, putea simți mirosul de sânge vechi și rană în curs de vindecare.

Îi apucă cămașa cu amândouă mâinile și încercă să se stăpânească.

„A fost doar un coșmar?” zise, prea speriată să creadă. Speriată că acela fusese adevărul și asta era visul.

„Nu,” spuse el. „Erau cea mai rea dintre fricile tale adânci”. Se răsuci în strânsoarea ei și-și înfășură brațele în jurul ei, înconjurându-i corpul cu căldura lui. Îi șopti în ureche, „Am încercat să te trezیم cam cincisprezece minute”. Se opri, apoi spuse, „N-ai fost doar tu speriată. Ți s-a oprit inima. Nu te-am putut face să respiri vreme de un minut... Eu... cred că o să ai vânătaii. Primul ajutor e unul din lucrurile la care nu mă descurc ușor; e o linie atât de îngustă între a forța aerul să intre și a rupe coaste.”

O strânse mai puternic și șopti, „Una din probleme când fratele

tău e doctor e că știi cât de puțini oameni care au avut nevoie de resuscitare reușesc să supraviețuiască.”

Anna își dădu seama că-l bătea pe spate – pe umăr, departe de rană. „Păi da, bine, dar cei mai mulți nu-s vârcolaci.”

El se trase puțin înapoi și spuse vioi, „Ți-e frig. Cred că e timpul pentru mai multă mâncare. Mai avem câteva ore până în zori.”

„Tu cum ești?”

El zâmbi. „Mai bine. Multă mâncare, puțină odihnă și sunt la aproape la fel ca nou.”

Îl urmări îndeaproape când el scoase câteva pachete de hrană din rucsac – lucruri care n-aveau nevoie de apă caldă. Din nou fructe uscate la rece și carne uscată.

Ea rupse o bucată de carne uscată cu dinții și mestecă. „Știi, odată îmi plăcea chestia asta”. Mâncând bucățile pe care i le dădea ea, Walter se întinse peste picioarele ei. Mare cum era, imediat îi făcu degetele înghețate să se simtă ca în cuptor.

Se întinseră iar, Anna între cei doi masculi, cu Charles din nou la spatelul ei.

„Mi-e teamă să adorm,” spuse ea. Și nu era din cauză că îi spusese că vrăjitoarea o poate ucide. Nu putea să înfrunte imaginea trupului mort al lui Charles din nou.

Charles o strânse mai puternic și începu să cânte încet. Cântecul era amerindian – ea putea recunoaște tonurile nazale și scala ciudată.

Walter oftă și se mișcă într-o poziție mai confortabilă cât așteptară împreună dimineața.

DOISPREZECE

Întunericul nu-l deranjă deloc pe Bran în timp ce urma instrucțiunile date de Tag spre locul pe care el și Charles îl consideraseră ca cel mai bun punct de pornire. Trecu pe lângă Subaru lui Asil și ezită – dacă Asil îl urmărea pe Charles, ar fi știut care era cel mai scurt drum până la el.

Dar dacă se întâmplase ceva rău, Charles s-ar fi îndreptat spre mașina sa. Așa că Bran își continuă drumul.

Îi treceau prin cap ce alte lucruri ar fi putut face. Existau vrăjitoare care se lăsau plătite de haitele de lupi. Nu în haita lui – nu avea afaceri cu vrăjitoarele negre, iar cele mai multe vrăjitoare albe nu aveau destulă putere pentru a fi de vreun folos. Dar avea totuși la dispoziție vrăjitoare.

Dacă era vorba de o vrăjitoare de două sute de ani, capabilă să prindă și să tortureze pentru două zile un vârcolac – nu avea nicio intenție de a face public faptul și să le încurajeze pe vrăjitoare să o imite. În special pentru că ea, precum mama lui Bran, și-ar fi putut căpăta abilitatea printr-un fel de legătură cu un vârcolac.

Nu. Mai bine să lase vrăjitoarele de-o parte.

Ar fi putut să-l cheme pe Charles înapoi.

Asta era ceva mai greu. Telepatia era modul în care mama lui își aruncase lanțurile malefice asupra lui de la bun început. Din cauza ei nu mai putea acum să citească gândurile altora.

După ce o ucisese pe vrăjitoarea care fusese mama lui, reculul îi luase talentul ăsta – una din multele binecuvântări aduse de moartea ei. Încet-încet, își recăpătase abilitatea de a vorbi în mintea altora, dar niciodată de a asculta.

Singurul motiv pentru care mama lui putuse să-l captureze folosind puterea lui era că și ea o avea. Ceva rar, chiar între cele cu sânge de vrăjitoare. Ar fi fost surprins să afle că există vreo altă vrăjitoare cu acea abilitate în America de Nord. Dar tot era prea laș ca să încerce până nu era sigur că fiul lui era liber de vrăjitoarea lui Asil.

Dintre toți utilizatorii de magie din lume, Bran disprețuia și se temea de vrăjitoare mai mult decât orice. Probabil pentru că, dacă lucrurile ar fi mers diferit, ar fi fost și el ca ele.

Ieși de pe șosea și conduse în sus pe Silver Butte. Îi precedau urmele unui vehicul mai lat decât de obicei. Charles urmase planul, cel puțin până aici.

Să urce camioneta lui Charles tot drumul până la Vee fu ceva mai dificil, alungând toate celelalte griji din mintea lui. Începuse să creadă că ar fi făcut mai bine să oprească lângă mașina lui Asil când coti într-o curbă fără vizibilitate și aproape lovi Vee-ul, care era bot în scoarță cu un copac.

Opri cu mai puțin de zece centimetri între camioneta lui Charles și Vee. Opri motorul și parcă chiar acolo pentru că copacii erau prea

groși ca să-i poată ocoli și nu avea încredere că zăpada albă și lină nu ascundea un șanț.

Nu găsisese nici un loc sigur în care să întoarcă în ultimul sfert de milă; se întreabă dacă va trebui să meargă cu spatele tot drumul înapoi la plecare. Zâmbi acru pentru sineși; n-avea să conteze prea mult dacă nu reușeau să se întoarcă.

Asil avusese timp să se întâlnească cu Charles. Asil știa despre vrăjitoare. Cu siguranță fiul lui și Maurul puteau să se descurce cu orice-ar fi găsit acolo. Dacă Charles rămânea pe traseul plănuir, Bran spera să-i găsească înainte de căderea nopții și să-i scoată de acolo.

Lăsă cheia în contact. Era puțin probabil să vină cineva aici sus și să fure camioneta – iar dacă se întâmpla... păi, puteau să se descurce cu Charles.

Nu se ostenise să ia cu el o haină pentru că intenționase să meargă ca lup oricum. Se dezbracă în cabina caldă, își făcu curaj apoi sări din camionetă înainte ca transformarea să se termine. Era posibil să deschizi uși când erai în formă de lup – dar de obicei lăsa în urmă ceva daune. Și în ciuda frecventelor mormăieli ale fiului său despre cum ura el mașinile, Charles ținea la camioneta lui.

Bran porni într-o alergare menținută, ceva ce putea face și-o zi întreagă. De mult timp nu mai alergase în munții ăștia. Niciodată nu fuseseră terenul lui de vânătoare preferat, deși n-ar fi putut spune din ce cauză, exact. Charles spunea că Cabinets nu erau primitivi cu intrușii, și presupuse că era o explicație suficient de bună.

Să urmeze traseul intenționat de Charles începând de la sfârșit părea să fie cea mai bună cale. Întreaga buclă nu era decât vreo treizeci de mile, și putea să alerge tot drumul și să fine înapoi la mașini imediat după căderea nopții.

Cu excepția micii prispe cu vopseaua verde care se decojea, cabana nu se schimbase substanțial de când ultima dată când o văzuse Charles, poate cu cincizeci de ani mai devreme. Nu era mare lucru de văzut, o cabană mică de bârne ca o sută de alte locuri asemenea prin

sălbăticia Montanei, cele mai multe construite în anii crizei economice din anii 30 de echipaje de conservatoriști.

Buștenii erau cenușii din cauza anilor de soare, ploaie și zăpadă. O mașină uzată cu tracțiune integrală și anvelope de zăpadă noi stătea ascunsă între spatele cabanei și pădurea care se înghesuia aproape.

Charles o opri pe Anna cam la treizeci de metri mai jos, împotriva vântului, unde erau încă suficient de ascunși de copaci. Imediat ce o opri, Walter se turti la pământ la picioarele ei, de parcă era câinele ei devotat... care cântărea cam la fel de mult ca un urs negru mediu și era capabil de chiar mai multe distrugeri.

Devotamentul lui Walter era atât de evident non-sexual că Charles nu reuși să găsească un motiv pentru a obiecta. Își tot amintea cuvintele pline de animație ale lui Walter, „Cred că aș putea dormi”. Știa cum era să fii bântuit de amintirea morții și crimei. Dacă ea reușea să-i dea ceva pace lui Walter, el era binevenit să o primească.

Charles se cu înverșunare la cabană, dorindu-și să nu fie speriat. De mult timp nu mai fusese atât de înspăimântat ca acum. Era obișnuit să fie îngrijorat pentru Samuel, pentru tatăl lui, mai nou pentru Anna, dar nu pentru sine. Amintirea felului în care vrăjitoarea lui Asil îl ținuse, obedient față de ea ca și cum ea era Alfa a lui, tăia încrederea lui în forțele proprii cu un calup mare de realitate.

Frecă ușor umărul Annei. Știa că nu era atât de fragilă precum arăta, nici un vârcolac nu era atât de fragil. Iar bătrânul soldat era un supraviețuitor; Charles putea găsi ceva confort în asta.

„Nu voi putea să ajut direct,” îi spuse Charles. „Dacă intru în raza privirii ei, o să mă prindă iar. Cu Alfa al unei haite, distanța contează, și tot așa pentru contactul corp-la-corp sau cu privirea.”

Nici Walter, nici Anna nu erau membri ai haitei tatălui lui, ala că nu aveau nicio conexiune cu Asil. În afară de legătura lupoaicei Annei cu Charles, asta îi făcea la fel de vulnerabili precum niște lupi singuratici. Dar știa că de obicei vrăjitoarele aveau nevoie de mult timp să prindă un lup singuratic – destul de mult ca să se ofere pe sine în schimb.

Controlul ei asupra lui fusese instantaneu.

Ura vrăjitoarele. Alți utilizatori de magie nu-l deranjau atât de mult. Druzii influențau lumea naturală: vremea, plantele, unele animale. Magicienii se jucau cu lucrurile neanimate. Dar vrăjitoarele

foloseau mintea și corpul. Mintea și corpul oricui. Se jucau cu lucruri care erau vii – sau fuseseră vii. Vrăjitoarele albe nu erau așa de rele, sau poate asta era pentru că cele mai multe n-aveau nici măcar atâta magie cât el. Vrăjitoarele negre obțineau putere omorând sau torturând lucruri: de la muște până la oameni.

„Bine, „spuse Anna a lui, de parcă întâlnise vrăjitoare în fiecare zi a vieții ei. „Dacă sunt aici, tu ai grijă de lupoaică... și probabil de Asil. Asta ar trebui să te țină ocupat.”

Cele câteva ore de odihnă de care avusese parte, multă mâncare și un ritm lent, ușor, în dimineața asta făcuseră mult ca să-l lase pe Charles să se refacă. Îi dădea o șansă să distrugă animalul vrăjitoarei.

Anna tremură puțin sub mâna lui, o combinație de dorință de acțiune și nervozitate, gândi el. Reacționase la visul acela de parcă fusese un atac asupra lui și nu asupra ei, deși ea fusese cea care încetase să respire.

Walter își ridică privirea spre Charles, și el văzu în ochii celui alt hotărârea de a o proteja indiferent prin ce mijloc. Îl sâcăia pe Fratele Lup să vadă privirea asta în ochii altui mascul, dar în condițiile date, Walter era într-o poziție mai bună să o salveze decât Charles.

„O să merg în cercetare. Pentru partea asta, vreau să aștepti aici, bine?”

„Aștept, „spuse Anna.

„Să nu devii nerăbdătoare, poate dura un timp.”

Cabana era aproape lipită de pădure, cu vreo șapte metri de loc liber curățat în față și pe o parte. Nu aici ar fi ales el să se ascundă de vâcolaci... pe de altă parte, nu credea că ea se teme deloc de el. Cu siguranță el nu-i dăduse motive să-i știe de frică.

Spre surpriza lui, Walter îl urmă, dispărând în umbre până când singurul mod în care Charles își putea da seama că celălalt lup era acolo era mirosul lui. Spiritele pădurii îl luaseră într-adevăr pe Walter sub aripa lor, ca să-i ofere protecția lor. Bunicul lui fusese în stare să dispară așa.

La o aruncătură de băț de cabană, Charles fu convins că era goală. Când Walter apăru la câțiva metri de el, cu coada transmițând un mesaj simplu, știu că avea dreptate. Dar tot așteptă până dădu ocol micii structuri și deschise ușa înainte de a-l trimite pe Walter după Anna.

Înăuntru, era de-abia loc pentru un pat îngust și o măsuță care erau singurul mobilier, dacă nu voia să țină cont și de marginea îngustă a poliței de deasupra căminului. Patul era nou-nouț și mai avea eticheta pe el. Măsuța arăta de parcă era mai veche decât cabana.

Vatra avea urme noi de foc recent. Animalul mort de pe podeaua din față dădea de știre ce trăia acolo: vrăjitoarele și mortăciunile mergeau mână-n mână. Existau și vrăjitoare care nu omorau, dar erau mult mai puțin puternice decât surorile lor cu inima mai neagră.

Podeaua de scândură avea cuie noi și strălucitoare, și urme de rangă unde ea o desfăcuse și o închisese iar la loc. Când pași aproape de pat, înțelese de ce; mai simțise cercuri de putere înainte. Unele vrăjitoare le foloseau ca să pună vrăji de pază asupra lucrurilor pe care le voiau în siguranță, iar altele le foloseau ca să strângă putere pentru mai târziu. Cum cabana nu-l oprise să intre și nu simțea nevoia să plece, putea doar să presupună că era vorba de cazul din urmă – ceea ce însemna că mai erau mortăciuni sub podea. Luă o respirație adâncă, dar animalul mort pe care-l văzuse deja putea fi de vină pentru mirosul de moarte – și nu putrezea nimic. Fie animalul pe care îl omorâse ca să deseneze cercul nu murise de mult – înghețase de frig – ori ea pusese o vrajă care să-l ascundă de prădători. Schimbarea lucrurilor pe care le înregistrau simțurile celorlalți era una din puterile importante ale vrăjitoarei.

Tatăl lui spusese că Charles ar fi putut fi vrăjitor dacă alegea să studieze. Bran nu-l împinsese să facă asta, dar nici nu-l descurajase; un vrăjitor în haita lui i-ar fi dat și mai multă putere. Însă lui Charles i se potriveau mai bine magiile subtile ale poporului mamei lui, și nu regretase niciodată drumul ales mai puțin ca acum, când stătea în mijlocul unei cabane pătate de rău.

Mirosul sacului de dormit de pe pat era suficient de proaspăt ca să decidă că vrăjitoarea dormise aici noaptea trecută. Masa păstra resturile unei lumânări negre, groase, mirosind mai mult a sânge decât a ceară și un mortar cu niște cenușă pe fund – resturile părului Annei, gândi el. Ceva personal care-i permisesese să intre în visele Annei.

„Ce e aia?” spuse Anna cu o voce mică, din prag. Imediat se simți mai bine în prezența ei, de parcă cumva subțiasse răul care se scursese în lemn și cărămidă.

Cândva o să-i spună asta, doar ca să vadă expresia surprinsă din

ochii ei; începea să creadă că o cunoaște destul ca să prezică în ce mod va reacționa. Asta îi dădea ceva satisfacție.

Îi urmă privirea până la trupul eviscerat și jupuit întins în fața căminului. „Un raton, cred. Cel puțin așa miroase”. Mai mirosea a durere și lăsase urme de gheare pe podea, probabil după ce fusese bătut în cuie pe ea. Nu găsi nici un motiv să-i spună Annei că fusese probabil viu în timp ce vrăjitoarea îl mutila.

„Ce încerca să facă?” Ea rămase în prag și Walter se așeză în spatele ei. Nici unul nu încercă să intre.

Dădu din umeri. „Habar n-am. Poate că era pentru a da putere vrăjii pe care a făcut-o contra ta noaptea trecută. O vrăjitoare neagră capătă putere din durerea și suferința altora.”

Anna se făcu verde la față. „Poți fii un monstru mai rău decât un vârcolac, nu?”

„Da, ”fu el de acord. „Nu toate vrăjitoarele folosesc astfel de lucruri, dar e greu să fii o vrăjitoare bună.”

Lângă raton, pe podea, era un bol de privit, încă plin cu apă. Interiorul cabanei nu era cu mult mai cald decât afară; dacă ar fi fost acolo de mult, ar fi înghețat. Nu o rataseră cu mult pe vrăjitoare.

Nu voia să o facă, dar atinse animalul mort ca să vadă cu cât timp în urmă îi cauzase ea agonia. Carnea lui era...

Se mișcă slab, iar el avea cuțitul în mână și îi tăiasе gâtul cât de repede putu, îngreșoșat de gândul că încă trăise. Nimic n-ar fi trebuit să poată supraviețui la tortura prin care trecuse. Aruncă o privire estimativă spre podea. Poate motivul pentru care nu era miros de putrefacție era că orice ar fi pus ea acolo, pentru a ancora cercul de putere, nu era nici acela mort.

Walter mârâi, iar Charles reciprocă sentimentul.

„L-a lăsat în viață, ”șopti Anna.

„Da. Și foarte probabil știe acum că l-am omorât”. Charles își curăță cuțitul de sacul de dormit, apoi îl băgă înapoi în teacă.

„Și ce facem acum?”

„Ardem cabana, ”spuse Charles. „Cea mai mare parte din vrăjitorie sunt poțiunile și incantațiile. Dacă ardem locul puterii ei, o s-o încurce nițel”. Și avea să elibereze bietul animal – sau mai multe – pe care pe prinsese sub cabană. Nu avea de gând să-i spună Annei

despre asta dacă nu era nevoie.

Anna găsi o canistră de gazolină de cinci galoane, pe jumătate plină, legată de mașină, iar Charles îmbibă patul și apoi rugul pe care-l făcuse în mijlocul podelei cu lemnele de foc ale vrăjitoarei. Îi trimise pe Anna și Walter departe de clădire înainte de a aprinde vreascurile cu un chibrit. Gazolina îi arse nasul când flăcările se înălțară fierbinți. Așteptă destul ca să se asigure că era suficient de fierbinte ca să ardă cabana înainte de a pleca.

Tropăi către Anna și Walter, care se opriseră la ceva distanță. Când îi ajunse, prinse mâna Annei și o trase mai departe, împins de o furnicătură simțită între umeri. Așa că erau cam la cincizeci de metri distanță când cabana explodează, aruncându-i pe toți la pământ.

Anna ridică fața din zăpadă și scuipă niște pământ din gură. „Ce s-a întâmplat? Avea dinamită sau ce?”

Charles se rostogoli și se ridică în capul oaselor, luptându-se să nu arate cât duruse să cadă cu o rană la piept. „Nu știu. Dar magia și focul au un efect ciudat, sinergic, uneori”. Privi spre locul unde fusese cabana și fluieră fără sunet. Nu mai rămăsese aproape nimic, doar câteva rânduri de piatră pe pământ unde fusese baza căminului. Bucăți din mașină și cabană erau împrăștiate aproape până la picioarele lor, iar copacii cei mai apropiați fuseseră spulberați în așchii.

„Uau,” zise Anna. „Tu ești bine, Walter?”

Lupul se ridică în picioare și se scutură, privind în ochii Annei cu adorație.

„Știa că o s-o căutăm,” spuse Charles. „A încercat să ascundă asta de noi. N-am mirosit nicio urmă a ei când Walter și cu mine am dat târcoale în jurul cabanei. Tu, Walter?”

Lupul cel mare nu mirosise nici el.

„Așa că ce facem?”

„În ciuda tuturor temerilor mele, cred că e momentul să-l chem pe tata”. Îi zâmbi Annei. „Nu suntem prea departe de mașină, și el știe oricum că ceva nu e în regulă. M-a trezit noaptea trecută – așa am știut că ai probleme. Nu e prost și știe câteva vrăjitoare pe care să le cheme în ajutor.”

Bran alerga de câteva ore când îi auzi.

„Ți-am spus că cel mai probabil îl va trimite pe Tag dacă Charles are nevoie de ajutor, „spunea Asil. „Ți-am spus că n-ar fi atât de prost să vină chiar el.”

Bran își plantă toate patru picioarele și alunecă până se opri. Asil nu vorbise tare, dar știa că Bran îl aude. Ceea ce însemna că era deja prea târziu ca să scape.

Vrăjitoarele se puteau ascunde în fața ta dacă aveau un fel de a te controla. Iar Asil nu vorbise cu Charles, evident, ceea ce însemna că îi aparține vrăjitoarei. Iar el aparținea lui Bran. Asta era suficientă legătură ca vrăjile ascunde-mă să funcționeze asupra lui Bran.

Se răsuca să-l confrunte pe Asil și-l descoperi stând pe un bolovan de mărimea unui elefant. Lângă Asil, o femeie destul de mărunță îmbrăcată să reziste la frig se ținea de Asil de parcă credea că vântul o va da jos de pe piatră.

„De ce ar crede că Tag s-ar descurca mai bine decât mine, nu știu, „continuă Asil cu răceală. Avea iadul în ochi, dar restul feței și limbajul corporal se potriveau cu vocea.

„Vino aici, *señor*, „toarse femeia – și înlesni întâlnirea lor sărind cu grație neobișnuită de pe bolovan.

Vorbea cu accent american cu excepția cuvântului spus în cea mai curată spaniolă castiliană – o nobilă spaniolă. Parte din el era interesată de faptul că fusese aici de destulă vreme ca să prindă un accent american. Urechea lui era prea bună ca să se lase înșelată despre care era limba ei natală – chiar dacă n-ar fi știut că o căuta pe vrăjitoarea care o ucisese pe perechea lui Asil în Spania. Parte era interesată de dexteritatea de lup pe care o arătase sărind de pe stâncă după Asil. Nici un om nu se putea mișca așa, vrăjitoare sau nu. Dar când mama lui Bran îl făcuse sclavul ei, și ea se putuse mișca așa.

Ar fi fost îngrozit, doar că se întâmplase ce putea fi mai rău: veni la chemarea ei precum cățelușul bine dresat care fusese odată – cu mult, mult timp în urmă.

„Tag, „toarse vrăjitoarea, mergând în jurul lui. „Colin Taggart.

Ceva cam... mic, pentru un vârcolac.”

Era conștient, deși aparent, ea nu era, de tensiunea care-l stăpânea pe Asil în așteptare ca ea să descopere cum o dezinformase, fără măcar s-o mintă. „Ți-am spus că o să-l trimită pe Tag” nu era, „La uite-l pe Tag”. Asil încerca, iar Bran îi dădu credit pentru asta, știind cât de dificil era să se țină în echilibru pe linia pe care mergea acum.

După teama care radia din el, Asil știa care erau consecințele ca o vrăjitoare să încerce să facă un supus din Bran. Erau puțini oameni care să-și amintească ce se întâmplase când Bran scăpase în cele din urmă din ghearele mamei lui: Samuel, Asil... Nu se putea gândi la un al treilea, fusese cu atât de mult timp în urmă. Cel mai probabil nici vrăjitoarele nu mai știau de ce era interzis să încerce să captureze un vârcolac ca familiar sau supus – nu că cele mai multe ar mai fi avut puterea necesară pentru asta.

Bran avea să reziste pentru o vreme. Mai întâi, vrăjitoarea putea să facă o greșală – mai ales dacă nu știa pe cine prinsese. Apoi, se temea că de data asta nu mai exista nimeni capabil să-l ucidă. Samuel îl făcuse să treacă peste asta ultima dată... iar Samuel nu mai era atât de sigur de el precum fusese.

Controlul pe care vrăjitoarea îl arunca asupra lui trebuia să fie câștigat prin sânge și carne, iar singura legătură de sânge și carne pe care o făcuse era cu haita lui. Probabil că ea se folosisese de Asil ca să intre în haită – dar cum?

Cât timp ea se uita la el, el căuta prin legătura pe care o avea cu Asil după ceva care să atingă vrăjitoarea. Nu fu deloc atent la vrăjitoare când îi vorbea. Cu dexteritatea formată într-o viață foarte lungă, Bran alunecă prin Asil și găsi o femeie moartă – nu putea fi vorba decât de perechea lui Asil. Era o imposibilitate.

Nimeni nu se putea lega de o femeie moartă; știa asta, pentru că atunci când murise Femeia Gaiță Albastră, mama lui Charles, încercase să se agațe de ea.

Dar, imposibilitățile deveneau posibile dacă adăugai și o vrăjitoare în amestec.

Nu putea să exploreze mai mult; femeia era moartă, iar legătura ei era cu Asil – dar singurul mod în care controlul vrăjitoarei asupra lui avea sens era dacă ea era strâns legată de perechea lui Asil. Atunci putea să-și trimită magia prin legătură și să ia controlul asupra

oricăruia din lupii lui Bran.

Își luă timpul să-i arunce lui Asil o privire rece. Asil știuse că legătura cu perechea lui moartă era încă acolo – și ar fi trebuit să-i spună lui Bran. Avea senzația că erau mai multe lucruri pe care ar fi trebuit să le cunoască.

Vrăjitoarea păstrase cumva legătura de pereche în viață când o omorâse pe Sarai.

Ura vrăjitoarele.

„Colin Taggart, „toarse ea. „Ești al meu acum. Voința ta e a mea.”

El simți magia pe care ea o turna asupra lui. O parte alunecă de pe el ca mierea pe o felie caldă de pâine: agățându-se puțin, ici-colo. Dar apoi se atașă și se întări cât ea se rotea în jurul lui șoptind vorbele incantației ei. Nu durea, exact, dar îl făcea să se simtă claustrofobic, și când încercă să se miște, nu putu.

Panica se ridică în ea, și ceva se trezi, ceva ce îngropase cu mult timp în urmă. Luă o respirație șuierătoare și încercă să o scoată pe vrăjitoare din câmpul atenției lui. Panica era periculoasă, foarte periculoasă – mult mai periculoasă decât vrăjitoarea asta.

Așa că-și îndreptă atenția spre alte lucruri.

Mai întâi, încercă să-l taie pe Asil din haită. Dacă rupea legătura dintre el și Asil, ar fi avut o șansă să se elibereze de vrăjitoare. Ar fi trebuit s-o poată face, dar ciudățeniile din legătura de pereche a lui Asil și felul în care o schimbase afecta magia haitei încât nu fu sigur că l-ar putea tăia pe Asil de la oricine: Sarai, vrăjitoare, haită sau Bran, chiar și cu o ceremonie completă de exilare cu sânge și carne.

Ritmul cântului vrăjitoarei se schimbă, și simți cum controlul ei se strânge asupra lui până nu mai putu respira... Nu.

O ignoră complet pe vrăjitoare și începu să reducă cât mai mult efectele.

Izolă conexiunile pe care le avea cu haita lui până când de-abia îi mai putea simți. Dacă ar fi avut o haită normală, ar fi riscat să lase complet frâiele – dar erau prea mulți care nu puteau rămâne de capul lor pentru prea mult timp. Izolarea lor putea să-i ascundă de magia unei vrăjitoare – și să facă dificil pentru ea să-i folosească dacă ar fi încercat.

Prin Asil, ea îl avea pe el, dar dacă putea face ceva, ea n-avea să aibă acces la mai mulți din haita lui. Dacă Asil reușea s-o facă să creadă

În continuare că e Tag, nici n-avea să știe unde să se uite.

Erau câțiva bătrâni al căror control devenise delicat; pe aceștia îi dădu lui Samuel, tăindu-i complet de la el. Avea să fie un șoc pentru Samuel, dar lupii îl cunoșteau pe fiul lui și n-aveau să protesteze. Samuel se putea descurca cu ei pentru o vreme.

Nu știa dacă o vrăjitoare care avea evident unele din atributele unui vârcolac ar ști destule despre lupi ca să desfacă ce făcuse el, dar avea s-o facă cât de dificil posibil. Cel puțin avea s-o încetinească.

Dar adevăratul motiv pentru urgența lui era că atunci când... *dacă* avea să înnebunească, nu urma să ia cu sine haita imediat. Cineva – cea mai bună speranță a lui era Charles, deși Asil ar fi putut fi capabil s-o facă – cineva ar fi avut o șansă să-l ucidă.

Termină munca înainte ca vrăjitoarea s-o termine pe a ei. Trecuseră secole de când rămăsese atât de singur în propria minte. În alte circumstanțe, aproape ar fi putut să se bucure de asta.

Nu se luptă când vrăjitoarea pocni din degete și-l chemă la călcâi. Merse în stânga ei, iar Asil, în formă umană, o escortă din dreapta.

Cumva, nu credea că ea poate observa creatura-umbră care pășea aproape de Asil. Nici el n-ar fi observat dacă n-ar fi văzut zăpada îndoindu-se foarte ușor sub labe de lup pe care nu-l putea vedea – dar o putea mirosi pe ea și pe magia aruncată asupra ei.

Gardieni, fuseseră odată numite astfel de creaturi. Un nume carismatic pentru astfel de abominații, crezuse el întotdeauna. Fusesse mulțumit când auzise că familia care stăpânea acea vrajă fusese în cele din urmă eliminată. Evident, informația lui nu fusese complet precisă. Chiar și la vârful puterii lor, totuși, nu auzise să fi făcut gardian dintr-un vârcolac.

Bran se uită la Asil, dar nu-și putea da seama dacă Maurul știa că parte din perechea lui îi însoțea – de parcă ar fi fost chemată în ființă de atâtea ori încât căpătase o prezență dincolo de chemarea creatorului ei. Gardienii, își aminti, erau distruși la fiecare șapte ani ca să oprească să se întâmple exact așa ceva. Lupoica lui Sarai fusese aici de aproape două sute de ani – se întrebă câtă autonomie avea ea.

„Spune-mi, Asil, „comandă vrăjitoarea, cu brațul sub brațul Maurului de parcă el era un gentilom din vechime iar ea, o doamnă care se plimba prin sala de bal și nu prin zăpadă de cincizeci de

centimetri. „Cum te-ai simțit când Sarai a ales să mă protejeze pe mine în loc să-ți fie loială ție?”

Era adevăr în vorbele ei; credea că Sarai avusese de ales. Din ezitarea în pasul sigur al lui Asil, și el auzise.

„Așa a făcut?” întrebă el.

„M-a iubit mai mult decât te-a iubit pe tine,” spuse vrăjitoarea. „Eu sunt fluturașul ei, iar ea are grijă de mine.”

Asil fu tăcut pentru un moment, apoi spuse, „Nu cred că ai fost Mariposa a cuiva de multă vreme.”

Vrăjitoarea se opri și trecu brusc pe spaniolă. „Mincinosule. *Mincinosule*. Nu știi nimic. M-a iubit. Pe mine! A rămas cu mine când tu plecai în călătoriile tale. Nu m-a trimis în altă parte decât din cauza ta.”

„Te-a iubit,” fu el de acord. „O dată. Acum nu mai este. Nu mai poate iubi pe nimeni.”

Privind cu coada ochiului la urmele slabe de labe din zăpadă, atât de aproape de coapsa lui Asil, Bran nu era chiar atât de sigur.

„Întotdeauna ai fost un prost,” spuse vrăjitoarea. „Ai făcut-o să mă trimită departe. M-ar fi ținut acasă, unde era locul meu.”

„Erai vrăjitoare, și nu aveai nici un control peste puterile tale,” spuse Asil. „Trebuia să fii învățată.”

„Nu m-ai trimis să mă învețe,” strigă ea, cu lacrimi strălucindu-i în ochi când își trase brațul și dădu înapoi. „M-ai trimis la *închisoare*. Și știai. Am citit scrisorile pe care i le-ai trimis. Știai ce fel de învățătură dădea vrăjitoarea aia. Linnea nu era un educator, era un paznic la închisoare.”

Asil se uită în jos la vrăjitoare, cu fața fără expresie. „Ori te trimiteam la Linnea, ori te omoram. Linnea avea o reputație că poate reabilita.”

„Reabilitare? N-am făcut *nimic* rău!” Bătu din picior, de parcă era încă un copil și nu o farmazoană cu două secole mai în vârstă decât ar fi trebuit să fie vreodată.

„Nimic?” Tonul lui Asil era rece. „Ai încercat s-o otrăvești pe Sarai, de două ori. Sătenii și-au pierdut inexplicabil animalele. Și ai încercat să te prefaci că ești Sarai și ai venit în patul meu. Cred că Sarai te-ar fi iertat pentru orice, în afară de asta.”

Vrăjitoarea țipă, un țipăt aproape inuman de furie, fără cuvinte –

și în depărtare, se auzi o explozie.

Vrăjitoarea încremeni, apoi își înclină capul, ținându-și tâmplele. Bran simți cum controlul ei se clatină. În acel moment, atacă. Nu fizic. Încă avea controlul corpului lui.

Folosi legăturile cum le folosise și ea, aruncându-și furia prin legătura dintre Asil și Sarai și dincolo de ea. Dacă ar fi avut cinci minute, sau poate doar trei, s-ar fi eliberat. Făcu ceva legăturii pe care ea o avea cu Sarai, dar nu destul.

Vrăjitoarea își reveni prea repede – dar o costase. Îl împinse în afara legăturii și întări lanțurile ca să nu mai poată face asta din nou. Când se termină, el era încă lupul ei – dar ei îi curgea sânge din nas.

„Mi-ai spus că ăsta e un lup mai slab, „scurpă ea, și dacă n-ar fi fost atât de rănită, Bran credea că l-ar fi ucis pe Asil atunci și acolo. „Iar eu te-am crezut – cum te-am crezut că mă trimiți în altă parte pentru binele meu. Ar fi trebuit să știu mai bine. E mai deștept de-atât. Când tu ai dat greș, tu și celălalt lup – Bran ar fi trimis doar pe cel mai bun. Minți și minți de parc-ar fi adevărul.”

„Nu vrei să mă crezi, „spuse Asil. „Dar poți gusta adevărul – legătura ta cu Sarai e destul de puternică. Erai un pericol pentru tine și pentru noi. Am făcut-o pentru binele tău. Ori o făceam, ori te omoram.”

Ea arătă cu un deget ce tremura spre el. „Taci.”

Fața lui Asil pierdu expresia de răceală, și el se strâmbă. În timp ce continuă, vocea îi era astupată de durere. „Ce ai făcut tu e o abominație. Lucrul ăsta în care ai transformat-o pe Sarai nu te iubește, te servește cum te servește un sclav, fără să aibă capacitatea de a alege, ca și mine. Bran e mai mult decât poți învinge tu. Te va ucide – și e doar vina ta.”

„N-o să mor, „strigă ea la el. „N-am murit când Linnea a încercat să mă omoare – nu știa cât de puternică eram sau cât de multe mă învățase mama mea. Am omorât-o pe ea și pe studentele ei preferate și am studiat cărțile pe care le-a lăsat – luni întregi ți-am scris și am semnat scrisori în numele ei în timp ce studiam. Dar știam că o să mor fără protecție. Chiar și mama a murit. Așa că am luat-o pe Sarai ca gardian, și ea mi-a dat viața ei lungă ca să nu trăiască niciodată fără mine. Nu poți face asta împotriva propriei dorințe. Nu poți. Trebuia să mă iubească ca să reușească.”

Nu era adevărat pentru vraja gardianului, gândi Bran, doar

poate era pentru legătura care permitea vrăjitoarei lui Asil să împărtășească nemurirea vârcolacului. Poate de-asta îl folosisese mama lui pe el și nu pe animalul ei pe care-l pusese să-i Schimbe pe el și pe Samuel.

„Tu ai iubit-o pe ea?” întrebă Asil.

„Bineînțeles că am iubit-o!”

El avu o grimasă, și șopti, „Mi-aș fi dat viața pentru a ei – iar tu ai furat-o pentru a ta. Nu știi ce înseamnă iubirea.”

Brusc, ea deveni calmă. Cu o azvârlire din cap regească, spuse, „O să trăiesc mai mult ca tine. Hai, am treburi de făcut”. Privi în jos spre Bran. „Și tu, Colin Taggart. Avem lucruri de rezolvat.”

El trimise o întrebare spre Asil, nesigur că magia vrăjitoarei avea s-o permită. *Cât de important este ca ea să nu știe cine sunt?* Mama lui se asigurase că singura cu care putea să vorbească minte-la-minte era ea. Dar vrăjitoarea asta nu era din familia lui, așa că ar fi trebuit să meargă.

Vrăjitoarea întinse o mână ca o regină, iar Asil îi dădu brațul. „Acum, cam cât timp crezi că îi va lua lui Bran ca să vină chiar el – și câți lupi va aduce cu el?”

Asil se uită în urmă la Bran, și imediat ce vrăjitoarea nu-i mai putu vedea fața, își aruncă ochii spre cer, răspunzând la întrebarea lui Bran. Era foarte important ca ea să nu știe cine este.

„Curând, ”îi spuse Asil vrăjitoarei. „Și nu cred că ar aduce vreun alt lup. Când îl prinzi pe el, vei avea toată haita lui.”

Ultima propoziție era pentru el. Păi atunci, își protejase haita pe cât de bine putea pentru moment.

„Bine, ”spuse vrăjitoarea. „Hai să avem grijă de fiul lui și de cățeaua aia care s-a amestecat, nu? Poate o să-l fac cadou pentru Bran – un dar de bun venit. Ce crezi că i-ar plăcea mai mult? O piele de lup sau o piele de om. Blana e moale și călduroasă, dar pielea de om e cu mult mai înfiorătoare – și mai utilă după aceea. Du-mă la Charles.”

Acel *lucru* se mișcă în el, berserker2-ul făcându-se simțit. Îl

² Războinici nordici, dedicați lui Odin, care mergeau la luptă purtând piei de lup; se luptau furioși, fără control, ca în transă și erau considerați nebuni în timpul bătăliei.

calmă puțin și pe sine, știind că Charles era un lup bătrân și șiret, un vânător experimentat. Dacă nu-l prinsese încă, dacă explozia aceea i se datora, atunci Charles știa cu ce se confruntă. Pe *el* ea n-avea să-l ia prin surprindere.

Ai grijă, fiul meu. Vrăjitoarea e pe urmele tale. Fugi.

Charles se aștepta pe jumătate ca vrăjitoarea să vină repede înapoi, dar nu văzu nici urmă de ea tot drumul înapoi la Humvee. Iar acolo lucrurile încetară să mai meargă pe placul lor.

„Nu e aia camioneta ta?” întrebă Anna.

„Ba da, ”spuse el întunecat. Deschise ușa iar nasul lui îi spuse ceea ce știa deja. Tatăl lui o condusesese aici. Mașina era rece. Venise cu ore întregi în urmă.

După cum promisese Tag, fu nevoie doar să dea câteva ocoale până să găsească un loc de unde să sune.

Apelul către telefonul lui Bran porni telefonul în buzunarul pantalonilor tatălui lui, împăturiți frumos pe bancheta camionetei. Un apel către perechea tatălui lui stabili ceea ce știa deja – tatăl lui plecase în miez de noapte iar Leăi nu-i plăcea mai mult de fiul mai mic al lui Bran din cauza asta. Samuel fu de mai mare ajutor, deși lui Charles nu-i plăcu ce avea de spus.

Charles termină apelul după câteva minute nesatisfăcătoare. „Ai auzit tot?”

„Tatăl tău știe că am putea fi pe urmele vrăjitoarei care a omorât-o pe perechea lui Asil. Știe că Asil a venit aici ca să ne caute”. Ea îi atinse umărul.

Pentru mica șansă că ar fi putut afla ce anume face tatăl lui, Charles adună magia care-i aparținea ca fiu al mamei sale și se întinse spre haită.

„Charles?”

Fu uimit că era încă în picioare. Capul lui dădea impresia că cineva îl lovisese cu bâta și trebui să clipească de câteva ori ca să vadă. Tot ce putea gândi era că se întâmplase inimaginabilul – Bran era

mort.

„Charles, ce este?”

Ridică o mână în timp ce-și concentra atenția pe golul care luase locul în care fusese întotdeauna legătura cu tatăl lui și prin el, cu restul haitei. Ce găsi acolo îl lăsa să respire din nou.

„Tata a închis legăturile haitei”. Îi dădu Annei un zâmbet la fel de întunecat cum se simțea pe dinăuntru. „Nu e mort; n-au dispărut complet.”

„De ce-ar face asta? Ce înseamnă?”

„Nu știi”. Se uită în jos la Anna. „Vreau să-l iei pe Walter și să mergi în Kennewick, Washington, unde e fratele meu.”

Ea își încrucișă brațele și-i aruncă o privire încăpățânată. „Nu. Și nu mai încerca din nou. Am simțit că m-ai *împins*. Poți să fii cât de dominant vrei, dar nu merge cu mine. Dacă ea folosește legăturile haitei, Walter și cu mine putem fi cartea ta ascunsă. N-am să te las aici, și-ai putea la fel de bine să încetezi să mă faci să plec.”

El se încruntă puternic la ea – o expresie care-i speriasse pe oameni mai bătrâni și mai puternici – iar ea îi bătu cu un deget în capul pieptului. „Nu merge. Dacă mă lași aici, vin după tine.”

N-avea de gând s-o lege – și avu senzația de înfrângere că era singura modalitate prin care s-o lase în urmă. Resemnat cu soarta lui, îi organizează pentru altă expediție în sălbăticie. Aveau să călătorească ușor. Umplu iar rucsacul Annei cu mâncare, echipament pentru foc, și cantina ca să încălzească apă. Găsi perechea de rachete de zăpadă lăsate în spatele scaunului șoferului pe timp de iarnă. Toate celelalte le lăsa în camionetă.

„Crezi că a găsit-o deja?” întrebă Anna, când urcau iar muntele urmând drumul tatălui lui.

„Nu știi, ”îi spuse, deși era destul de sigur că știa. În afară de Bran să poată în realitate să citească minți, singurul mod în care Charles ar fi explicat ca Bran să știe că vrăjitoarea folosește magia haitei lor împotriva lor era să fi văzut chiar el asta.

Își dori să știe dacă să-l urmeze pe tatăl lui era mai inteligent decât să se urce în mașină și să conducă până în sudul Mexicului. Parte din el voia să creadă mitul invulnerabilului Marrok, dar partea mai deșteaptă, partea care stătuse umilă și răspunsese la întrebările vrăjitoarei era foarte conștientă de faptul că tatăl lui era o persoană

reală, oricât de bătrân și puternic: nu era invulnerabil.

Charles respiră adânc. Era obosit până în măduva oaselor, și îl dureau și pieptul și piciorul. Mai rău decât azi-dimineață. Nu era atât de prost ca să nu înțeleagă de ce. Tatăl lui îi dăduse putere de la haită.

Chiar și cu rachetele de zăpadă de rezervă, mersul era greu. Dacă ea îl prinsese pe Bran, Charles nu mai era atât de sigur că aveau măcar o șansă de a se salva.

Nu-i spuse Annei. Nu pentru că se gândea că avea s-o sperie – ci pentru că dacă dădea voce temerilor, le-ar fi făcut reale. Oricum, ea știa; putea vedea asta în ochii ei.

Ai grijă, fiul meu. Vrăjitoarea e pe urmele tale. Fugi.

„Da, de mare ajutor, tată, „zise cu voce tare. „De ce nu-mi spui unde ești, sau încotro mergi?”

„Charles?”

„Tata poate vorbi în mintea oamenilor, „îi spuse. „Dar pretinde că nu poate auzi. Ceea ce înseamnă că dacă-ți spune ceva, nu te poți certa cu el sau să-i ceri ce ai nevoie.”

„Ce ți-a spus?”

„L-a prins vrăjitoarea și acum s-a luat după noi. Îl are pe Asil – ne poate găsi. Nu mi-a dat informații utile, cum ar fi unde sunt sau ceva ca asta.”

„Ți-a spus să pleci.”

„Mi-a spus să fug”. Charles se încruntă la ea. Cu legăturile haitei izolate atât de mult, ordinul tatălui lui fusese mai mult o sugestie. „Să fiu al naibii dacă i-l las ei.”

„Sigur că nu, „spuse Anna. „Dar mergem în direcția greșită.”

„Ce vrei să spui?”

„Cred că se îndreaptă spre cabana pe care am aruncat-o în aer.”

Charles se opri și se uită la ea. „De ce?”

„Dacă-l pune pe Asil să ne găsească, acolo va merge el – ca să ne dea o șansă să scăpăm”. Îi zâmbi obosită. „Asil are experiență la ocolirea ordinelor – am auzit poveștile.”

Suna ca ceva ce-ar fi făcut bătrânul ticălos, până la urmă. Dacă n-ar fi fost atât de obosit, s-ar fi gândit chiar el la asta. În orice caz, era mai bine decât să rățăcească pe urmele tatălui lui.

Charles se uită în jos la Walter. „Știi cel mai scurt drum spre

cabană de aici?"

Chiar în timp ce se întorceau și-l urmau pe Walter, Charles știu că făceau o greșală. Tatăl lui avea dreptate, ar fi trebuit să fugă. Toate instinctele îi spuneau asta. dar cât timp exista o șansă de a-l salva pe Bran, Charles nu-l putea lăsa pe tatăl lui în plata sorții. Să ascuți de instincte, îi plăcea să spună tatălui lui, nu însemna să te supui orbește lor.

Anna înțelegea impulsul care-l făcuse pe Charles să încerce s-o trimită pe ea și pe Walter la fratele lui, în afara pericolului. Și ea simțea la fel.

Charles încetinea. O parte era din cauză că mergeau prin zăpadă care avea cinci centimetri într-un loc și era până la brâu în altele; chiar dacă aveau amândoi rachete de zăpadă, era greu. Cel mai mult însă, era destul de sigură, era din cauza rănilor lui.

Walter, încă în formă de lup, începuse să meargă lângă Charles și să-l sprijine din când în când cu un umăr bine plasat.

Când îl văzu pe Charles tremurând, se opri.

„Schimbă-te”. Știa că nu va ajuta prea mult, dar lupul avea patru picioare care să-i poarte greutatea, în loc de două. Lupul producea căldură mai bine decât omul, iar blana lui o reținea. Știa din proprie experiență că lupoanca funcționa mai bine rănită decât forma ei umană.

Era o măsură a extenuării lui Charles că nu se osteni să se opună ci doar se dezbracă. Își ascunse bine rachetele, bandajele, ghețele și hainele într-un tufiș.

Când el fu gol, ea putu să-i vadă clar rănilor. Arătau oribil, pângăririi deschise ale perfecțiunii line de mușchi și os.

Se ghemui ca să nu cadă de sus dacă-și pierdea echilibrul în timp ce se transforma. Gaura din spatele lui nu era la fel de rea ca ultima dată când o văzuse. În ciuda tuturor celor întâmplare, el se vindeca.

Transformarea lui dură aproape la fel de mult ca pentru alți lupi. Gaura de glonț arăta ciudat pe coastele de lup; rănilor de intrare și ieșire nu se mai aliniau, rana mai mare de ieșire deasupra găurii mai

mici.

„Va trebui să ne odihnim și să mâncăm înainte de a ajunge acolo,” îi spuse ea. „N-o să-i fim de nici un folos tatălui tău dacă suntem extenuați.”

El nu-i răspunse, doar își lăsă capul în jos și-l urmă pe Walter.

Scurtătura lui Walter era prin cel mai accidentat de până acum teren, făcând-o pe Anna să blesteme rachetele de zăpadă și tufișurile care se agățau de legăturile ei și de păr. Se cățărau pe o pantă abruptă când ambii lupi se opriră și se lăsară la pământ.

Anna le urmă exemplul și încercă să vadă ce-i alarmase.

TREISPREZECE

Ea nu îi spusese *cum* să-l găsească pe Charles, așa că Asil porni înapoi spre cabana ei. Îi explicase cu grijă Mariposei că simțea că Charles e acolo, că Charles ar fi putut decide să aștepte unde credea că vor veni ei.

Era posibil ca Charles să facă exact asta – așa că nu o mințea, nu tocmai. Bran închisese cumva legăturile haitei, așa că Asil nu putea verifica, dar era destul de sigur că Charles nu era nicăieri în apropierea cabanei. Băiatul era precaut, și avea și noua sa pereche fragilă cu el. Ar fi plecat să-l contacteze pe Bran înainte ca ultima bucată de cabană să aterizeze, după explozie. Vrăjitoarea și lupoanca lui Sarai erau un lucru – dar băiatul ar fi știut că n-avea nicio șansă dacă se amesteca și Asil.

Charles ar fi trebuit să fie aproape de mașini până acum. Asil nu cunoștea munții de aici atât de bine, dar putea estima bine distanțele. După ce ajungeau la cabană – sau ce mai rămăsese din ea – avea să trebuiască să-i dea de urmă, dar dacă Charles era destul de inteligent ca să conducă mașina la plecare, căutarea vrăjitoarei avea să rămână fără succes.

Bineînțeles, dacă Charles afla că tatăl lui era și el aici, prostul ăla nefericit probabil avea să se întoarcă înapoi exact în brațele primejdiei; era genul ăla de idiot eroic.

Totuși, avea să dureze o vreme să ajungă înapoi la cabană, așa că Asil îi câștigase acel timp suplimentar lui Charles. Nu știa ce să facă

pentru a fi mai mult de ajutor.

Și apoi, voia să vadă fața Mariposei când avea să vadă ruinele. Să distrugă cabana fusese un lucru deștept, mai deștept decât îl crezuse pe Charles. Poate că nu-i acordase suficient credit asasinului favorit al lui Bran.

Sperase că Charles avea să-l ucidă pe bietul coiot ținut atât de aproape de moarte dar păstrat în viață de voința și magia Mariposei. Niciodată nu mai voia să petreacă altă noapte ascultând o biată creatură torturată respirând în gâfâieli zdrențuite în spațiul de sub podeaua pe care stătea el. Îi trebuise aproape toată întreaga lungă noapte mizerabilă pentru a-și da seama ce era. Pentru prea multă vreme avusese bănuiala teribilă că era vânătorul rățacit pentru care toată lumea se agitase atât de mult.

Nu mai voia nici să urmărească cum cineva tăia bucăți un animal viu. Niciodată nu mai voia să vadă persoana iubită a lui Sarai umplută de o străină care se uita la vrăjitoare de parcă era o zeiță și care-i asculta orice dorință. Sarai a lui n-ar fi adus niciodată un alt animal pentru ca Mariposa să-i facă rău. Nu i l-ar fi adus pe Asil. Și o făcuse și fără să-i fie ordonat asta. Mariposa nu se așteptase să-l vadă.

Se presupunea că gardienii erau obedienți, incapabili să gândească pentru sine. Credea că lupoaica era ceva mai mult decât simplul gardian fără minte al Mariposei. Din cauza aceleiași speranțe idioate ajunsese în situația asta.

Dacă Anna a lui Charles n-ar fi fost un Omega, gândi, furia lui ar fi ajutat să învingă atracția către momeala formei lui Sarai. Simțea acum furia asta – o tristețe neajutorată zdrobitoare că lupoaica lui Sarai fusese furată și transformată într-un... lucru.

Dacă ar fi rămas cu Charles, să-l ajute să-și dea seama ce era de făcut cu Mariposa, poate ar fi avut o șansă. Dar prezența Annei tocise durerea lui și lăsase doar cunoașterea faptului că orice i-ar fi făcut vrăjitoarea lui Sarai, nu-i rupsese legătura cu ea. Când lupoaica ce arăta ca Sarai a lui plecase, el trebuise s-o urmeze.

Nu, era prea bătrân ca să învinovățească alți oameni pentru greșelile lor. Nu era vina Annei, era vina lui. Era prea bătrân să mai creadă în finaluri fericite. Cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru Sarai era să se asigure că de data asta lupoaica murea.

Când Mariposa citise în bolul ei cu apă în dimineața asta și

descoperise că se apropia alt lup, el ştiuse despre cine e vorba. Ştiuse ce dezastru ar fi fost dacă ea-şi punea mâinile pe Bran. Aşa că atunci când ea îl întrebase ce lup ar fi trimis Bran pe urmele lui Charles, minţise. Şi minţise spunând adevărul. Următorul lup pe care l-ar fi trimis Bran ar fi fost Tag.

Asil nu se uită la Bran, păşind lângă ei cu toată ferocitatea unui labrador. Bran fusese întotdeauna un bastard înşelător, blând şi moale exact până-ţi sfârteca gâtul. Avea şi alte multe calităţi bune pe lângă asta.

Asil fusese sigur că, chiar şi cu slăbiciunea pe care chiar el o lăsase în scuturile lui Bran, bătrânul avea să se strecoare liber cumva. Poate dacă l-ar fi avertizat mai din timp? Dacă i-ar fi spus lui Bran totul când venise prima dată în Aspen Creek cu ani în urmă?

Prea târziu, prea târziu.

Asil n-avea probleme cu falsa modestie. Îşi cunoştea abilităţile, care erau multe – iar *el* căzuse pradă ei. Nu ştia cum reuşise să se convingă că Bran era capabil să-i reziste când el nu reuşise.

Cel puţin ea nu ştia cine e Bran. Încă.

Îşi dori să fi fost Samuel în pădure în locul lui Charles. Charles era un bătauş, un ucigaş. Nu spunea multe, doar stătea ameninţător în spatele tatălui său ca să inspire teama pe care ar fi trebuit ca Bran să o poată cauza singur dacă n-ar fi fost atât de preocupat să arate ca un băiat inofensiv.

Asil îl văzuse pe Charles în acţiune o dată sau de două ori – şi era impresionant, Asil trebuia să admită asta. Charles era poate puternic şi iute, dar aici aveau nevoie de subtilitate, nu de putere. Samuel era bătrân şi şiret. Educat. Charles era un ucigaş care acum era şi pe jumătate distras de noua lui pereche, o pereche neajutorată şi fragilă. Ea nu era prea mult ca Sarai a lui, care fusese ea însăşi o luptătoare.

Ceva se frecă de coapsa lui.

Privi în jos, dar nu văzu nimic, nici când îl atinse din nou. Pe ascuns, ca să nu atragă atenţia vrăjitoarei, îşi lăsă mâna în jos şi simţi un spate îmblănit – care nu era acolo pentru nici unul din celelalte simţuri ale lui. Chiar şi aşa, ştia ce atinsese. Prosteşte, speranţa crescă în inima lui când degetele lui se închiseră pe o blană mătăsoasă cu care fusese foarte familiar odată.

Vrăjitoarea poate să-și schimbe forma?

Din nou Bran, trăgându-l înapoi în realitate. Din păcate, Mariposa îi observă ezitarea.

„Este ceva în neregulă?” întrebă ea.

„Multe lucruri, „îi spuse Asil. Ea avea dreptate, lui îi plăcea s-o ducă în eroare spunându-i adevărul în măsura în care putea. Ea încă nu dobândise abilitatea tuturor Alfa de a pune întrebări specifice. Bran era mult mai greu de înșelat.

„Sarai a mea e moartă, iar eu nu sunt”. Miroși pe ascuns aerul și se relaxă când sălbăticia îi dădu un răspuns mai bun pentru ea. „Și e ceva între copaci – un prădător mare care nu e un urs. Am auzit că sunt nevăstuici în zona asta.”

Ea dădu din umeri auzind de prădător și încetă să mai fie atentă la el. Se întrebă dacă era conștientă că fredonează cântecul preferat al lui Sarai. O făcea oare ca să-l tortureze cu amintirea lucrurilor pierdute, sau pentru că îi aducea confort ei?

Bran așteaptă până când Mariposa fu preocupată de propriile gânduri înainte de a vorbi cu Asil din nou.

Vrăjitoarea are nemurirea, puterea și viteza unui vârcolac. Poate să-și schimbe și forma? Este de fapt vârcolac? Își ascunde mirosul cumva, ca să miroasă a om și vrăjitoare dar nu a vârcolac? Sau doar împrumută de la creația ei?

Asil dădu din umeri. Nu o văzuse niciodată transformându-se. Privi în jos la mâna încă afundată în blană invizibilă. Poate că exista o șansă să afle mai multe despre Mariposa.

Pentru aproape două secole, imediat ce înțeleșese că legătura de pereche îi dădea Mariposei acces la el, blocase conexiunea pe cât de mult putea. Dar ce era mai rău se întâmplase deja, așa că ce pericol mai exista acum?

Își coborî scuturile și doar un control de fier îi permise să continue să meargă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, în timp ce dragostea lui Sarai se revărsă asupra lui ca valurile oceanului. Pentru o vreme, tot ce putu face fu să pună un picior înaintea celuilalt.

Câteva perechi legate puteau să-și vorbească minte-la-minte, însă cu Sarai fusese întotdeauna emoție. De-a lungul anilor, practica îi permisesese să o dezvolte în ceva nu mult deosebit de telepatie.

Era atât de fericită că o lăsase în cele din urmă să ajungă la el,

să-i preia energia și să se creeze din el și nu din Mariposa. Se deschise pentru ea ca să facă precum dorea. Dacă ar fi fost vrăjitoarea în spatele ei, ar fi fost fatal, însă avea încredere că era Sarai a lui. Ea sorbi puțin din el în timp ce el învăța de la ea.

Sarai era moartă, nu avea să se mai întoarcă niciodată la el. O înțelegea, pentru că era ceva ce această umbră a perechii lui, pe jumătate vie, înțelegea. Dacă reușea să o ucidă pe Mariposa, chiar și umbra asta a perechii lui ar fi dispărut pentru totdeauna – dacă nu, avea să fie captivă în jumătatea asta de viață care era un iad viu. Înțelegea, dar parte din el nu se putea preocupa de jalea din viitor, în timp ce absorbea bucuria că ceva din ea îi rămăsese.

Ce?

Putea simți frustrarea lui Bran și se întrebă cât putea percepe din ceea ce făceau el și Sarai. Avea nevoie să știe și Bran? Sarai credea că da, așa că încercă să-i spună.

„Știi că gardianul tău nu e ea, însă o simt ca și cum ar fi Sarai. Uneori mă întreb cum ar fi să mai vorbesc cu ea. Doar o dată, „spuse el, și fu răsplătit când unghiile Mariposei se înfipseră în mâneca hainei lui albe.

„E aici; e Sarai. Dar e *a mea*, „spuse Mariposa. „N-ai nevoie să vorbești cu ea. Ea nu vrea să vorbească cu tine.”

Dar Bran înțelesese; Asil putea vedea asta în privirea gânditoare pe care Alfa o îndreptă asupra lui. Putea să se oprească aici. Dar Mariposa puneă stăpânire pe cineva care era *a lui*.

„Încă mă iubește, „răspunse Asil, știind că o face doar pentru a i se opune. „Parte din ea. Am putut să văd asta în ochii ei când a venit după mine”. Iar ceea ce văzuse *fusesse* real, acum știa asta. Cu înfocare, păstră gândul ăsta pentru el. „A venit la mine – nu tu ai trimis-o.”

„Îmi aparține mie”. Vrăjitoarea era agitată. „Ca și tine”. Se opri pentru că învărtise puțin gândul ăsta și găsisese ceva ce-i plăcea. Se răsuci spre el și-i aruncă un zâmbet seducător. „Și tu mă iubești”. O simți întinzându-se spre el prin legătura pe care o avea cu lupoanca lui Sarai și simți panica ei tăcută că vrăjitoarea putea să vadă ce făceau ei. Era atât de speriată – iar el nu putea suporta asta.

Așa că începu s-o distragă pe Mariposa. Nu era așa de greu.

Se înclină și-i luă gura într-un asalt carnal. După surpriza unui moment scurt, ea îl primi bucuroasă. Știa, după toți anii ăștia, care era

adevărata bază a obsesiei ei pentru Sarai. Încercase să-i spună lui Sarai când își dăduse seama prima dată, dar ea nu voia să vadă decât lucruri bune în oameni. Crezuse că e prea bănuitor – și îngâmfat, ceea ce era destul de adevărat. Crezuse că asta îi influențează gândirea, ceea ce nu era.

Nu îl crezuse când îi spusese că Mariposa devenise obsedată de el, până în acea noapte, a doua oară când Mariposa o otrăvise pe Sarai. Fata încercase să se deghizeze în perechea lui. Fusesse fără sens, bineînțeles. Poate că putea masca felul în care arăta, însă nu mirosea nici pe departe ca perechea lui. Dacă Sarai ar fi fost umană, ar fi murit din cauza otrăvii; așa, fusese bolnavă pentru trei zile. Mariposa intenționase să o omoare.

Doar atunci fusese Sarai de acord că ceva era în neregulă cu fata și că ea n-o putea vindeca. Doar atunci fusese de acord s-o trimită în altă parte.

O sărută pe Mariposa până când ea rămase fără suflare, gâfâind, până când mirosul excitației ei se ridică în valuri fierbinți. Apoi îi dădu drumul, își șterse gura cu dosul palmei și îi spuse adevărul adevărat. „Nu te iubesc. Nu te-am iubit niciodată.”

Ea îl auzi în vocea lui, îl simți în trupul lui ne-excitat. Pentru un moment fața ei rămase fără expresie din cauza șocului, și poate că ar fi putut să-i pară rău pentru ea. Aproape. Dacă nu se gândea la Sarai, la bietul coiot de sub podeaua cabanei și ratonul pe care-l măcelărise și-l lăsase în viață – nu pentru că avea nevoie de el viu pentru vrajă, ci pentru că așa binevoia să facă.

În momentul următor, șocul ei dispăru. Îi aruncă un zâmbet cinic, zâmbetul unei târfe. „Poate că nu, dar mă doreai. Vedeam în ochii tăi. Văd și acum. Sunt tânără și frumoasă iar ea era bătrână și grasă ca o vacă. Mă doreai, iar ea știa asta. Era geloasă și de-asta m-a trimis departe.”

Ridică o sprânceană la ea. „Vezi că încurci poveștile. Credeam că eu eram gelos pe marea dragoste pe care ți-o purta Sarai. Credeam că eu te-am trimis departe pentru că Sarai te iubea pe tine. Nu așa spuneai?”

„Cabrón!” Ea bătu din picior. „Hijo de puta!”

Greu de crezut că avea două sute de ani și nu era o fetiță, cum se comporta. Ca Peter Pan, n-avea să crească niciodată.

„Pe mine m-a iubit. Pe mine m-a ales la sfârșit. De asta e cu mine și nu cu tine. Dar” – ridică un deget – „tu m-ai dorit. De-asta m-a trimis departe. Tu mă doreai și ea s-a supărat. Eram tânără și neajutorată, un copil în grija ta, iar tu mă voiai.”

„De ce te-aș vrea pe tine?” o întrebă rece. „O aveam pe Sarai, care era mai femeie decât ai putea tu fi vreodată. Niciodată n-ai fost pentru mine mai mult decât un animal pribeag de care Sarai voia să aibă grijă.”

Lăsa ca adevărul să răsună în urechile ei, iar când mâinile ei se ridicară, pline de magie, nu făcu nicio mișcare să se apere. Era încrezător că nu-l va ucide – nu înainte de a-l convinge că ea are dreptate. Sau până când n-avea să o împingă într-o furie adevărată.

Onoarea cerea să se lupte să trăiască cât de mult putea, să încerce să oprească amenințarea pe care o adusese asupra Marrok-ului. Asil se putea descurca cu orice, cât timp era în viață. Iar cât timp se concentra asupra lui, ea nu era atentă la ce făceau el și Sarai – și, mai important, nu era atentă la Bran.

Dar lupoaica lui Sarai nu era atât de calculată. În secunda înainte ca puterea vrăjitoarei să-l ajungă, îi aruncă imagini ale lucrurilor pe care o văzuse pe vrăjitoare făcându-le oamenilor. Lucruri care l-ar fi făcut să nu mai fie atât de sigur cum fusese înainte că, atât timp cât trăia, o să fie bine.

Dacă avea nevoie de o dovadă că avea de-a face doar cu o umbră a perechii lui, ar fi știut-o atunci. Sarai ar fi știut că nu era de ajutor să-l sperie înainte. Dar asta îi aminti că, dacă nu o bloca, avea să simtă și ea durerea. Și chiar dacă ea era doar o umbră, tot n-o voia rănită. Își ridică scuturile ca s-o protejeze pe Sarai chiar înainte ca vrăjitoarea să-l lovească mai mult cu furie decât cu finețe.

Tipă pentru că nu era pregătit, pentru că durea mai mult decât credea că este posibil, și pentru că lupul lui decise că n-avea să-l lase să stea acolo și să suporte.

Transformarea în acel moment era pe cât de imperativă pe atât de stupidă. Durerea se împătri și fierse de-a lungul unor terminații nervoase pe care își dorea să nu le fi avut. Timpul se schimbă pentru el, secunde devenind ore până când există doar într-un infern al agoniei. Apoi încetă. Întregul lui trup amorți când transformarea se termină. Fu doar un moment, un spațiu de libertate pe care i-l plăti Sarai, luându-i

durerea. Lăsându-l în formă de lup, la un metru de Mariposa și având control total asupra corpului său.

Pentru prima dată, Mariposa păru speriată, iar el înghiți teama asta de parcă era carne proaspătă, sângerândă. Se opri s-o savureze pentru o secundă înainte de a se arunca asupra ei. Dar asta îi dădu ei o clipă prea mult pentru că avu timp să strige numele perechii lui.

„Sarai!”

Iar fălcile lui deschise întâlnește blană în loc de piele, sângele lui Sarai și nu al Mariposei. Când colții lui se afundă adânc, durerea magiei Mariposei trecu din nou prin el, oprindu-se doar când Bran își făcu mișcarea.

„Chestia asta nu e scârboasă,” îi spuse Anna lui Charles. „Dacă-ai avea, de exemplu, vreo cinci ani și încă mi-ar plăcea chestiile lipicioase și prea dulci, poate chiar aș aprecia.”

Anna de-abia șoptea în timp ce ronțăia înghețată uscată. Aparent o convinsese că era important să consume calorii. Era păcat că-i dădea și lui Walter, totuși. Deși Walter părea să aprecieze gestul.

Charles mormăi, privind către vale spre figurile mici care mergeau prin ea. Vântul bătea din când în când câte-un cuvânt spre ei, dar venea din direcția nepotrivită ca să-i alerteze pe ceilalți că erau priviți.

„Mă întreb de ce face asta,” spuse Anna, când Asil se transformă în lup.

Nu părea ceva deliberat, pentru Charles – poate că era un fel de pedeapsă bizară. Dar dacă era așa ceva, dădea rezultate opuse. Asil se ridică tremurând în picioare – și chiar în mijlocul transformării, mișcările lui deveniră brusc grațioase și orientate când se aruncă spre vrăjitoare.

Toți trei – Charles, Anna și Walter – se ridicară. Erau prea departe ca să influențeze finalul, dar...

Lucrul care arăta exact ca lupoanca perechii lui Asil apăru de nicăieri ca să-l intercepteze. Și atunci tatăl lui se mișcă. Vrăjitoarea,

distrasă de lupta dintre cei doi lupi, aproape nu băgă de seamă.

Aproape.

Iar Charles era prea departe ca să schimbe ceea ce se întâmplă.

Asil simți frustrarea ei, dar Sarai nu putea ignora prima directivă a creației ei, paza Mariposei. Nu încă. Nu-i dăduse destul. Așa că se luptau pentru că ea nu putea să se oprească până când el nu era mort sau vrăjitoarea nu o oprea.

În mod normal, n-ar fi existat luptă. Poate că ea fusese o războinică, dar Asil o învățase tot ce știa, iar în forma asta era mai greu decât ea cu douăzeci și cinci de kilograme de mușchi. Era mai rapid și mai puternic, dar ea se lupta ca să-l ucidă. El se lupta ca să rămână în viață fără s-o rănească.

Dacă l-ar fi ucis, ea ar fi avut o eternitate să-l jelească, iar el nu putea suporta asta. Simți cum lesa vrăjitoarei alunecă de pe el, o văzu pe Sarai ezitând când căzu și de pe ea.

Apoi acel moment de libertate se termină.

„Asil, șezi, „spuse Mariposa, cu vocea răgușită, dar biciul puterii ei se așează peste el și-l forță să facă ce cerea ea, înlănțuit și ținut la fel de strâns ca înainte.

„Sarai, oprește-te”. Nu observase că Sarai nu mai făcuse nicio mișcare ca să continue atacul. Pentru că nu se uita la Sarai; încă se uita la Bran.

Asil îi urmă privirea.

La început crezu că Bran era mort. Dar Mariposa se clătină până la figura nemișcată și o lovi cu piciorul. „Sus. Hai sus.”

Înțepenit, se ridică în picioare. Trupul era al lui Bran, un lup cenușiu cu o pată hazlie albă în vârful cozii. Dar când se uită în sus la vrăjitoare, nu era nimeni acasă.

Asil văzuse zombi cu mai multă personalitate. Și dacă n-ar fi fost în formă de lup, ar fi folosit semnul învățat de la mama lui, pentru apărarea împotriva răului, ceea ce ar fi fost nefolositor. N-ar fi mers dacă nu era făcut de cineva cu sânge de vrăjitoare – iar dacă Mariposa

nu-l cunoștea, n-avea s-o învețe el.

Chiar și gardianul, umbră a perechii lui cum era, avea mai mult în interior decât ceea ce anima Marrok-ul.

Satisfăcut că Bran o asculta din nou, ea se uită la Asil. „Hussan, schimbă-te înapoi în om.”

Ah Allah, durea. Prea multe transformări în prea puține ore, dar ordinele ei n-avea milă. Se clătină în picioare și simți sărutul ascuțit al cristalelor de gheață din zăpadă. De obicei frigul nu-l deranja – chiar mai puțin decât pe alți vârcolaci. Dar acum îl simțea.

„Pune-ți hainele, „izbucni ea.

Erau rupte și însângerate, dar era mai bine decât să stea gol în bătaia vântului de iarnă. Măinile îi tremurau, făcând să-i fie greu să-și descurce șireturile ghetelor. Nu putu găsi decât un ciorap și era atât de ud că nu-l mai încălță; bășicile erau ultima lui problemă.

Asil era speriat, îngrozit. Nicio vrăjitoare pe care o văzuse vreodată, și cunoscuse destule de-a lungul anilor, nu fusese capabilă să-i facă așa ceva unui lup doar cu magia pe care o avea la dispoziție. Unui om, da – unui om mort. Făcuse o greșală, își dădu seama. Se gândise la ea ca la copila care fusese, oricât de puternică, dar ea avusese două sute de ani să obțină cunoaștere și putere.

Cu grijă, pipăi de-a lungul legăturilor haitei către Alfa al său și simți... nimic. Oare îi făcuse lui Bran ce îi făcuse lui Sarai? Două secole erau un timp lung în care să studieze și să învețe. Poate găsise un fel de a construi alt gardian pentru protecția ei, un fel care avea nevoie de câteva minute și nu de patru zile de tortură.

Apoi își dădu seama că chiar Bran îl bloca, că legăturile haitei erau la locul lor. Înțelegerea îi dădu speranță; se uită iar la Marrok, dar nu văzu decât o urmă de inteligență stinsă care nu avea nicio asemănare cu bărbatul care... *fusese* Bran.

Doar ca să se asigure, Asil examinează din nou legăturile haitei, dar *cineva* le menținea strânse în mod activ. Și singura persoană care putea face asta era Bran.

Dar nu erau complet închise.

Ceva se scurgea dinspre Bran și îl atingeau cu degete negre, reci, strecurându-se încet în sufletul lui. Sarai schelălăi încet când înțelese înaintea lui despre ce era vorba, dar ea fusese întotdeauna mai bună la așa ceva decât el – întotdeauna el se gândise că furia era ceva iute și

fierbinte. Asta era mai rău.

Berserker.

Era în nordul Africii pe atunci, nici măcar în vârstă de o sută de ani. Dar chiar și acolo auzise poveștile. *Aducătorul de moarte*. Sate întregi ucise, de la bătrâne la copii de o zi. Erau cântece și povești, cele mai multe pierdute acum în negura timpului.

O vrăjitoare forțase Schimbarea asupra fiului și nepotului ei – ca să se poată juca cu ei. Ani întregi îi ținuse ca pe niște animale de companie, să îndeplinească toate comenzile ei. O făcuse cea mai periculoasă vrăjitoare din insulele Angliei. Și apoi fiul ei se eliberase.

Își omorâse mama și o mâncase. Apoi ucisese tot ce era viu pe o rază de câteva mile. Găsise un bârlog în inima întunecată a pădurilor antice galeze – iar apoi, ani întregi, nimic nu supraviețuise la distanță de o zi în jurul bârlogului.

Mari vânători ai unei generații, oameni, vârcolaci sau alții, încercaseră să-și facă un renume și să-și demonstreze curajul – și muriseră. Unii veniseră să caute răzbunare pentru cei dragi pierduți. Muriseră. Chiar și neghiobii care nu înțelegeau, cei care erau prea nenorocoși și se aventuraseră prea aproape de monstru, muriseră și ei.

Apoi într-o zi, așa auzise, Bran ieșise din sălbăticie, cu fiul său alături. Nu mai era berserker, ci doar un harpist, un povestitor, și un lup singuratic.

Dacă așteptai destul timp, chiar și cele mai îngrozitoare povești intrau în legendă, apoi se pierdeau. Asil era destul de sigur că era singurul, în afară de Samuel, bineînțeles, care mai știa destul ca să înțeleagă ce era ceea ce făcuse vrăjitoarea.

Se gândea că-l avea pe Marrok sub control. Dar apoi, Mariposa întotdeauna rescrisese realitatea ca să se potrivească cu ce dorea ea.

„...him of eagum stod ligge gelicost leoht unfaege³”, cită Asil încet.

„Ce-ai spus?” Mariposa era albă și vizibil extenuată, dar lesa ei era puternică și indestructibilă.

„Beowulf,3” îi spuse el. „Tradus în mare, cred... ”din ochii lui

³ Cel mai vechi poem anglo-saxon care a supraviețuit, scris între secolele VII-X. Beowulf se luptă cu diverși monștri, unii din cei mai puternici fiind Grendel și mama lui.

strălucă o lumină învăpăiată, demonică”. Nu sunt poet să traduc în versuri.”

Ea se uită suspicioasă la Bran, dar văzu doar ochi atât de stinși că erau mai mult cafenii decât de ambră. Asil știa asta, pentru că și el continua să se uite.

Din ochii lui strălucă o lumină învăpăiată, demonică. Monstrul Grendel împrumutase ceva din timpul petrecut de Bran ca berserker, cum mai luase și din alte povești transmise de-a lungul veacurilor. Dar lipsa de inteligență în ochii Alfa al său și furia rece, neagră, care curgea încet din Bran în fiecare vârcolac legat de el erau mult mai înspăimântătoare decât Grendel sau mama lui Grendel, acei monștri aprigi din poemul epic, ar fi putut fi vreodată. Spera că nu infecta decât membrii din haita imediat apropiată, dar era foarte speriat că s-ar putea răspândi la toți.

Moartea avea să se reverse asupra lumii cum nu o mai făcuse de pe vremea Ciumei Negre, când murise a treia parte din populația Europei. Și niciodată n-avea să mai fie pace în lumea asta pentru un vârcolac.

„Ești speriat, ”îi spuse ea. „Așa și trebuie. Pentru moment am să-ți permit să fii tu însuși – dar dacă vei continua să mă superi, o să te fac animalul meu de companie, cum l-am făcut pe el. Animalele sunt mai puțin de folos decât Sarai, incapabile să răspundă cu excepția comenzilor directe – plănuiam să te fac gardian, ca pe Sarai. Ai grijă să nu mă răzgândesc.”

Ea credea că de ea se teme. Și se temuse, până când monstrul creat de ea o depășise. Habar nu avea ea.

Ea făcu doi pași spre Asil, apoi îl palmui cu putere. Nu făcu nicio mișcare să se apere. Era puțin împiedicată de mărimea sa, însă îl lovi cu toată puterea, puterea lui Sarai. Din reflex, el își linse sângele de pe buze.

„Asta e pentru că m-ai mințit despre cine e vârcolacul ăsta. Este Marrok-ul, nu vreun prost de lup mai puțin important. Știi, știi – și m-ai lăsat să cred că e altcineva. Putea să mă rănească. Iar tu ar trebui să mă păzești, ai uitat? Am fost dată în grija ta ca să mă ții în siguranță.”

În cele din urmă, lupii bătrâni pierdeau legătura cu realitatea. Prima criză era când toți oamenii pe care-i cunoscuseră erau morți, și nu mai era nimeni în viață care să-i fi cunoscut când erau și ei oameni.

A doua venea la momente diferite pentru fiecare lup, când schimbarea lumii nu le lăsa nici un loc în care să se simtă acasă.

Iar Mariposa nu fusese niciodată stabilă, nici înainte să o ucidă pe Sarai. Totuși, dacă ea credea că el ar fi vrut să o țină *în siguranță*... într-adevăr era nebună.

„Dar trădarea ta nici nu contează, „îi spuse ea cu un gest copilăros din cap. „Și eu pot să mă țin în siguranță. Țsta e al meu”. Se uită la Bran. „Schimbă-te. Vreau să-ți văd fața. N-am putut niciodată să găsesc o fotografie a ta, Bran Cornick.”

Asil rămase cu respirația tăiată când Alfa al lui se supuse. Oare durerea schimbării avea să rupă ultimul lanț cu care era legat monstrul?

Așteptară în frig, Asil, perechea-umbră a lui, și vrăjitoarea, cât timp avu loc transformare. Respirația lor se ridica precum un fuior, amintindu-i pentru un motiv de neînțeles de timpul când, acum câțiva ani, Bran luase haita Marrok-ului, toți lupii care-i aparțineau, cu un autobuz închiriat către un hotel mare din Parcul Yellowstone, în miez de iarnă. Închiriasse toate camerele ca să poată alerga și urla toată noaptea în bazinul de gheizere acoperit de zăpadă, unde nu era nimeni să-i vadă în afară de câțiva bizoni și mufloni.

„Nu te poți ascunde în sera ta mereu, „îi spusese lui Asil, când Asil ceruse respectuos să nu meargă. „Trebuie să mai faci amintiri noi din când în când.”

Asil închise ochii și se rugă pentru prima dată de când Sarai îi fusese luată – deși cândva fusese un om cu adevărat pios. Se rugă ca Allah să nu-l lase pe Bran să devină un astfel de monstru încât să distrugă creația lui migăloasă a unui cămin, a unui loc sigur pentru lupii lui.

Când Asil deschise în cele din urmă ochii, Bran stătea gol în zăpadă. Nu tremura, deși erau câteva grade sub zero, mult sub temperatura de îngheț. Pielea lui era palidă și subțire, arătând arterele albastre care-i purtau sângele spre inimă. Avea câteva cicatrici, una care trecea peste coastele lui și una chiar sub brațul drept.

„Un corp destul de frumos, „spuse Mariposa. „Dar voi toți sunteți așa, voi lupii. Puțin prea delicat față de cum îmi plac mie bărbații”. Își țuguie buzele și dădu din cap. „Mă așteptam la ceva mai... mai impresionant. Un Marrok ar trebui să fie...” Se uită la Asil. „Mai mult ca

Hussan. Un bărbat după care ceilalți întorc capul ca să-l privească. Un bărbat care-i face pe ceilalți să pășească cu grijă. Nu cineva care are nevoie de fiul lui ca să-i impresioneze pe vizitatori și să se ocupe de ucideri. Vezi, mi-am făcut informarea. Când am auzit asta, am știut că erai prea slab ca să ții toate haitele de unul singur.”

Încerca să-l întărească pe Bran, gândi Asil neîncrezător. Își testa puterea ca să se asigure că sclavul ei nu mai avea pic de independență. Dacă înceta să respire, n-avea cum să ajute situației, își spuse Asil puțin disperat. Nu putea ea să vadă monstrul din interiorul aceluia trup nemișcat?

Singurul lucru care-l opri să nu intre în panică fu înțelegerea faptului că modul în care vorbea despre el era mai probabil să-l amuze pe Bran decât să-l înfurie. Bineînțeles, Bran nu mai era tocmai el în momentul ăsta.

„Poți să te schimbi înapoi?” îl întrebă ea pe Bran când el nu avu nici un răspuns la judecata ei. „N-am ghetе pentru tine și aș prefera să nu trebuiască să-ți tai picioarele pentru că ți-au degerat.”

„Da”. Bran mormăi cuvântul, trăgând de ultimul sunet, de parcă era beat.

Ea așteptă ca el să înceapă, dar în cele din urmă scoase un sunet nerăbdător și spuse, „Fă-o.”

Înainte ca el să termine transformarea, ea o chemă pe Sarai și se cățăără în spatele ei de parcă gardianul ei era un măgăruș. Asil își opri furia, furie care era prea mare pentru atacul mic asupra demnității lui Sarai-care-nu-era-Sarai. Se uită nervos la Bran și încercă din greu să fie calm.

„Când termină să se transforme, să ne prindeți din urmă.”

Sarai se frecă de el, lăsând în urmă un val de afecțiune și îngrijorare. Imediat ce ea nu se mai văzu, el simți cum furia aceea subtilă urcă – de parcă prezența lui Sarai ajutase ca Bran să se calmeze, de parcă era încă Omega care fusese... și de ce nu?

Se lăsa într-un genunchi și-și înclină capul, sperând dincolo de speranță că atunci când celălalt vârcolac avea să se ridice, avea să fie încă legat, de vrăjitoare sau de propria voință.

Deși nu îndrăznea să facă adevăratele mișcări, și trecuse mult timp de când fusese un bun musulman, nu-și putu opri impulsul de a se ruga. „Allaahu Akbar...”

Vrăjitoarea făcu un gest cu mâinile și chiar la distanța la care era Charles, putu simți pata magiei ei – magie coruptă și putredă, dar puternică. Foarte puternică.

Charles îl văzu pe tatăl lui căzând – apoi Bran dispăru.

Înghetă. I se tăie respirația de cât de repede se terminase. Prezența răcoroasă care fusese acolo tot timpul vieții lui lăsa o tăcere uriașă, goală. Plămânii lui nu voiau să se miște, dar brusc putu inspira aer iar tot ce voia să facă Fratele Lup era să urle către ceruri.

Charles se luptă ca să-l țină tăcut pe Fratele Lup, dar apăruse un curent ciudat de furie sălbatică cum nu mai simțise niciodată, mai adâncă și mai întunecată decât impulsurile violente obișnuite; iar el înțelese, sau speră că o face.

Bran nu era pierdut. Era Schimbat.

Tatăl lui vorbea, în general, despre prezent sau prezentul apropiat. Zece ani, douăzeci, dar nu o sută sau mai mult. Era ceva ce Charles învățase să aprecieze pe măsură ce îmbătrânea el însuși.

Dar uneori Samuel putea fi convins să spună povești fratelui lui mai tânăr. Iar Bran ca berserker fuseseră poveștile lui preferate până când crescuse suficient ca să înțeleagă că nu erau simple povești. Dacă n-ar fi fost acele povești, ar fi putut fi tentat să treacă cu vederea întunecimea care se strecura în el, ar fi putut crede că Bran fusese cu adevărat zdrobit.

Folosi speranța pentru a-l mângâia pe Fratele Lup, și împreună alergară de-a lungul magiei haitei care îi ținea în grija lui Alfa. Căutând, căutând, o găsiră, schimbată, închisă aproape complet, până când doar puțin din furia otrăvitoare se mai putea strecura. Bran încă trăia.

Dar ca ce?

Deși Charles ar fi vrut să țâșnească în josul dealului imediat ce vrăjitoarea plecase, îi duse acolo într-o alergare controlată, lentă, pe care Anna o putea urma ușor în rachetele ei de zăpadă.

Când se apropiară, copacii și tufișurile blocau vederea către locul în care așteptau Asil și tatăl lui. Cu grijă, Charles încetini și se opri.

Se uită la ea, apoi la Walter. Ea dădu din cap în liniște și se ghemui unde era. Walter se așază ca soldatul bătrân care era. Dacă n-ar fi fost el, Charles ar fi rămas exact unde era. N-ar fi riscat viața Annei pentru un impuls. Dar Walter avea să aibă grijă de ea indiferent ce s-ar fi întâmplat, așa că Charles era liber să-și asume un risc.

Când Charles ieși în loc liber, Asil terminase rugăciunea, dar rămase îngenucheat acolo unde era, cu capul plecat – de parcă încerca din răspuț să nu-l ofenseze pe Marrok.

„Încetișor, „murmură Asil, fără să ridice capul. Urechile lui Asil fuseseră întotdeauna ascuțite – sau poate găsisese mirosul lui Charles. „Suntem legați de ea, eu și tatăl tău. Trebuie să fac ce-mi comandă vrăjitoarea, de parcă mi-ar fi Alfa”. Întoarse capul în cele din urmă și întâlni privirea lui Charles, cu disperare. „Pe tatăl tău l-a legat mai strâns. Și-a dat seama cine era și i-a luat libera voință de parcă este un păpușar care lipește sfori de marioneta lui.

„Sper, „explică Asil, tot cu vocea aceea înceată, înceată, „că atunci când termină transformarea mai este întreg la minte”. Obosit, își frecă falca. „Eu trebuie să stau să aștept, tu nu. Trebuie să-ți iei perechea și să pleci de aici, să strângi haita din Aspen Creek și să fugiți la capetele pământului. Dacă ea îl are în putere, fiecare lup care îi datorează supunere va fi al ei.

Este complet nebună – nici înainte nu era tocmai stabilă – dar s-a legat de lupoanca moartă a lui Sarai. Cei vii și cei morți nu sunt tovarăși de pat buni.”

Charles așteaptă.

Asil îi aruncă un mic zâmbet. „Cred că ea își supraestimează puterea. Dacă nu reușește să-l țină...” Se uită la Bran. „Păi atunci, *perdito*, cred că ar fi mai bine să fii departe, cât mai departe de-aici.”

Bran se împletici în picioare și rămase stând ca un mânz nou-născut, cu picioarele depărtate ca să nu cadă. Nu era nimic în ochii lui. Absolut nimic.

Dacă n-ar fi fost ghemul de mânie înghețată care se aduna în stomacul lui, un dar de la tatăl lui, Charles ar fi crezut că este complet învins.

Încă o transformare, gândi Charles, și poate ar fi putut să mai facă încă una apoi, dar atunci ar fi avut o durere de cap uriașă. Nu pentru prima dată își dori să fi avut abilitatea tatălui său de a vorbi în capul altor oameni. Ar fi salvat o grămadă de energie.

Se transformă, sperând că Asil putea să aștepte până când urma să fie capabil să vorbească. Dură ceva mai mult ca de obicei – și se temea că ar putea fi blocat în formă umană ceva mai mult timp decât calculase.

Dar în cele din urmă termină – și gol ca un pui proaspăt ieșit din ou. Nu avea destulă energie ca să fie modest.

„E prea târziu, ea vine deja,” îi spuse lui Asil. „Când o vrăjitoare are o astfel de putere, poate să vadă prin ochii tăi”. Fratele lui îi spusese asta. „Sunt ca niște golemi⁴ vii pentru ea.”

Asil închise ochii. „Suntem distruși.”

„Îți pierzi prea repede speranța,” spuse Charles. Nu putea spune prea multe despre Anna sau Walter fără ca șansa ca vrăjitoarea să afle imediat. „Haita noastră are un Omega de chemat în ajutor. Poate va fi destul.”

„Știi ce a fost el?” întrebă Asil.

„Da.”

Asil se uită la Marrok. „Omoară-l acum, dacă poți. Dacă îl iubești, dacă îți pasă de haită.”

Charles se uită la tatăl lui, care arăta pe cât de fragil era în stare un vârcolac să arate. Nu era un lup care să inspire teamă în inimile celor care-l vedeau – fraierii.

Râse aspru. „Dacă tu crezi că eu îl pot ucide, ești un prost. El este Marrok-ul – și nu e nici pe departe atât de distrus precum arată. Niciodată să nu crezi ce vezi la tatăl meu.”

Asta era adevărat, iar Charles era rănit. Îl durea până să și

⁴ Ființă antropomorfă creată din lut, din mitologia iudaică. În povești, unii golemi sunt creați pentru că sunt invincibili, fiind controlați de cel care i-a construit.

respire.

Ar fi trebuit să plece gândi Charles, când ochii goi ai tatălui său trecură peste el. Deja dovedise că vrăjitoarea îl putea lua după bunul plac. Nu putea fi decât o slăbiciune.

Stai. Am nevoie de tine.

„Pentru ce?” întrebă. Privi, dar chiar cu vocea tatălui său în minte, nu putea vedea decât un animal prost în ochii Marrok-ului.

Pentru că tu ești singurul pe care știu că nu-l voi ucide.

Anna îi ascultă vorbind și-și strânse brațele în jurul stomacului. Știa că Charles contează pe ea – pe ea și pe Walter, ca să fie cartea lui ascunsă.

Problema era că ea nu prea era un as. Poate un doiar, sau un joker, dar nu un as. Walter fusese soldat, el era o carte mai bună.

„Știi locul ăsta? Putem să ne mutăm undeva unde să-i putem vedea și să rămânem ascunși?” îi șopti lui Walter.

El porni spre dreapta sub un unghi drept către locul unde Charles vorbea cu Asil. Anna îl urmă pe cât de tăcută putea. El se mișca prin pădure ca Charles, de parcă era parte a ei.

O duse mai aproape decât ar fi crezut că e posibil, la un copac bătrân ale cărui ramuri erau dense și atingeau pământul la doar vreo doisprezece metri de locul în care Marrok-ul stătea în patru labe și se uita fix la fiul său.

Vârcolacul se strecură târâș sub ramuri, iar Anna îl urmă pe palme și genunchi până ajunse într-un fel de cavernă uscată întunecată, acoperită cu un strat gros de ace vechi de pin care o înțepau în orice parte de piele dezgolită o atingeau, dar care îi proteja genunchii. Se târî peste ele și se întinse lată pe burtă ca să poată vedea pe sub ramuri și privi dincolo de copac.

Erau puțin mai sus pe deal decât Charles, și, se temea ea, în direcția vântului. Ar fi trebuit să se transforme; ca lupoaică era mai puternică, și avea gheare și colți în locul unghiilor care erau singura ei armă. Când încercă, totuși, știu că era prea devreme și nu putea face

schimbarea. Chiar și efortul de a încerca o lăasă obosită și tremurând.

Walter se așeză lângă ea, iar căldura corpului lui mare îi dădu de știre cât de frig îi era. Își scoase o mănușă și-și vârî mâna în blana lui Walter ca să se încălzească.

„Vorbește cu tine?”

Charles ridică o mână ca să-l facă pe Asil să tacă. Avea nevoie să gândească. Tatăl lui avea un plan, asta era clar. Dar nu părea înclinat să-l împărtășească... sau nu putea.

„Ce vrea vrăjitoarea cu mine?” întrebă Charles.

„Eu nu – „O expresie stranie veni pe chipul lui Asil. „Sarai crede că te va uide, ca să-l înfrângă pe tatăl tău și să recapete puterea pe care a pierdut-o când i-ai distrus cabana. Cred că a mai făcut asta, a mai luat controlul unei haite, vreau să spun. Sarai spune asta de parcă ar fi un mod de a lucra pentru ea”. Făcu o pauză. „Dacă înțeleg bine, totuși, ceilalți pe care i-a prins eventual au murit. Nu chiar. S-au topit până când n-a mai rămas nimic din ei”. Își duse mâinile la tâmpile de parcă îl durea capul.

Ah, gândi Charles, cu adrenalina în creștere. Legăturile dragostei sunt foarte puternice. Poate că vrăjitoarea avea s-o piardă pe Sarai pentru Asil.

Lăasă asta de-o parte ca să se gândească mai târziu și se gândi la ce spusese Asil. „Ar putea avea o surpriză dacă încearcă să preia haita tatălui meu,” spuse el. „Anna crede că suntem o grămadă de psihopați.”

Asil zâmbi puțin. „Are dreptate, îți dai seama.”

Charles întinse o mână și-l ajută pe Asil să se ridice, clătinându-se puțin de parcă era beat în timp ce făcea asta. „Nu arăți prea bine. Ești rănit?”

Asil își scutură zăpada care se topea pe pantalonii lui sfâșiați, deși erau deja complet uzi. „Nu. Doar câteva zgârieturi. E doar material rupt”. Îi aruncă lui Charles o privire amănunțită. „Eu cel puțin am haine.”

Charles era prea obosit să mai joace jocul ăsta prostesc de-a

cine-e-mai-tare-acum. „Așadar, vrăjitoarea mă omoară, „spuse el, uitându-se la tatăl lui și încercând să-și dea seama ce plănuia bătrânul lup.

„Poate”. Asil își scutura din nou pantalonii. „Sau poate îl pune pe el s-o facă – sau poate pe Sarai sau pe mine. Durerea, moartea ta ar conta. Nu cine o produce. Cât timp ea e aici ca s-o colecteze. Dar pariez că-l va pune pe tatăl tău. Întotdeauna i-a plăcut să rănească oamenii.”

Dacă nu s-ar fi gândit cum prezența lui Asil îi permitea lui Sarai să rupă controlul vrăjitoarei, poate n-ar fi înțeles semnificația acestui lucru.

Bătrânul lup viclean. Charles îndreptă o privire admirativă către tatăl lui. „Asta e, deci. Ce a făcut mama ta acum atât de mulți ani? Ți-a ordonat să-l ucizi pe Samuel?”

Asil se încruntă la el, însă înainte de a apuca să spună ceva, un lup ieși alergând dintre copaci, purtând-o pe vrăjitoare. Charles simți răceala cunoscută așezându-se peste el, Fratele Lup pregătindu-se de luptă. Tatăl lui era, poate, un manipulator expert, dar nu era în formă de vârf și erau prea mulți factori dincolo de controlul oricui.

Sarai se opri la o distanță sigură și se poziționă între vrăjitoare și Charles când farmazoana alunecă de pe spatele ei. Instinctul ei de protecție părea instinctiv – ca o mamă care avea grijă de puiul ei.

Vrăjitoarea – Mary, spusese că o cheamă, iar Asil o numise Mariposa, Fluturaș – era mai mică decât și-o amintea, sau poate doar arăta mai mică lângă perechea lui Asil. Nu era nicio eșarfă care să-i ascundă trăsăturile de data asta. Arăta tânără, de parcă urâciunea lumii n-o atinsese niciodată.

„Charles, „spuse ea. „Unde ți-e femeia?”

El așteptă, dar impulsul de a-i da ascultare nu îl învinse. Își aminti de legăturile închise ale haitei și o speranță bruscă, puternică, se născu – tatăl lui îi rezolvase, poate, una dintre probleme.

„Pe-aici, „spuse el.

Ea zâmbi, dar ochii îi erau reci. „Unde, exact?” El își înclină capul. „Nu unde i-am lăsat”. Fratele Lup era sigur, deși nu-și dădea seama cum de știa lupul.

Ea înțepeni, îngustându-și ochii la el. „Câți lupi sunt în haita tatălui tău?”

„Dacă te includem pe tine și pe creatura ta?”

Ochii ei se deschiseră puțin. „I-auzi, i-auzi, Asil n-a pierdut vremea să-ți povestească treburile mele. Da. Chiar te rog, include-ne.”

„Treizeci și doi... poate treizeci și trei”. Nu era nici un rău dacă îi dădea informația asta, care n-avea s-o ajute la nimic aici și acum. Doar că nu era sigur dacă să țină sau nu cont de Samuel.

„Spune-mi de ce te-aș lăsa să trăiești, ”spuse ea. „Ce poți face tu pentru mine și nu poate face tatăl tău?”

Atenția lui Sarai era pe Asil. Ea, cel puțin, era convinsă că vrăjitoarea îl avea pe Charles sub control. Nu avea să mai aibă altă șansă mai bună.

Unul din beneficiile experienței era că nu se trăda cu un avânt de adrenalină sau emoție. „Ar trebui să mă lași să trăiesc pentru că poate sunt singurul lucru care te mai ține în viață.”

„Ce vrei să spui?” Cu o sprânceană ridicată, ea își înclină capul într-o poziție aproape luească.

Să aibă încredere în calculele tatălui său? Tatăl lui paria că poate rupe legătura vrăjitoarei dacă ea îi ordona lui Bran să-l ucidă.

Erau și alte lucruri pe care Charles le putea încerca. Poate că avea să vină o clipă când s-o poată ataca fără să riște prea mult. Tot ce avea nevoie era o clipă în care să fie la distanță de un braț iar ceilalți, nu.

Dar putea lupta acum – peste o zi în care să se fi aflat în tandra grijă a vrăjitoarei poate că asta n-avea să mai fie adevărat.

Charles privi în jos de parcă ceda autorității ei, și șopti încet următoarele cuvinte; fără să-și dea seama, ea făcu un pas mai aproape, ascultând. „Tatăl me... Și în mijlocul celui de-al doilea cuvânt se aruncă asupra ei cu toată puterea ce-i mai rămăsese.

„Sarai!” Vrăjitoarea țipă complet îngrozită. Dacă ar fi fost în formă de vârf, n-ar fi contat. Dar era încetinit de extenuare și răni. Lupoica care fusese Sarai îl lovi ca un marfar și-l rostogoli din apropierea vrăjitoarei înainte s-o poată atinge.

Sperase că surpriza avea să fie de-ajuns să o ucidă pe vrăjitoare imediat, dar fusese realist. Așa că plănuise lovitura și lăsase ca forța de contact să-l rotească dinspre Sarai, în loc să-i rupă coastele.

Acum că începuse lupta, vechile răni nu-l mai deranjau prea mult – și doar ca niște întârzieri; unul din picioarele lui era mai lent iar loviturile cu pumnii nu erau prea eficiente.

Rănit și în formă umană, cei mai mulți oameni ar fi putut fi iertați dac-ar fi crezut că celălalt lup avea avantajul. Ar fi greșit.

Dacă ea ar fi fost într-adevăr perechea lui Asil, ar fi fost într-o dilemă. Dar ea nu era. Charles o știa, chiar dacă bietul Asil era prin în legătura de pereche, încurcat de abilitatea sărmanei imitații de a se purta ca o creatură vie. Spiritele munților știau că e moartă, și o cântau pentru el în timp ce-i dădeau înapoi ceva din puterea lui.

Ea îl prinse cu o gheară în lateral, însă până la urmă era simulacrul unui lup Omega, iar Charles își petrecuse toată viață vânând alți vârcolaci și ucigându-i. Chiar rănit, era mai rapid decât ea, mișcându-se în jurul ei ca apa care înconjură o piatră. Treizeci de ani de arte marțiale îi dădeau un avantaj pe care vârsta ei nu era suficientă ca să-l depășească.

Prelungi lupta cât de mult putu, dar era obosit și lupta mai grea de-abia urma.

Anna se chinui cu legăturile de la rachete ca să și le scoată. Zăpada dintre ea și Charles era călcată în toate felurile și n-avea peste zece centimetri cât vedea ea. Ar fi fost mai rapidă fără ele. Numai să-și dea seama când putea fi de folos.

Dacă ar fi avut blestematele de rachete butucănoase date jos mai devreme, ar fi alergat afară când lupoaica îl atacase pe Charles. Dar când Anna se chinuia să tragă și să rupă legăturile încrustate de zăpadă, deveni repede evident că Charles se descurca și singur. Era relaxat și îndemânat când femela însăngerată îi dădea târcoale, căutând o deschidere. Puțin mai calmă, Anna desfăcu a doua rachetă. Nu avea să le mai poarte vreodată, nimeni n-avea cum, dar se putea mișca acum dacă trebuia s-o facă.

Din păcate, nu era singura care văzuse cine ieșea deasupra în lupta asta.

„Asil,” spuse Mary. „Ajut-o.”

Maurul se uită la vrăjitoare pentru un moment, apoi își scoase cămașa și o lăsă să cadă la pământ. Merse spre locul bătăliei cu

ușurința unui războinic care înțelege moartea și o întâmpină cu bucurie. Dacă Anna n-ar fi fost atât de îngrijorată pentru Charles, dacă ar fi urmărit un astfel de film, s-ar fi așezat mai bine, ar fi mâncat popcorn și s-ar fi bucurat de imagini. Dar sângele era real.

Se aplecă înainte și-și dădu seama că ținea cu strânsoare mortală de blana de pe spatele gâtului lui Walter. Își dădu drumul la mână și îi frecă blana, scuzându-se.

Un minut Asil mergea către luptători, în următorul era la viteză maximă. Trecu pe lângă Charles sub un unghi oblic și o lovi pe Sarai cu un cot în latul gâtului ei. Ea se înmuie iar el o luă pe umeri și fugi.

„Asil!” Dar vrăjitoarea nu dădu nici un ordin iar Asil depăși în salt o culme și lovi marginea abruptă a muntelui cu marginile picioarelor. La viteza cu care alerga, parc-ar fi avut schiuri în picioare.

Ajutorul, își dădu seama Anna, putea să însemne o mulțime de lucruri. De la adăpostul copacilor, Anna nu-l putea vedea pe Asil, însă auzea zgomotele a ceva care se mișca foarte repede în josul muntelui, departe de orice alte ordine pe care le-ar fi putut primi.

Întreaga scenă nu luase mai mult de douăzeci de secunde. Dacă Anna fusese distrasă, nu era cazul lui Charles. Alergă spre vrăjitoare, dar ea aruncă ceva către el care-l doborî în zăpada bătătorită. Forța atacului lui îi ținu corpul în mișcare spre vrăjitoare într-o tumbă neîndemânatică.

„Nu!” țipă isteric vrăjitoarea, dând înapoi rapid din fața lui. Anna trebui să-și amintească că vrăjitoarea era bătrână. La fel de bătrână ca Charles, chiar dacă arăta de cincisprezece sau șaisprezece ani. „Trebuie să fiu în siguranță. Sarai! Sarai!”

Anna se pregăti să intervină, dar Charles își puse mâinile pe pământ și se ridică. Orice i-ar fi făcut ea, duruse, dar nu se putea vedea în fața lui, doar în lentoarea mișcărilor lui. Cu siguranță, dacă avea nevoie de ea, ar fi găsit un mod să-i dea de știre?

Se uită la vârcolacul de lângă ea, dar, deși era concentrat și atent, nu părea îngrijorat. Bineînțeles, nu știa mai nimic despre vrăjitoare, ca și ea – iar pe Charles nu-l cunoștea decât de-o zi.

Anna nu era singura care observase cât de încet se mișca Charles. Vrăjitoarea își ridică amândouă mâinile spre față.

„Am uitat,” gâfâi ea, pe jumătate râzând, apoi îndreptă un deget spre el și spuse ceva care nu suna în spaniolă pentru Anna. Charles

tresări, apoi își prinse pieptul. „Am uitat. Pot să mă apăr.”

Dar Anna n-o mai asculta pe ea, urmărea fața lui Charles. El nu respira. Orice îi făcea vrăjitoarea, avea să fie fatal dacă ea nu intervenea. Nu știa multe despre vrăjitorie, și fără îndoială mai tot ce știa era greșit. Dar vrăjitoarea îi dăduse drumul lui Charles înainte, cu suficientă distragere a atenției. Poate mai mergea o dată.

Anna terminase să mai aștepte un semnal.

Țâșni din adăpostul copacilor și ajunse la viteza maximă din două salturi; fostul ei antrenor de curse ar fi fost mândru de ea. Ignoră durerea enervantă din coapsele prea-solicitate și tăișul frigului în pieptul ei, concentrată doar pe vrăjitoare, doar puțin conștientă de lupul care alerga alături de ea.

O văzu pe vrăjitoare lăsând mâna jos și concentrându-se pe Anna. Îi văzu zâmbetul și o auzi spunând, „Bran, Marrok, Alfa al Marrok-ului, omoară-mi-l pe fiul tău, Charles.”

Apoi ridică un deget și-l îndreptă spre Anna. Anna n-avu timp să se pregătească când ceva o lovi dintr-o parte și o doborî la pământ, în afara drumului vrăjii.

Începea în cele din urmă, gândi Charles. Comanda vrăjitoarei răsună în urechile lui – care oricum răsunau de-a binelea din cauza farmecului pe care i-l făcuse ea. Veni în cel mai rău moment posibil pentru că era pe jumătate orb și se împleticea, și nu avea nicio idee cât îi va trebui tatălui lui să rupă legătura în care-l ținea ea.

Dacă o rupea.

Dar nu-și putea împovăra tatăl cu moartea lui, așa că-și adună gândurile și calcule de unde ataca lupul cu ajutorul nasului și al simțului care-i spunea când era privit de ceva ostil, pentru că nimic altceva nu funcționa corect.

Se întinse, apucă niște blană cât de puternic putea, și lăsă forța tăcută a atacului tatălui său să-l răstoarne pe spate, apoi își folosi picioarele ca să-l arunce pe Bran peste cap pe deasupra lui.

Nu era ceva elegant, bineînțeles. Tatăl lui era mai rapid decât

fusese Sarai. Mai rapid, mai puternic și mult mai bun la folosirea ghearelor. Totuși, cea mai formidabilă armă a tatălui său – mintea lui – era încheșată de lanțurile vrăjitoarei, iar Charles putu să-l arunce fără să fie rănit prea grav. Impulsul rămas era suficient ca să-i permită să se ridice în picioare și să aștepte următorul atac al tatălui său.

Walter era o greutate nemișcată peste Anna, iar ea îl dădu la o parte pe cât de blând putea. Dacă îl rănea, el nu o arătă. Corpul lui era moale și se mișca fără rezistență, iar ea nu putea decât să spere că nu-i agrava rănilile. O aruncase la o parte din drum și încasase chiar el vraja farmazoanei.

Se ridică în picioare și se împletici către vrăjitoare. Nu-și putea permite să se oprească și să se asigure că Walter era în regulă până nu făcea ceva, orice, ca s-o oprească pe vrăjitoare să mai facă rău.

„Nu vrei să-mi faci nimic,” îi spuse vrăjitoarea, mărindu-și ochii ciocolatii. „Vrei să te oprești.”

Fuga Annei încetini până când ea rămase nemișcată, atât de aproape de vrăjitoare că-i putea mirosi pasta de dinți mentolată. Pentru un moment, nu avu nicio idee ce făcea și de ce.

„Stai acolo”. Vrăjitoarea își descheie haina și scoase din ea un pistol.

Omega, își aminti Anna, însemna că n-avea de ce să accepte ordine – și doar atât de simplu, putu să se miște din nou. Cu o precizie învățată de la un frate care boxase în liceu, și cu viteza și puterea datorate naturii ei de vârcolac, o pocni pe vrăjitoare în falcă. Auzi sunetul când maxilarul vrăjitoarei se rupse iar ea căzu cu fața în jos în zăpadă, inconștientă.

Luă în piept o respirație adâncă și se uită la bătălia dezlănțuită dintre Charles și tatăl lui. Pentru un moment se mișcau prea repede ca să-i poată urmări cu ochii, apoi Charles rămase nemișcat, în afară de mișcarea rapidă de ridicare-coborâre a pieptului lui, imediat dincolo de raza de acțiune a tatălui său, cu trupul relaxat dar pregătit. Sângele curgea din tăieturi pe umărul și coapsa lui. O singură rană sfâșiată

părea mai serioasă, mergând de sub brațul lui stâng peste abdomen până pe coapsa dreaptă. Marrok-ul stătea la o parte scuturându-și încet capul, mutându-și greutatea de pe o parte pe alta.

Ar fi trebuit să o omoare pe vrăjitoare și să-l elibereze pe Marrok.

Se răsuci și se uită la trupul înmuiat. Fata părea atât de nevinovată, atât de tânără să fi provocat atâtea rele.

Anna mai omorâse pe cineva înainte, dar fusese aproape un accident. Să omoare cu sânge rece era diferit.

Walter știa să ucidă. Instinctiv, se uită la el, însă nu se mișcase... doar ochii lui. Cu siguranță fuseseră închiși când îl lăsase. Acum erau deschiși, iar o peliculă albicioasă îi acoperea.

Anna se trezi îngenunchind lângă el fără să știe prea bine cum ajunsese acolo. Nu avea puls, nu respira. Omul ăsta supraviețuise unui război și la treizeci de ani de izolare auto-impusă și murise pentru ea. Ea își strânse pumnii – unul înmănușat, unul nu – în blana lui.

Apoi se duse la vrăjitoarea inconștientă, o apucă de bărbie și de vârful capului și răsuci cu putere mai mult decât umană. Era ușor, ca în filme. Un sunet, și vrăjitoarea era tot atât de moartă ca Walter.

Îi dădu drumul vrăjitoarei, se ridică și făcu un pas înapoi, respirând prea repede. Era atât de liniște în pădure, de parcă întreaga lume luase aer în piept și nu-i mai dădea drumul. De parcă ea era singura creatură vie în întreaga lume.

Amorțită, se întoarse pe picioare înghețate și-l văzu pe Marrok stând peste trupul lui Charles.

Ea ajunsese prea târziu.

În timp ce soarele apunea încet, aprinzând flăcări pe cer în spatele munților întunecați, Asil o ținu pe Sarai, încă inconștientă, în brațe. Își îngropă nasul în gâtul ei, mirosind parfumul familiar pe care nu crezuse că-l va mai simți vreodată. Era atât de frumoasă.

Nu erau atât de departe ca să nu audă lupta, dar dincolo de vederea vrăjitoarei, ea n-avea cum să-l controleze cu ușurință.

Asil aştepta. Făcuse tot ce putea face ca să se scoată pe el şi pe ea din luptă, pentru că ar fi fost de partea greşită a ei. Era tot ce putea face mai bine.

Aşa că o ţinu pe Sarai în poală şi încercă să uite că era pentru ultima dată.

Dacă Mariposa câştiga, avea să-l ucidă. O luase din nou pe Sarai de la ea, iar ea n-avea să sufere asta. Dacă Charles sau Bran reuşeau să o ucidă pe Mariposa, Sarai a lui avea să dispară pentru totdeauna. Creaturile unei vrăjitoare nu supravieţuiau celei care le făcuse.

Aşa că o ţinu şi-i respiră mirosul şi se prefăcu că acest moment n-avea să se termine niciodată. Se prefăcu că o ţinea pe Sarai... aproape simţi mirosul de scorţişoară.

Când mirosul ei se stinse în pin şi molizi, zăpadă şi iarnă închisă, se întrebă dacă, putând să vadă viitorul în acea zi de mult apusă, când un copil speriat şi învineţit fusese adus la el acasă, ar fi avut puterea s-o ucidă? Îşi puse capul pe genunchi în disperare neagră, ţinând de o bucată mică şi uzată de blană cafenie.

Nu mai era capabil să se bucure că Mariposa era moartă iar lupoaica lui Sarai era în sfârşit liberă.

Ceea ce ar fi fost oricum o celebrare prematură, pentru că nebunia trecu prin el ca focul într-o pădure uscată în august. Era prea obosit, dar mâinii nu-i păsa, îl prinse într-o strânsoare implacabilă şi-i ceru să se transforme. Un urlat sălbatic îşi trimise ecoul pe munte, iar Asil urlă în răspuns.

Fiara se trezise. Asil deschise mâna şi lăsă vântul să-i ia ultima parte din Sarai înainte să răspundă la chemarea stăpânului său.

Anna nu se gândi să alerge până nu ajunsese deja la jumătatea drumului spre Charles, sprintând.

Nu putea fi mort. Ar fi putut-o omorî pe nenorocita de vrăjitoare cu două-trei minute mai devreme. Nu putea fi vina ei că el murise – că tatăl lui îl ucisese.

Trecu pe lângă Marrok iar puterea lui urlă deasupra ei când ea

țâșni prin ea și căzu, alunecând în zăpadă. Se târî ultima jumătate de metru până la Charles. Ochiul lui era închis, era acoperit de sânge. Întinse mâna, dar îi era teamă să îl atingă.

Era atât de sigură că e mort încât, când el deschise ochii, dură o clipă să înțeleagă.

„Nu te mișca, „șopti el, cu ochii țintiți dincolo de ea. „Nici nu respira dacă n-ai nevoie.”

Charles privi cum lupul care nu mai era tatăl lui se apropia, nebunia încolăcită cu viclenia într-o combinație demonică.

Bran dăduse greș. Poate dacă vrăjitoarea n-ar fi murit, distrugându-i controlul în mod neașteptat. Poate dacă Charles și-ar fi arătat gâtul tatălui său la începutul luptei, încrezându-se că tatăl lui n-avea să-l ucidă, chiar împins de vrajă. Poate dac-ar fi fost Samuel aici, în locul lui.

Sau poate că era ceva ce s-ar fi întâmplat indiferent ce făcea oricine, după ce vrăjitoarea îl subjugase complet pe tatăl lui – așa cum îl subjugase mama lui Bran cu atâtea secole în urmă.

„De ce” nu mai conta acum, pentru că tatăl lui inteligent, cameleonic, dispăruse. În locul lui era cea mai periculoasă creatură care pusese vreodată piciorul pe muntele ăsta.

Charles crezuse că e terminat. Pieptul lui ardea, nu respira prea ușor. Una din ghearele acelea ascuțite îi găurise un plămân – i se mai întâmplase de destule ori încât știa cum se simte așa ceva. Era aproape gata să se dea bătut, când Anna apăruse brusc – fără să-l bage în seamă pe tatăl lui nici cât dac-ar fi fost un pudel.

Cu Anna în pericol, Charles deveni mult mai alert – deși atenția lui se împărțea din cauza nevoii frenetice de a o ști în siguranță.

Ea arăta groaznic. Părul ei era umezit de transpirație și deformat de căciula pe care-o pierduse. Arsuri de vânt îi înroșeau fața, despre care n-ar fi observat că era și murdară, dacă n-ar fi fost urmele de lacrimi care curgeau de la ochi spre marginea feței în linii zdrențuite. Îi șopti un avertisment, dar ea zâmbi (de parcă n-ar fi auzit

nici un cuvânt pe care-l spusese el sau să înțeleagă în ce pericol erau) – și îngrozit cum era, el fu pentru moment complet uluit.

„Charles, „spuse ea. „Credeam că ai murit și tu. Nu. Nu te mișca – „Și îi puse o mână pe umăr ca să se asigure că n-o face. „Eu...”

Asil mârâi înfometat, iar Anna se întoarse să se uite.

Asil nu era un lup mic. Nu era la fel de mare ca Samuel sau Charles, dar era destul de mare. Blana lui era de un cafeniu atât de închis încât părea neagră în umbrele care se întindeau. Urechile îi erau lipite de cap, și dintre fălci îi curgea saliva.

Dar Anna nu era proastă – atenția ei, ca cea mai mare parte a atenției lui Charles, se concentrase asupra Marrok-ului. Bran îi urmărea ca o pisică ce așteaptă ca un șoarece să facă ceva interesant – cum ar fi să fugă.

Respirația ei se opri, iar mirosul fricii ei îl forță să se ridice – ceea ce era o mișcare idioată – dar tatăl lui o urmărea pe Anna acum și îl ignora pe Charles.

Prinsă în privirea nebună a lui Bran, Anna se întinse instinctiv și apucă mâna lui Charles.

Și se întâmplă.

Neașteptată, neanunțată, legătura de pereche se așează asupra lor ca o cămașă bine-purtată – și pentru un moment el nu avea dureri, nu era obosit, bătătorit, înțepenit, înfrigurat, gol și îngrozit. Pentru un moment furia tatălui său, care-l mușca din umbră, nu era nimic față de bucuria clipei.

Anna luă o respirație adâncă și-i aruncă o privire uimită care spunea clar, *Mi-ai spus că avem nevoie de sex ca să se întâmple asta. Și parcă tu erai expertul.*

Iar apoi realitatea se întoarse.

El o smuci, făcând-o să alunece în spate așa că era în general între ea și cei doi lupi nebuni, care o priveau cu concentrare absolută.

Ea își eliberă cu blândețe mâna iar el fu bucuros – își spuse el – pentru că avea nevoie de amândouă mâinile ca să o poată apăra. Dacă ar fi reușit să se ridice în picioare.

O putea simți dându-se ceva mai în spate, ceea ce aprecie – deși pe jumătate se așteptase să se lupte cu el. Apoi două mâini reci se așezară pe umerii lui însângerați iar ea se aplecă peste spatele lui, unul

din sânii ei apăsând pe rana lui veche.

Ea trase o respirație adâncă și începu să cânte. Iar cântecul pe care-l alesese era cântecul Shaker pe care-l alesese tatăl lui pentru înmormântarea lui Doc Wallace, „Daruri simple.”

Pacea trecu peste el ca un vânt tropical, cum nu se mai întâmplase din primele câteva ore când o întâlnise. Ea trebuia să fie liniștită, spusese Asil, sau ceva în genul ăsta. Ea nu putea da calm dacă nu era calmă. Așa că ea cântă și atrase pacea din cântec în ea – și o dădu lupilor.

La al treilea vers, Charles o însoți într-un ton care completa alto-ul ei bogat. Cântară melodia de două ori, iar când terminară, Asil oftă adânc și se așeză în zăpadă de parcă era prea obosit ca să se miște.

Charles o lăsă pe Anna să aleagă cântecele. Următorul fu un cântec irlandez, „Banda Catifelei Negre”. Spre amuzamentul lui obosit, ea folosea un mic accent cântat irlandez în timpul interpretării. Era destul de sigur după cum suna că învățase cântecul ascultându-i pe Irish Rovers. În mijlocul „Scufundării lui Edmund Fitzgerald”, tatăl lui merse obosit până la Anna și-și puse capul în poala ei cu un oftat.

Data viitoare când îl vedea pe Samuel, avea să-i spună fratelui său că Anna îl înfrânsese pe Marrok în cea mai rea stare a lui cu câteva cântece, în locul anilor de care avusese nevoie Samuel.

Anna continuă să cânte când Charles se ridică cu greu în picioare – nu era o experiență plăcută, dar ghearele și colții tatălui său nu erau de argint și chiar și cele mai rele răni se vindeau. Era întuneric dar luna era strălucitoare, nu încă plină, dar în creștere.

Păși peste Asil, care dormea atât de adânc încât nici nu se clinti, și merse până la corpuri. Gâtul vrăjitoarei era rupt, dar avea să se simtă mai bine când îi ardeau corpul și împrăștia cenușa. Walter era și el mort.

Anna termină cântecul și spuse, „A fost pentru mine.”

Se uită spre ea.

„Vrăjitoarea a aruncat o vrajă spre mine, iar Walter s-a băgat la mijloc.”

Anna era palidă, și de-a lungul obrazului ei se forma o vânătăie. În ciuda mâncării pe care o mâncase, el bănuia că ea pierduse ceva greutate în ultimele câteva zile. Unghiile ei erau rupte iar mâna ei, care mângâia blând botul tatălui lui, era tăiată peste încheieturi unde lovise

pe cineva – probabil pe Mariposa.

Ea tremura puțin, iar el nu-și dădea seama dacă era din cauza frigului sau a șocului, sau din ambele cauze. Chiar în timp ce se gândea la asta, Bran se încolăci în jurul ei, împărtășindu-și căldura.

Walter avusese dreptate: Charles nu prea avusese grijă de ea.

„Atunci Walter a murit așa cum a trăit,” îi spuse perechii lui. „Un erou, un soldat, și un supraviețuitor care a ales să protejeze ce era prețios pentru el. Nu cred, dacă l-ai putea întreba, că ar fi avut vreun regret.”

CINCISPREZECE

Până la urmă, frigul o goni pe Anna. Nu mai putea rămâne încă o clipă să se uite la cadavre: bărbatul care murise pentru ea și femeia pe care o ucisese. Dar frigul, care-i fura căldura din corp, îi dădu impulsul să se miște.

Obosită, se ridică în picioare, deranjând lupii care se îngrămădiseră în jurul ei într-o încercare zadarnică să-i țină de cald. Se uită spre Charles, scuzându-se. „Știu că mașinile sunt la câteva ore distanță – poți să-mi arăți cum să ajung acolo?” Se uită la cadavre și iar la Charles. „Nu mai pot rămâne aici.”

Cu un geamăt, Charles se ridică. Bran îl sprijini puțin când se împletici. Asil se ridică cu ceilalți. Doar Bran părea gata de drum.

„Îmi pare rău,” spuse ea, „dar nu pot mânca destul ca să-mi fie cald. Și nu sunt în stare să mă schimb în lup”. Imediat după căderea nopții, temperatura începuse să coboare și cobora în continuare.

Charles o împinse cu capul și porni, șchiopătând grav. Bran rămase lângă ea, cum făcuse Walter. Ea își încleștă degetele în coama lui, uitând că el era Marrok-ul în nevoia ei de confort tactil.

În întuneric, pădurea ar fi trebuit să fie ciudată, dar fie se obișnuise cu ele, fie spiritele pădurii ale lui Charles erau în cele din urmă de ajutor. Oboseala îi încetinea pașii, iar dinții îi clănțăneau nemilos. Făcu un pas necalculat și piciorul ei trecu prin crusta din vârful stratului de zăpadă și se trezi până la brâu în zăpadă, prea obosită ca să se mai scoată de acolo.

Rucsacul din spatele ei se scutură, apoi Asil strecură o bară de ciocolată sub mâna ei. Fără entuziasm, rupse pachetul cu dinții și începu să ronțăie. Avea gust de carton și voia să-și bage capul în zăpadă și să plângă. Dar Asil mârâi la ea – oprindu-se fără să-i pară rău când Bran mârâi în răspuns. Charles nu scoase nici un sunet, doar se uită fix la Asil cu ochii lui galbeni. Amenințarea violenței mai mult decât orice o făcu să înghită și să înghită până când substanța lipicioasă se termină.

Se chinui să iasă din zăpadă și încercă să se mențină în afara zonelor unde materialul alb se întindea în cearșafuri netede. Asta nu însemna că nu mai căzu în alte acumulări de zăpadă. Nici lupii nu erau lipsiți de probleme, dar nu cât ea.

Când văzu prima dată mașinile, crezu că halucinează.

Camioneta era în spatele Humvee-ului, așa că se duse acolo. Se chinui cu portiera până o deschise. Nu prea era loc pentru trei vârcolaci și ea, dar cumva se descurcă. Închise portiera, răsuci cheia în contact și așteptă cu răbdare amortizată până când căldura începu să umple mașina.

Doar atunci își dădu seama că lupul de pe locul pe banchetă de lângă ea era Bran. Charles era la capătul opus iar Asil se așezase pe podeaua din spate și închisese ochii. Bran se ghemui lângă ea și își puse botul pe coapsa ei. Tremura din când în când – iar ea nu credea că frigul îl deranja.

Când motorul începuse să sufle aer cald, își scoase mănușile și-și apăsă degetele de radiator până când începu să le simtă din nou – apoi își desfăcu ghetele și le scoase, pe ele și ciorapii umezi. Sub picioarele ei erau bălți de apă, dar zăpada topită se încălzise, așa că nu-i păsa prea mult. Înghesui toate lucrurile sub scaun.

Să dea înapoi camioneta pe drumul îngust era ceva deprimant. Drumul urca și cobora, așa că jumătate din timp nu putea vedea prin parbrizul din spate și trebuia să se bazeze pe oglinzile retrovizoare. Până când putu să conducă spre înainte pe drum, mâinile îi tremurau de stres, sudoarea îi curgea pe spate – dar camioneta era încă într-o singură bucată.

Cabina mirosea a blană umedă, caldă; ceasul de pe bord spunea că e trei dimineața iar degetele de la picioare o dureau și pulsau când începură să se încălzească în cele din urmă.

Conducea de cam jumătate de oră când o mașină cenușie, venind din sens opus, îi semnaliză cu farurile și opri. Chiar dacă erau pe autostradă, ea se opri alături și coborî fereastra. Nu mai văzuse altă mașină toată noaptea, așa că decise să nu-și facă griji despre trafic.

Ferestrele celui alt SUV erau întunecate, așa că singura persoană pe care o putea vedea era Tag, în scaunul șoferului. Se încruntă la ea, „Bran mi-a spus să adun câteva persoane pentru o curățenie. Toată lumea e în regulă?”

Ea avu nevoie de un moment ca să-și dea seama cum îi spuse Bran. Se uită în jur la tovarășii ei, care nu arătau niciunul în regulă. „Ce ți-a spus Bran?” Vocea ei era obosită și neclară.

Încruntarea lui Tag se adânci, dar îi răspunse. „Că sunt două trupuri acolo sus, o vrăjitoare și un lup. Trebuie să strângem tot și să facem curățenie generală.”

Anna dădu din cap. „Humvee-ul este la capătul drumului. Am lăsat cheile în motor. Cred că și Asil are o mașină pe undeva, dar nu știu unde e.”

Fața lui Tag rămase nemișcată un moment, de parcă asculta ceva ce ea nu putea auzi. Îi dădu un mic zâmbet și-și lovi tâmpla de câteva ori. „Bran știe. O să le aducem noi înapoi. Ești bine să conduci tot drumul până acasă?”

Era o întrebare bună, iar ea nu era sigură că nu minte când îi răspunse, „Da”.

„Bine”. Sunetul motorului lui se schimbă când schimbă viteza, dar nu porni, nici nu ridică geamul. În schimb, spuse ezitant, „Ceva s-a întâmplat... Am simțit...”

„Vrăjitoare”, spuse Anna cu fermitate – și spunea adevărul, în măsura în care conta.

Dacă Bran voia ca toată lumea să afle despre ce îi făcuse vrăjitoarea lui Asil, atunci le putea spune singur. Ea ridică geamul și porni din nou la drum.

Fusese îngrijorată că n-avea să găsească casa lui Charles, dar n-avu probleme să ajungă. Arăta caldă și sigură acoperită cu un nou strat de zăpadă.

Îi lăsă pe toți în casă și se clătină până în baie, apoi în dormitor. Își scoase hainele umede și murdare apoi se strecură sub plapumă doar în dresuri. Adormi în timp ce cei trei lupi încă încercau să-și dea

seama cum să aibă toți loc în pat cu ea.

„Ea e bine?” întrebă tatăl lui.

Charles închise ochii și *ascultă*. Tot ce putea spune era că legătura dintre el și perechea lui era puternică și solidă. Nu-și putea da seama încă ce va însemna legătura lor, ce daruri aducea cu ea. Urechile îi spuneau, însă, că ea cânta.

„Se descurcă,” spuse.

Asil ridică ceașca de ceai într-un salut. Ca tatăl lui, Asil făcuse duș de curând și se îmbrăcase într-o pereche de trening de rezervă.

O mașină urcă pe drumul lui și parcă în fața casei.

„Mașina mea,” spuse Asil, fără să se ostenească să se ridice.

Sage deschise ușa fără să bată și se uită cu grijă prin deschizătură. Când îl văzu pe Bran, își scutură zăpada de pe picioare și intră. „Cineva trebuie să dea cu lopata,” îi spuse lui Charles. „Sil, ți-am adus mașina și o s-o capeți înapoi dacă mă duci până acasă.”

„S-a terminat curățenia?” întrebă blând Bran.

Sage dădu din cap. „Tag zice că da. A luat camioneta lui Charles ca să ducă trupurile la crematoriu. Mi-a spus să-ți zic că lupul va fi împrăștiat la locul obișnuit, și că a luat două kilograme de sare ca să o amestece cu cenușa vrăjitoarei. O să aducă rezultatul la tine acasă pentru distrugere.”

„Foarte bine,” spuse Bran. „Mulțumesc.”

Cât timp vorbise Sage, Asil adunase vasele folosite și le dusesese în bucătărie. „Plec cu Sage”. Luă o respirație adâncă, apoi se înclină formal în fața lui Bran. „Despre lucrurile pe care nu ți le-am spus – mă aștept să mă vizitezi în câteva zile.”

Sage trase brusc aer în piept, dar Bran oftă. „Ești prea bătrân să-ți trag o chelfăneală. N-am nimic să-ți spun ce nu știi deja” – ridică o sprânceană – „doar dacă nu mai ai altă vrăjitoare sau ceva mai rău pe urme și care ar putea pune haita în pericol? Nu? Atunci mergi acasă și odihnește-te, bătrâne prieten”. Luă o gură de ceai, apoi spuse, „Sper că asta înseamnă că o să încetezi să-mi ceri să te ucid. Îmi produce

indigestie.”

Asil zâmbi. „Presupun că o să continui să-ți dau indigestie – dar probabil nu pentru motivul ăsta. Cel puțin nu pentru o vreme de-acum înainte”. Se întoarse spre Charles și-i făcu aceeași plecăciune formală. „Îți mulțumesc pentru ajutor.”

Charles își înclină capul în spate, spre baie unde încă se auzea dușul. „Anna a omorât-o pe vrăjitoare.”

Zâmbetul lui Asil deveni șiret. „Atunci am să-i mulțumesc și ei cum se cuvine.”

Charles se uită rece în ochii lui. „Așa să faci.”

Asil dădu capul pe spate și râse. O luă pe Sage de umăr și o conduse afară, pășind desculț în zăpadă fără să tresară.

După ce mașina plecase, Bran spuse, „Încă o să mai ai necazuri cu el – dar n-o să mai pună inimă. Cred că plec și eu acasă. Leah e probabil îngrijorată.”

Charles dădu din umeri nepăsător la Asil – era mai îngrijorat pentru alte motive. „Ești sigur? Ești binevenit să mai stai aici”. Nu avea să-l uite niciodată pe Celălalt, berserker-ul ascuns sub fațada binevoitoare a tatălui său.

Tatăl lui zâmbi, însă asta doar făcu mai vizibilă expresia bântuită din ochii lui. „Sunt bine. Ai grijă de perechea ta – și spune-mi când vreți să faceți lucrurile oficiale. Mi-ar place să o leg formal de haită cât mai curând. Săptămâna asta este luna plină.”

„E bine de luna asta”. Charles își încrucișă brațele peste piept și-și înclină capul. „Dar probabil ești obosit dacă-ți închipui că mă poți minți așa.”

Bran, care ajunsese la jumătatea drumului spre ușă, se întoarse. De data asta zâmbetul îi aprinse ochii. „Îți faci prea multe griji. Ce zici de – am să *fiu* bine. E mai bine așa?”

Ăsta era adevărul.

„Dacă dai de necaz, cheamă-mă, și-am s-o aduc imediat pe Anna.”

Bran dădu o dată din cap și plecă, lăsându-l pe Charles să-și facă griji. Doar când Anna, caldă și umedă de la duș, veni în cameră fluierând un cântec familiar, grija lui pentru Bran trecu în al doilea plan.

„Crep, strep, venefica mortua est,” îi spuse ea.

„Ce e mort?” o întrebă el, deși se gândi la melodie și zâmbi.

„Ding-dong, vrăjitoarea-i moartă,” clarifică ea, așezându-se lângă el. „Dar la fel e un om bun. Sărbătorim sau jelim?”

„Asta e întotdeauna întrebarea,” îi spuse el.

Ea-și întinse degetele peste masă. „Era un om bun, știi? Merita un sfârșit fericit.”

Îi acoperi degetele cu ale lui, căutând cuvintele potrivite, dar ele nu veneau.

După un moment, ea își aplecă fruntea pe umărul lui. „Puteai să fii murit.”

„Da.”

„Și eu.”

„Da.”

„Cred că o să accept sfârșitul fericit pe care ni l-a dat el și o să-l fac să conteze”. Își înfășură ambele brațe în jurul lui cu pasiune. „Te iubesc.”

El se răsuci și o trase în poală. Brațele îi tremurau, și avea mare grijă să nu o strângă atât de tare încât s-o doară. „Și eu te iubesc.”

După foarte multă vreme, ea se uită în sus. „Ți-e foame și ție?”

Bran simți monstrul trezindu-se când părăsi casa fiului său. Se gândise că-l închisese într-o cușcă, în cele din urmă – era neplăcut să descopere că erau goluri în cușca asta. Aproape mai mult decât neplăcut.

Ultima dată când simțise asta fusese când Femeia Gaiță Albastră murise. Păstrase Fiara legată doar cu cele mai subțiri fire – și asta îl speriasse. Nu-și mai putea niciodată permite să iubească pe cineva atât de mult.

Era încă întuneric când parcă în garaj. Dormiseră o zi întreagă la Charles acasă, și mai erau câteva ore până în zori. Intră încet în casă și urcă scările.

Leah nu era în camera ei.

Știu, înainte să ajungă la ușa sa, că ea dormea în patul lui. Tăcut, intră și închise ușa în urma sa.

Ghemuită pe o parte a patului, ea îmbrățișa o pernă. Tandrețea urcă în el; adormită, ea părea moale și vulnerabilă.

Împinse la o parte tandrețea, pentru că în ea era prea multă primejdie. Știa că fiii lui n-aveau să înțeleagă niciodată căsnicia lui, împerecherea lui. Avusese nevoie de câțiva ani după moartea Femeii Gaiță Albastră ca s-o găsească pe Leah, o femeie atât de egoistă și proastă încât era sigur că n-avea s-o iubească cu adevărat niciodată. Dar dragostea nu era necesară pentru legătura de pereche – acceptarea era, încrederea era – iar iubirea era un bonus pe care nu și-l putea permite.

Cu Femeia Gaiță Albastră descoperise că legătura de pereche era răspunsul pentru Fiară – împărtășirea costului controlului. Avea nevoie de legătura de pereche pentru a controla monstrul în care se putea transforma. Dar nu-și mai putea permite să mai piardă pe cineva iubit cum o iubise pe Femeia Gaiță Albastră. Așa că găsisese un compromis acceptabil în Leah.

Se dezbracă de haine, făcând zgomot acum. Leah se trezi când cămașa lovi podeaua.

Se ridică și-și frecă ochii de somn, dar când pantalonii lui urmară cămașa, se îmbufnă la el și spuse, „Dacă tu crezi că...”

El îi închise gura cu a lui, hrăni Fiara cu pielea ei, mirosul ei, și cu sunetele pe care le scotea când făcea dragoste cu ea. Ea încetă să mai reziste după primul sărut. Când termină cu ea, ea se ghemui aproape, încă tremurând puțin în urma orgasmului.

Iar Fiara adormi.

Haita alerga prin pădurile tăcute în îngheț, de parcă era Vânătoarea Sălbatică din vechile legende, fatală pentru orice creatură destul de nenorocoasă să-i iasă în cale.

Anna era bucuroasă că nimic nu le ieșea în drum. Nu o deranja o vânătoare bună, cel puțin lupoaica nu era deranjată, dar încă putea

simți carnea și sângele lui Bran, date ei pentru a întări locul ei în haită. Gustul era dulce și bogat – iar asta o deranja pe Anna mai mult decât pe lupoaica ei – iar ea voia să decidă ce părere avea despre asta înainte de a-l înlocui cu sângele și carnea altui animal.

Charles rămăsese tot mai în urmă, iar ea rămase cu el, urmându-l când el se rupse cu totul de haită. În fața celorlalți lupi, el se purtase cu demnitate solemnă. Când rămaseră singuri, o luă brusc într-o parte, doborând-o de pe picioare înainte ca ea să se poată sprijini – și începu jocul. Ea și Charles se jucară până când ea observă că el își proteja piciorul rănit, și atunci se odihni.

Se căsătoriseră în după-amiaza asta în bisericuța din oraș. Sage o luase pe sus pentru o călătorie de urgență la Missoula cu o zi înainte, așa că avusese chiar o rochie adevărată. Asil îi făcuse buchetul și decorase capela cu trandafiri.

Nu știuse că Charles îi contactase familia până când nu pășise în capelă iar tatăl ei o așteptase să o escorteze în locul lui Bran. Fratele ei stătea cu cavalerii de onoare, lângă Samuel.

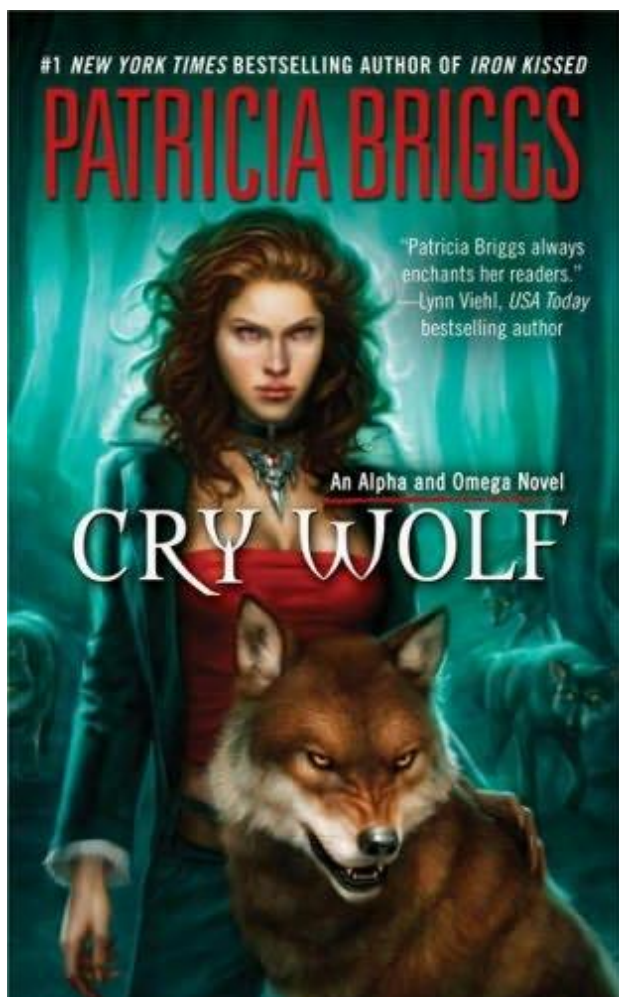
Așa că se măritase cu lacrimi și roindu-i pe față. Preotul opri ceremonia ca să-i dea o batistă să-și șteargă nasul, ceea ce o făcuse să râdă.

Momentul ei favorit, totuși, fusese după ceremonie, când tatăl ei, subțire și înalt și adus de spate, clătinase degetul la Charles și îl amenințase cu moartea și pierderea de membre dacă nu avea grijă de ea. Iar toți lupii care auziseră – adică toți lupii din încăperea – priviseră cu amuzament uluit cum Charles înclină supus capul de parcă tatăl ei era Marrok-ul.

Anna se sprijini de Charles când se odihni în pădure, blana lui moale și groasă lângă ea. O condusesse într-un cerc, observă, pentru că erau deasupra casei lui Bran și putea vedea luminile înăuntru, unde tatăl și fratele ei erau încă treji – probabil vorbind despre ea. Judecând după ultimele câteva zile, această nouă viață a ei nu urma să fie ușoară, dar, crezu ea, avea să să-i placă perfect.

Undeva în împrejurimea sălbatică, un lup cenușiu urlă către perechea lui. Anna sări în picioare, îl mușcă jucăuș de nas pe Charles și o luă la fugă cu el pe urmele sale, aprig.

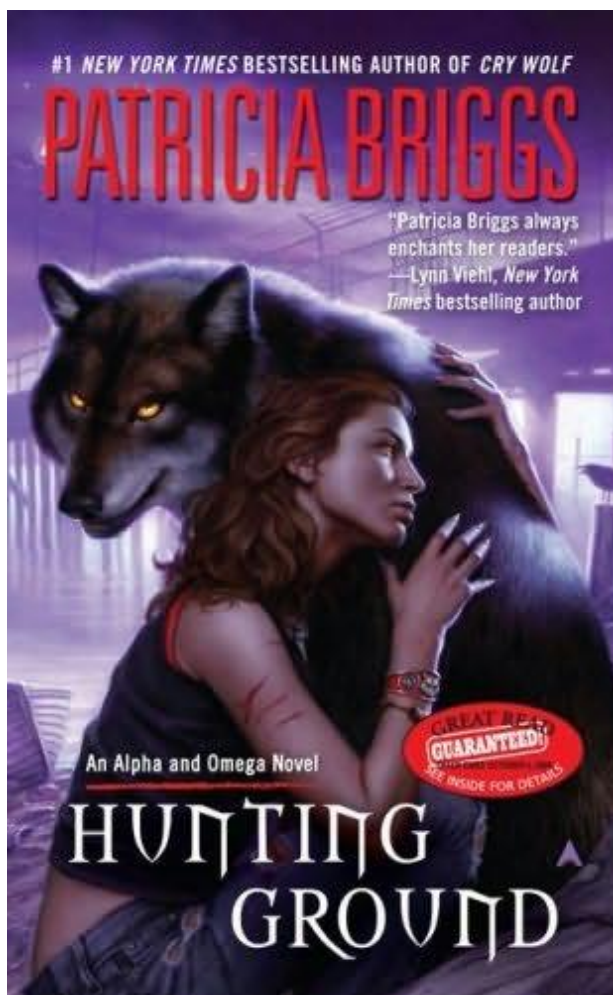
Alfa și Omega 1 – Vine lupul!

2008

Anna habar n – avea că vârcolacii există, până în noaptea în care a supraviețuit unui atac... și a devenit chiar ea unul. După trei ani în urma haitei, a învățat să – și țină capul plecat și niciodată, niciodată să

nu aibă încredere într – un lup dominant. Apoi Charles Cornick, asasinul – și fiul – conducătorului vârcolacilor nord – americani apare în viața ei.

Charles insistă că Anna nu e doar perechea lui, dar e un vârcolac foarte rar și prețuit – un lup Omega. Iar puterea interioară și calmul adus de Anna îi vor ajuta pe ea și pe Charles să pornească la vânătoare pe urmele unui vârcolac rebel – o creatură legată în magie atât de întunecată că amenință întreaga haită...

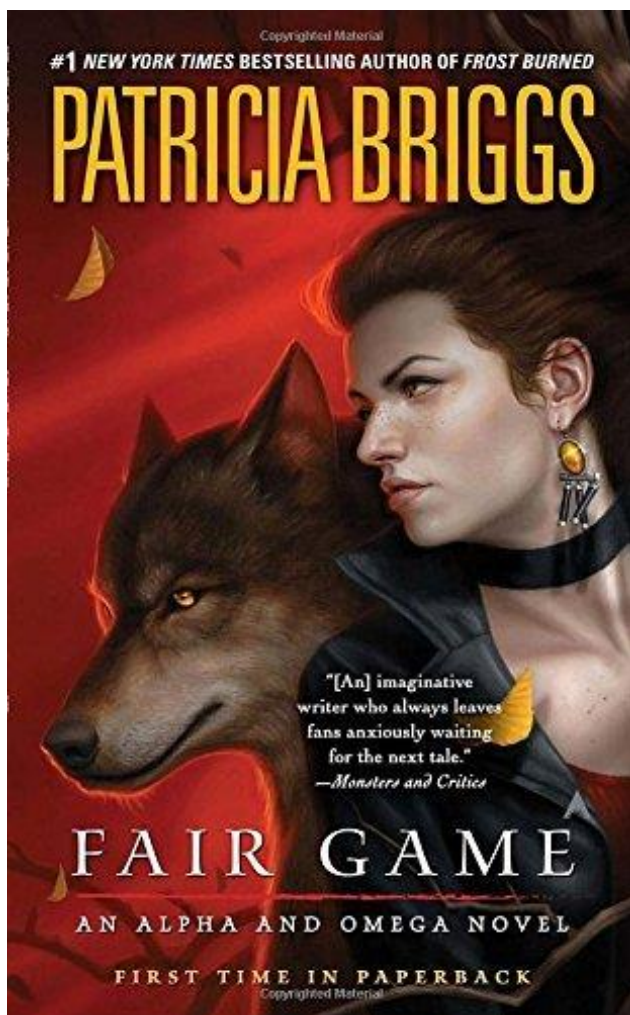

Alfa și Omega 2 – Teren de vânătoare
2009

Anna Latham nu știuse cât de complicată putea fi viața până când nu devenise vârcolac. Și până când nu devenise perechea lui Charles Cornick, fiul – și asasinul – lui Bran, conducătorul vârcolacilor nord-americiani, nu știuse nici cât de periculoasă putea fi...

Anna și Charles tocmai au fost investiți pentru a merge la o întrunire pentru a prezenta propunerea controversată a lui Bran: lupii

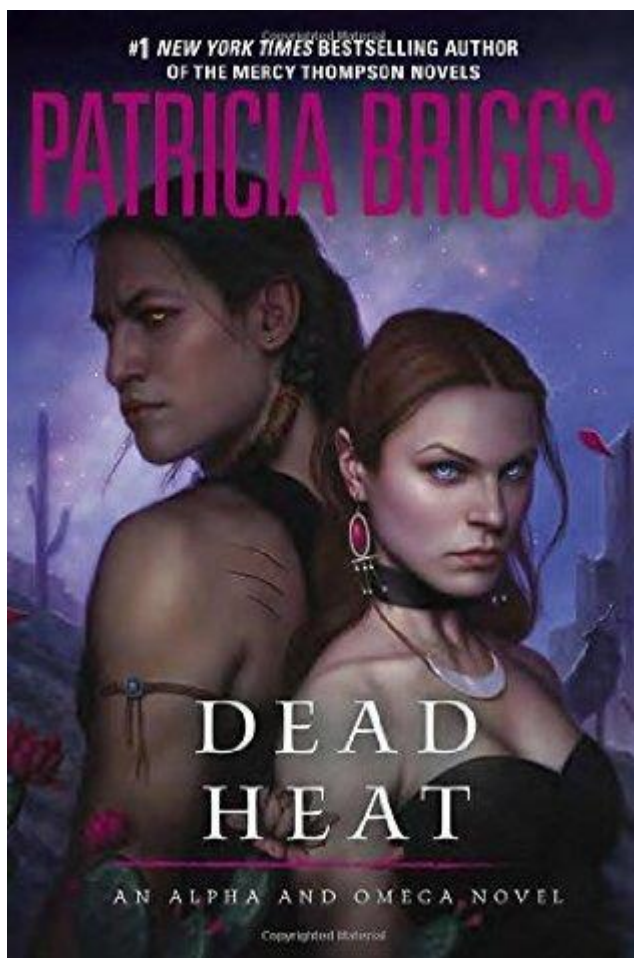
ar trebui să se facă cunoscuți oamenilor. Dar cel mai temut Alfa european este complet pornit împotriva planului – și se pare că și altcineva este. Când Anna este atacată de vampiri care folosesc magia haitei, o putere pe care doar vârcolacii ar trebui să – o poată folosi, Charles și Anna trebuie să – și combine talentele pentru a – l vâna pe cel care organizează totul din umbră – sau să riște să piardă totul.

Alfa și Omega 3 – Țintă legitimă 2012

Se spune că cei care sunt complet diferiți se atrag. Iar în cazul vârcolacilor Anna Latham și Charles Cornick, se împerechează. Fiul – și asasinul – conducătorului vârcolacilor nord – americani, Charles este un Alfa dominant. Iar Anna, un Omega rar, are abilitatea de a – i calma pe cei din jurul său.

Când FBI –ul cere ajutorul haitei într – un caz de crime în serie, Charles și Anna sunt trimiși la Boston pentru a ajuta investigația. Curând devine clar că cineva vânează ființele supranaturale. Iar Charles și Anna s – au plasat direct în fața ucigașului...

Alfa și Omega 4 – Cursă finală 2015

De data asta, perechea de vârcolaci Charles și Anna nu călătoresc din cauza rolului lui Charles ca asasin pentru tatăl său. De data asta, călătoria în Arizona este în interes pur personal. Sau cel puțin așa începe vizita...

Curând Charles și Anna descoperă că un elf periculos își face de cap, înlocuind copii umani cu simulacre. Elfii au început un război periculos cu oamenii, care e pe cale să ajungă la o înfruntare finală –

iar Charles și Anna sunt în bătaia lunetei.

* * *